ALEGERILE LOCALE

—— Ion HALMAGHI ——

Alegerile locale din România au fost așteptate cu interes deosebit de către toată lumea. Era prima ocazie să se confrunte forțele unite ale opoziției, în Convenția Democratică cu Frontul Salvării Naționale.

La primul scrutin, din 9 Februarie, s'a făcut prima ruptură în cuprinsul falsului monolitic politic al FSN. FSN a fost înfrânt, cu toate avantajele pe care le avea: bani, presă, televiziune, administrația de stat și locală și demagogia moștenită dela tovarășii de altădată. Nu s'au înregistrat rezultate favorabile FSN, într'o bună majoritate de circumscripții electorale, încât a fost nevoie de al doilea scrutin, programat pentru 23 Februarie, când s'a dat marea bătălie. FSN a avut în față o opoziție mai strânsă, deși nu atotputernică, dar această opoziție a reușit să obțină rezultate victorioase în mai multe centre politice ale țării și să schimbe structura administrației comuniste a FSN-ului.

După revoluția din Decembrie 1989, această victorie electorală a opoziției înseamnă o mutațiune politică esențială, căci s'a făcut o profundă spărtură în citadela comunismului, organizat de grupul Iliescu, în artificiala construcție a așa zisului Front al Salvării Naționale, care a fost în realitate o mare fraudă politică. Acest front nu era altceva decât o nouă realiniere a foștilor membri de partid, dela comitetul central până la ultimele rămășițe din celulele roșii, răspândite în toată țara.

Rezultatele din scrutinul al doilea din 23 Februarie, demonstrează cu toată evidența că FSN nu va mai putea să se bată cu opoziția politică din România, căci aceasta devine din ce în ce mai puternică și castelul de nisip al comuniștilor se prăbușește sub puterea populară, care este generată de dorința de libertate reală și necontrolată de Securitate, care a apărut sub alte forme, fără să-și schimbe năravurile. Aceste alegeri locale sunt începutul dezastrului și prăbușirii FSN. Este semnul vremii că poporul nu se mai lasă amăgit, și sector cu sector, primărie cu primărie, vor scăpa de sub supravegherea comunistă și vor intra în stăpânirea poporului. FSN a pierdut surse incomensurabile de venituri și beneficii și de mijloace de propagandă. A pierdut unitatea de control și comandă. A început să se fărâmițeze, căci nu are un suport real în rândurile poporului. Intre timp, opoziția și-a unit o parte din forțele ei și s'a prezentat mai dinamică, mai vioaie și mai realistă.

Nu putem neglija masa mare a alegătorilor, care, după o experiență nefericită de politică fesenistă, a înțeles că va trebui să "ia taurul de coarne", să iasă de sub vraja ademenirilor comuniste ale FSN.

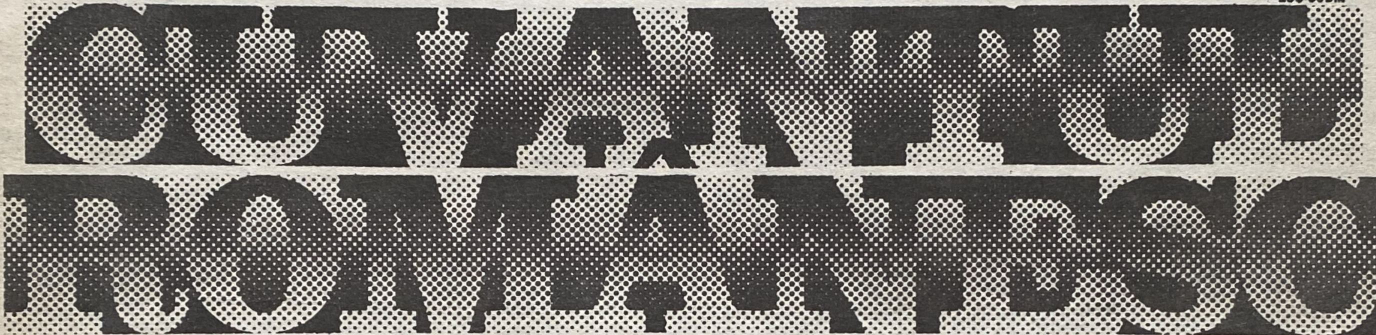
Acei ce-și pierduseră încrederea în înțelepciunea și luciditatea poporului român, în cursul ultimilor doi ani, pentru resemnarea cu care a primit toate trivialitățile politicii lui Iliescu, alegerile din Februarie 1992, arată că judecățile de valoare asupra unui popor nu se pot emite în grabă și fără o perspectivă mai largă, de timp și întâmplări. Alegerile recente au dovedit maturitatea alegătorului român și curajul de a-și decide propria lui viață, în acest moment istoric semnificativ din devenirea sa.

Ne găsim în faza începutului de bătălii care urmează să se angajeze cu rămășițele comuniste din România și semnele sunt de bun augur.

A început marșul biruinței naționale. S'au sfărâmat o parte din zidurile de apărare ale Frontului Salvării Naționale, și, de aici înainte, drumul este deschis pentru bătălia finală, la care poporul român privește cu altă încredere decât aceea pe care o avea până la aceste alegeri.

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 18 Nr. 191 -MARTIE 1992- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

FESENEUL ȘI ALEGERILE

Eugen BÂRSAN

La capătul alegerilor locale, dela 9 și 23 Februarie crt., și feseneul și opoziția au exprimat satisfacție. Feseneul pentrucă, în ciuda pierderilor suferite, rămâne, în fapt, cel mai puternic partid din țară. Iar opoziția pentrucă, ea vede în rezultatul acestor alegeri o indicație pozitivă a societății românești de angajare pe un nou făgaș.

Această tendință de nouă angajare - poate că feseneul o fi spunând: de obrăznicie a societății românești, cu deosebire a acelei dela orașe - a pus gaz în campania electorală pentru apropiatele alegeri parlamentare și prezidențiale, care în chip indubitabil contează mult mai mult decât cele locale.

Cu privire la aceste alegeri generale, ne vom ocupa în acest text de fesene urmând ca în numărul viitor să ne ocupăm de opoziție.

Sub alerta venită dela alegerile locale, ceea ce caracterizează, în general, campania electorală pe care feseneul o duce, ca regim care vrea să-și continue puterea, este practica tehnicii de inducere în eroare și de divizare națională. Si opera aceasta bicisnică lucrează ca un blestem în contra sfintei dreptăți.

Propaganda fesenistă demagogică de inducere în eroare a luat tempo. Ea e încinsă în cultivarea urii contra partidelor de opoziție, în chip greu contra celor istorice și al Alianței Civice pe care, pe lângă altele, le etichetează că ar fi de dreapta. Un asemenea punct de vedere ar fi etalarea concluziei dela lecțiile cursului de marxism ale nomenclaturiștilor vechi și noi, că dreapta ar reprezenta răul, iar stânga linia cea bună.

Cinismul aplicat de fesene partidelor de opoziție se mai vede și în acuza, ridicolă și ipocrită, că ele ar fi, prin ideologia lor democratică, necompetente, neproductive. Si minciuna prinde ca lepra. O lepră care vrea să țină țara pe linia "doar n'o să ne întoarcem (la democrație), mergem înainte".... pe orientarea totalitară comunistă. Deci nu e lipsă de partide care au alte orientări. Iată de cât diabolism politic, de câtă falsitate și de câtă manipulare subversivă sunt capabili feseniștii.

Continuare în pag. 3

BATE VÂNT DE PRIMĂVARĂ

—— Mihaela MOISIN ——

Adie-un vânt călduț de primăvară peste țara noastră - România. Apare soarele - soare cu dinți încă - și'ncepe să încălzească sângele în vine.

In România primăvara e aproape. Viața începe să pulseze în trupul fraged al țării. Trăim azi clipa mult visată, dorință ce am sperat că într'o zi să se transforme în realitate.

"Pe la noi au viscolit mii de păgâni / Dar am rămas până'n sfârșit totuși stăpâni / A mai trecut o iarnă grea / Nu e nimic, vom aștepta / Că vine vara după ea..."

Si pătrundem tot mai adânc sensul cuvintelor acestui cântec. După o iarnă grea, va veni o vară și pentru noi, Românii. Lupta cu iarna e încă în toi, dar viscolele cu păgâni își pierd mereu din intensitate.

In România au început alegerile locale, pentru primari și consilieri la 9 Februarie. Aceste alegeri au necesitat un nou tur de scrutin care a avut loc la 23 Februarie, datorită numărului insuficient de alegători care s'au prezentat la vot. Nici cu al doilea tur de scrutin alegerile nu s'au terminat; în unele comune, țăranii au refuzat pur și simplu să voteze. Astfel, la Săpânța, în ultimul moment a fost eliminat de pe lista de candidați a Convenției Democratice, actualul primar Toader Stețca. Pe listă a rămas un singur candidat, Ioan Ilieș, cel propus de actualul partid de guvernământ; un număr mare de cetățeni a blocat intrarea spre Primărie a celor ce doreau să voteze pentru acest unic candidat. Au urmat geamuri sparte, răniți etc.

In satul Rediu din județul Cluj, țăranii au refuzat să meargă la vot datorită faptului că promisiunile făcute de FSN la alegerile din 20 Mai 1990 nu au fost îndeplinite.

La 1 Martie a avut loc al treilea scrutin în diferite locuri, de exemplu la Turnu Severin, unde nici la al doilea tur de scrutin nu s'a prezentat un număr suficient de alegători, pentru a se alege primarul sau consilierii municipali. In aceeași zi de 1 Martie a avut loc al treilea scrutin și într'o localitate mică din județul Mehedinți, precum și într'o circumscripție din județul Vrancea. Iar pentru 19 Aprilie sunt planificate alegeri în trei comune în care a fost un singur candidat pentru funcția de primar, printre care și Săpânța.

Singurul loc în care primarul și consilierii au fost aleși după primul tur de scrutin a fost Timișoara, în care Convenția Democratică a ieșit învingătoare. Este de felicitat acest oraș, dela care a pornit Revoluția din Decembrie '89 și s'a întins apoi în toată țara. Succesul Timișoarei și în aceste alegeri îl considerăm de bun augur.

La cel de al doilea tur de scrutin, în marea majoritate a țării dar mai ales în municipiul București, au rămas să se confrunte cei doi poli electorali: Convenția Democratică și FSN.

Rezultatele obținute la 23 Februarie în majoritatea județelor și localităților țării demonstrează o ieșire din amorțeală a alegătorilor care s'au prezentat la vot.

Convenția Democratică a reușit să distrugă prin rezultatele obținute blocul de monolit al Frontului Salvării Naționale. Astfel, în Bucu-

Continuare în pag.6

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

EDITORIAL

DESPRE ROMFEST

Romfest'92 va avea loc în Canada, la Câmpul Românesc, în locul unde a luat naştere ideea de Romfest cu câţiva ani în urmă. Atunci, domnea dictatura comunistă în ţară (1988) şi era nevoie de o adunare strânsă a rândurilor româneşti, din exil, în jurul ideii naţionale. Ocazia s'a ivit cu prilejul aniversării a 70 de ani dela înfăptuirea României Mari (1918-1988). Succesul Romfest-ului '88, dela Cleveland, Ohio, a fost extraordinar, în pofida jocului diabolic creat de infiltraţii regimului dela Bucureşti.

A urmat după doi ani Romfest '90, la Washington, D.C., după prăbuşirea dictaturii lui Ceauşescu, care a fost un prilej superb de înfrăţire naţională, căci am avut oaspeţi distinşi din ţară, 40 de participanţi, luptători neînfricaţi pe baricadele bătăliilor româneşti, împotriva comunismului. Pe lângă aceasta, Romfest '90 a fost o frumoasă demonstraţie a tineretului, care a avut o secţie specială de manifestare.

Romfest '92 se va desfăşura, anul acesta, în cadrul larg al Câmpului Românesc, pe aceeaşi platformă de cinstire a tot ceea ce este românesc, naţional şi izvorât din tradiţiile româneşti. Acum, când ţara geme încă sub dominaţie comunistă şi, când în exil mai există infiltraţii marxiste, Romfest '92 va fi o nouă ridicare a adevăratului naţionalism românesc, creştin şi specific poporului dintre Carpaţi. Acum, când apele încă nu s'au aşezat, în viaţa românească şi pretutindeni domneşte confuzia, întreţinută de rămăşiţele comuniste şi de climatul mentalităţii păgâne a marxismului, iar adevăratele valori culturale, politice, profesionale din viaţa românească sunt marginalizate sau chiar negijate, Romfest '92, la Câmpul Românesc, vine cu afirmarea pozitivă a ideii naţionale, a culturii formate pe tradiţiile şi valorile româneşti; vine cu afirmarea primatului spiritual al acestei culturi, cu afirmarea elementului naţional şi moral al idealurilor româneşti, precum şi cu cugetul curat al dăruirilor spre bine, frumos şi adevăr, în universul românesc.

Romfest '92 va fi o fortăreaţă românească, promovând valori autentice. (Nu va fi o falsă academie, cu amalgam de cultură nedefinită din punct de vedere ideologic, calitativ şi nici nu va fi o adunare a aşa zişilor Români de peste tot, care au fost coexistenţialişti şi nomenclaturişti în dictatura comunistă din ţară.)

Romfest '92 va fi o platformă deschisă pentru adevăratul românism, şi nu va pune îngrădiri în gândire sau în ideile exprimate; va promova, încă dela început, crţiacii bazate pe ideea de libertate în sensul ei curat şi nealterat de ambiţii şi interese de grup. In cuprinsul lumii româneşti, vor fi primiţi toţi cei ce au cugetul îndreptat spre idealurile naţionale şi creştine. (Nu vor fi suiane pătate de culoarea roşie a bolşevismului, care şi astăzi se ascund după paravane imaginare şi operează din culise.)

Noi, avem o identitate bine cunoscută şi verificată de bătăliile în care am fost angajaţi şi le-am câştigat cu ajutorul celor mulţi, care s'au alăturat prin participarea lor voluntară, dinamică şi entuziastă. Astăzi, mai există rămăşiţe comuniste şi mentalităţi viciate de ideologia marxismului, şi nu au dispărut toate pericolele care au ameninţat şi ameninţă şi la ora aceasta, cultura şi spiritualitatea românească.

Pe această linie, Romfest '92 va fi o tribună de exprimare lucidă şi cu clarităţi care, sunt imperative. De asemenea sunt şi legitime, pentrucă Romfest-ul şi-a câştigat autoritatea morală, în toate împrejurările şi nu poate deserta dela cerinţele urgente ale momentului istoric.

Romfest '92, pe pământul Câmpului Românesc, din Canada, va fi o oază de odihnă pentru cei osteniţi, dar şi izvor de energii pentru bătăliile viitoare.

George BĂLAŞU

SIMILITUDINI?

—Constantin Ticu DUMITRESCU—

Suita de evenimente din ultima parte a anului 1991, cu toate scenariile şi diversiunile premergătoare, ne face să ne întoarcem cu gândul la anii de început ai comunismului în ţara noastră.

Impus, aşa cum se ştie, cu forţa armelor şi a pumnului (inclusiv pumnul lui Vîşinski), guvernul comunist condus de trădătorul de ţară Petru Groza s'a instalat la putere începând cu 6 Martie 1945, înlăturând guvernul legal al Generalului N. Rădescu.

Din acest guvern, în spatele căruia se afla unul dintre marii criminali ai istoriei, Gheorghe Gheorghiu-Dej, omul Moscovei, făceau parte câteva figuri sinistre şi şefii unor aşa zise "partiduleţe" (de emanaţie pur comunistă). El însă, împreună cu partidul mamă (PCR) nu însemnau mai mult de câteva mii de oameni (declasaţii societăţii - Români sau de alte naţionalităţi)!

In mod real acest guvern nu s'ar fi putut instala la putere, nu s'ar fi bucurat de o anumită credibilitate externă, dacă n'ar fi aderat la el, prin trădarea intereselor ţării şi ale poporului român, mereu doritorul de putere Gheorghe Tătărăscu. Trebue să recunoaştem însă că acest guvern al trădării naţionale s'a bucurat şi de simpatiile unei părţi a proletariatului nostru, atras prin minciuni şi demagogie de mirajul unei vieţi fericite pe care o promitea comunismul.

După marile manifestaţii spontane ale studenţilor şi elevilor dela 8 Noembrie 1945 din Bucureşti şi din marile oraşe ale ţării, care s'au transformat într'un protest naţional anticomunist, soldat cu morţi, răniţi şi mii de arestări, cele două mari puteri occidentale care aveau pe conştiinţă Yalta, s'au hotărât în sfârşit să intervină. A urmat o întâlnire a reprezentanţilor celor trei mari puteri la Moscova, care a obligat guvernul român să ţină alegeri libere.

Cum s'a desfăşurat propaganda electorală şi cât de libere au fost aceste alegeri, câte victime şi ce fraude electorale au avut loc, nu cred că mai este nevoie să amintim. Importante au fost rezultatele: real 75% pentru PNT, oficial - exact invers - adică 75% pentru B.P.D.

Ce a urmat se ştie de asemenea. Poate ar trebui să amintim numai faptul că după ce au trecut de greu, drept mulţumire, Gheorghe Tătărăscu şi oamenii săi au fost aruncaţi în închisoare.

Revenind în actualitate, ne reîntâlnim după 22 Decembrie 1989, tot cu o putere impusă cu voie dela Moscova, putere comunistă de tip iliescian, bazată pe structurile solide ale vechiului sistem şi mai ales pe un aparat de opresiune demn de invidiat pentru orice tiran.

Deşi comunismul şi-a primit verdictul istoric, scenariul se repetă într'un fel. Din nou au apărut partiduleţe şi organizaţii născute din aceeaşi mamă p.c.r.-istă sau numai sprijinite discret de aceasta. Din nou alegeri cu aceeaşi propagandă electorală, cu aceleaşi metode ca în 1946, cu fraude electorale şi mai ales cu victime din partea opoziţiei.

Dar cea mai gravă fraudă folosită la 20 Mai, a fost frauda morală, practicată la scară naţională asupra unei mase de oameni obişnuiţi, nedezintoxicaţi de comunism, care în general a rămas cu acel complex de supunere faţă de tot ce vine dela putere, rolul T.V.R. fiind şi aici determinant.

Dar în sfârşit, doi ani de criptocomunism, după diversiuni şi scenarii de tot felul, după nenumărate jertfe umane, muncitorii şi o mare parte a populaţiei încep să se trezească. Criza economică este fără ieşire.

Asistăm acum poate la ultimul scenariu. Profitând de mineriadă, guvernul Roman a găsit momentul unei retrageri strategice. S'a format un guvern zis de uniune naţională, dar de fapt fesenisto-liberal.

Actualul guvern preia un pasiv catastrofal. Nu va trece mult şi nemulţumirile social-economice vor redeveni explozive.

In timpul acesta Roman şi compania fac un stagiu la "Naftărel", pregătindu-se să apară curaţi şi nevinovaţi la noile alegeri. Şi cum Românul uită repede, actualul guvern, a preluat toate nemulţumirile trecutului, inclusiv frigul.

Cu toate că F.S.N.-ul este majoritar în guvern, P.N.L.-ul neavând decât nouă oameni (cu miniştri şi secretari de Stat cu tot), acordă prin prezenţa sa girul moral şi împreună cu D-nii Sorin şi Eleste, statutul de guvern de uniune naţională, dându-i mai ales D-lui Ion Iliescu credibilitate externă. Exact ceea ce face întreaga opoziţie prin rămânerea cu orice preţ în parlamentul rușinii naţionale. Iată după părerea noastră capcana în care s'ar putea să fi căzut Dl. Radu Câmpeanu, antrenând şi P.N.L., cu toate că ţinând seama de prezenţa în guvern şi a câtorva personalităţi de reală valoare morală, ar fi posibil să se ajungă mai repede decât ne aşteptăm la anumite clarificări.

Aş dori să greşesc în prima supoziţie şi prezenţa P.N.L.-ului să fie benefică pentru soarta ţării. N'aş duce supărare la Domnul Radu Câmpeanu şi i-aş cere iertare.

Deocamdată bilanţul celor trei luni de guvernare ne dovedesc însă că nu există vreo speranţă de a schimba mentalitatea marxistă, metodele şi orientarea comunistă ale actualei puteri. Testul dat cu ocazia referendumului - dela impunerea lui la fraudele electorale şi manipulările votanţilor - a fost clar şi a prefaţat alegerile locale şi generale.

După cum nu s'a rezolvat atâta timp, nici schimbarea lui Răzvan Theodorescu care a sfidat mai departe un popor întreg demonstrând că în această ţară totul depinde de voinţa unui singur om: Ion Iliescu.

Astfel Domnul Ion Iliescu şi F.S.N.-ul bazându-se pe vechile structuri rămase intacte şi mai ales pe un aparat de represiune numeros şi ultradotat, împreună cu o armată la comanda căreia se găsesc aceiaşi generali vopsiţi gata oricând să tragă la ordinul comandantului nostru suprem, în propriul popor, reuşesc să-şi asigure cu tot dezastrul, "liniştea" de care au nevoie pentru a rămâne la putere.

Ţara se îndreaptă spre dezastru şi haos, creat poate în mod premeditat de cei ce ne conduc în ultimii doi ani.

Prezenţa lor în guvern şi acceptarea alegerilor în condiţii impuse de această putere ne arată că nu va schimba nimic, dar ne implică în tagma celor care sunt vinovaţi pentru tot ce s'a întâmplat şi ceea ce se poate întâmpla de aici înainte.

Considerăm imperios necesară începerea proceselor împotriva celor vinovaţi de crime contra umanităţii şi a violenţei ieşite din comun.

Stimaţi cititori,

In luna Februarie 1992, au răspuns apelului nostru, de înfrăţire, următorii:

* DR. ALEX. MIRCEA, Germania - DR. BOGDAN ALEX., Braşov; * DOBRIN ANCA, Germania (2 abonamente) - DR. MOGA VICTOR, Bucureşti şi DOBRIN GHEORGHE, Bucureşti; * ILEANA FENDT, Germania - AGHENOR DANCIUL, Bucureşti; * DOBRE SIMA, Germania (3 abonamente) - CONSTANTIN POPESCU, Bucureşti, MARIN DOBRE SIMA, Bucureşti şi TUDOR COSTESCU, Bucureşti.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
-

ROMÂNIA-ODATĂ GRÂNARUL EUROPEI-CERŞEŞTE PÂINE

George BĂLTEAN

In condiţiile libertăţii, democraţiei şi economiei de piaţă, fiecare ţară se dezvoltă raţional, conform condiţiilor pe care le are, conform calităţilor specifice ale poporului. România a avut pământ arabil rodnic şi agricultori gospodari, care au lucrat acest pământ şi l-au îngrijit cu drag. Baza agriculturii româneşti a fost formată din gospodăria agricolă individuală. Această gospodărie a situat România pe treapta celor mai bogate ţări agricole din Europa. Unii spuneau că România este o ţară "eminamente agrară", dar în România se construia o industrie modernă şi o cultură înfloritoare, care alături de agricultură, ar fi situat România astăzi la nivelul celor mai avansate ţări din Europa, din toate punctele de vedere.

România ar trebui să aibă astăzi un nivel de trai şi o viaţă de o rară frumuseţe, aşa cum se pornise între cele două războaie mondiale. Dar datorită criminalilor comunişti, ea se găseşte în 1992 pe ultimul loc din Europa, din toate punctele de vedere. O ţară distrusă, înfometată, un popor bolnav, înfricoşat, care trăieşte în frig şi în întuneric, care stă la coadă pentru o bucată de pâine şi un litru de lapte, care vede carnea rareori, un popor care nu găseşte medicamentele cele mai de trebuinţă, un popor slab îmbrăcat, care se înghesuie în tramvai, care nu mai ştie să râdă, care nu mai ştie ce este frumuseţea vieţii.

O ţară care cerşeşte o bucată de pâine tocmai dela cei cărora în 1938 le dădea să mănânce.

Intre cele două războaie mondiale anul de vârf a fost considerat anul 1938. In perioada comunistă anul considerat ca vârf al "dezvoltării" a fost 1968. In 1969 Institutul de Cercetări Economice din Bucureşti, la ordinul cc al pcr, a efectuat un studiu comparativ între anul 1968 şi 1938. Rezultatul a fost: nivelul de trai al poporului român în 1968 abia atingea 60 la sută din nivelul de trai din 1938! Studiul nu a fost publicat. Din 1968 până astăzi, 1992, nivelul de trai al poporului român s'a înrăutăţit continuu. Probabil că acum se găseşte la circa 40 la sută faţă de anul 1938, iar o cotitură spre mai bine nu se întrezăreşte atâta timp cât la cârma ţării se găsesc comunişti deghizaţi.

România a fost în 1938 cea de-a IV-a şi a V-a ţară din lume în producţia şi exportul de cereale, în condiţiile în care piaţa internă era saturată, magazinele erau pline cu bunătăţi, pieţele ţărăneşti supraîncărcate cu produse agricole, agricultorii te rugau să cumperi, iar preţurile erau cele mai scăzute din Europa. Atunci România era o ţară binecuvântată de Dumnezeu, astăzi România este considerată o ţară bătută de Dumnezeu.

Grâul românesc era de o calitate imbatabilă şi făcea concurenţă cu succes grâului american şi canadian pe pieţele occidentale.

Ţările care importau produsele agro-alimentare româneşti au fost: Germania, Anglia, Franţa, Austria, Cehoslovacia, Elveţia şi Nordul Italiei. Din străinătate curgea spre România valută forte, oferte de ajutoare, asistenţă tehnică şi de cooperare, iar aceasta se obţinea prin dezvoltarea interesului şi iniţiativei proprietarilor agricoli, ţăranii.

România a practicat un export solid, rentabil, de o mare stabilitate şi continuitate. Exportul românesc s'a bazat pe principii economice sănătoase. Se asigura în primul rând necesarul intern, adică cererea de consum individual şi industrial, iar în străinătate se vindea surplusul. In nici un caz nu s'a luat mâncarea dela gura copiilor ţării pentru a se vinde în străinătate în vederea procurării de valută sau primirii de minereu de fier, cocs şi ţiţei, aşa cum se procedează astăzi.

Imaginea României era imaginea unei ţări bogate, cu un popor harnic şi înstărit, care îşi putea permite să facă un comerţ internaţional prosper. Despre produsele româneşti se vorbea cu respect, căci era respectul pe care îl impunea calitatea. Din păcate, din 1944 până astăzi nu s'a auzit nici o singură vorbă bună despre economia românească. Recent s'a descoperit în Germania că România a exportat carne cu trichinoză.

România nu poate ieşi din criza prin care trece decât revenind la politica economică din 1938.

George BALTEAN

FESENEUL ŞI ALEGERILE

Urmare din pag. 1

In fapt, mistificarea realităţii şi deruta electoratului reprezintă strategia supremă a Frontului de nomenclaturişti comunişti, vechi şi noi, care nu vor să renunţe la ceva ce s'a perimat, bineînţeles atâta timp cât mai pot ţine în hăţuri un electorat care trece printr'o criză de cultură politică şi de conştiinţă cetăţenească.

Dar acest electorat căzut odată, prin prostia lui, victimă a alegerilor din 20 Mai 1990, când feseneul i-a promis "lapte şi miere", a început să aibă reflecţii întrebând: "FeSeNe, FeSeNe, pâinea noastră unde e"? Feseneul se face că nu aude şi duce, din nou, o campanie electorală care se aseamănă cu un talcioc care promite marea şi sarea.

In pofida trecutelor promisiuni electorale feseniste care au amăgit o ţară, doi ani sfârşesc cu cruda realitate că nimic nu s'a schimbat. Aceleaşi cozi la alimentare, aceeaşi sărăcie şi aceeaşi exasperare creată de cei trei "F" care sunt mereu prezenţi: foamea, frigul şi frica.

Astfel, deşi în urma lor numai mizerii, feseniştii ţin în chip orgolios la mentalitatea luată în cap că numai ei au dreptul la monopolul puterii, că interesele de stat ar fi propriile interese.

Dar, legat de fesene şi de alegeri, orgoliul sau luatul în cap mai are şi alt aspect. Acela al unui virus politic psihic care a dus la rivalitatea Iliescu-Roman, numită luptă pentru putere. Această luptă a adus ceva nou în arena câmpului electoral. Si anume reciprocitatea de acuze dintre domnii tovarăşi Roman şi Iliescu, prin care ei caută să se elimine unul pe altul.

E vorba de o volbură a orgoliilor. Dl. Roman, ca nomenclaturist mai nou, se dă la nomenclatura veche, numai că uită să spună că el, personal, este un produs al acesteia, un produs privilegiat al aristocraţiei comuniste.

In fond aceste dispute nu au o bază ideologică pentrucă formaţiunea hibridă fesene, dominată de securisto-comunişti, nu are convingeri ci doar scopuri pe care ţine să le atingă cu orice preţ. Mai ieri cu "secera şi ciocanul" şi azi cu "trandafirul", semnul electoral al intereselor comuniste obscure.

In scena politică a alegerilor, Dl. Roman e atacat de unii tovarăşi că s'ar îndepărta dela comunism şi că ar fi mutat puterea dela partid la guvern. Tot în aceeaşi scenă D-lui Iliescu i se impută că, în politica lui "originală", el vrea să împace şi capra şi varza, şi comunismul şi capitalismul şi pe nomenclaturiştii vechi şi pe cei noi, totul trebuind să decurgă sub sceptrul dânsului pe care şi-l doreşte inamovibil.

In spatele scenei, cu aceste acuze şi contra acuze, e realitatea care arată că dacă D-nii Roman şi Iliescu nu pot face casă împreună, ei pot face vot împreună, luptând totuşi unitar contra opoziţiei, contra Românilor care nu renunţă la libertatea conştiinţei şi a opiniilor, folosind vocaţia minciunii şi a ignorării; "Las'că merge şi aşa", adică fără suficientă alimentare, fără apă, fără gaze, fără motorină etc. etc.

Alegerile locale au arătat că în electoratul oraşelor feseneul e pe panta descendenţei, dar că în cel al părţilor rurale şi cu deosebire în Moldova şi câmpia Dunării, el are încă o bază solidă. Lumina la sate ajungând mai anevoios, se pare că ţăranii încă nu ştiu altceva decât să voteze cu oamenii lor cunoscuţi, vechii stăpâni.

Când în 1991 Dl. Iliescu îi numea pe ţărani "paraziţii" care au venit să ceară restituirea pământurilor lor, se presupunea că electoratul "paraziţilor" nu va mai vota cu Frontul emanaţilor. Dar iată că ei au făcut-o. Si probabil că sunt gata s'o mai facă.

Dar, în ciuda votului masiv rural şi în plus şi cel al femeilor, pentru care "trandafirii" Iliescu şi Roman au devenit un fel de literă de lege fără a se putea argumenta de ce, votul electoratului orăşenesc a zguduit puternic bazele feseniste.

Pentru a se putea recupera, feseneul uzează practica comunistă clasică de a te descurca în orice situaţie prin minciună. Insă oricât de perverse ar fi minciunile, feseneul-trandafirul nu poate scăpa de veştejire, dacă electoratul nu aleargă cu găleţi de apă ca să-l ţină în viaţă.

Eugen BÂRSAN

COMISIE PARLAMENTARĂ, SAU PRAF ÎN OCHI?

La iniţiativa a 41 de senatori s'a format o comisie de anchetă compusă din 6 fesenişti şi 5 senatori din opoziţie (câte doi din U.D.M.R. şi P.N.L. şi celălalt din P.U.N.R.) ca să cerceteze situaţia patrimoniului fostelor P.C.R., U.T.C. şi P.U.N.R., a conturilor familiei Ceauşescu, a contului "Libertatea", tranzacţiile de vânzări, închirieri, concesionări ale A.N.P.-ului, apoi gestionarea valutei din ultimii doi ani, precum şi a licitaţiilor de împrumuturi externe şi consultaţii în materie de privătizare.

Pentru a demonstra cât de lungă, lată şi adâncă va fi "ancheta" comisiei (din care lipsesc reprezentanţii Partidului Naţional Ţărănesc) adaugă şi alte cercetări post revoluţionare: gestionarea valutei în perioada 22 Decembrie '89 - 31 Decembrie '91, licitaţii de împrumuturi externe, situaţia juridică a imobilelor de lux de care au beneficiat foştii nomenclaturişti, situaţia flotei maritime şi fluviale a ţării, anchetarea folosirii fondurilor alocate ministerelor Culturii, Invăţământului, Stiinţei, Tineretului, Sportului etc.

Comisia de Anchetă, cu aşa măreţ program pe hârtie, iese din realitate când afirmă că îşi va da raportul final în 90 de zile.

Va putea cineva să creadă într'un raport făcut cu acceleratul?

Din jaful şi crimele comise de mineri şi securişti în 13 - 15 Iunie, cu toate dovezile: mărturii, fotografii etc. a fost trimis în judecată doar un singur miner şi acela minor.

SRI a anunţat c'a rupt-o cu Securitatea, dar dosarele descoperite în ravina dela Berevoieşti dovedesc că Securitatea îşi continuă vechea activitate.

A fost vreun securist condamnat?

S'au descoperit gropi comune, unii cetăţeni îşi amintesc şi dau numele celor implicaţi.

Nu s'a găsit încă un vinovat!

Se pomeneşte de fondurile secrete ale lui Ceauşescu. De ce s'o iei dela capăt cu cercetările şi să nu continui ancheta începută de experţii canadieni - oprită de Dl. Iliescu - care au identificat izvoarele ce adăpau cu valută conturile familiei Ceauşescu.

In loc de atâtea anchete şi promisiuni cu rezonanţe preelectorale, am fi mulţumiţi dacă se va termina măcar una din anchetele începute.

In regimul lui Ceauşescu greşelile recunoscute erau înlocuite cu alte greşeli; în regimul D-lui Iliescu, comisiile de anchetă, care rezolvă problemele doar pe-o sfertime sunt înlocuite cu alte comisii sterpe.

Pentru a uşura sarcina noii comisii de anchetă a Senatului ne permitem un sfat:

Să se cerceteze fişele personale ale funcţionarilor, ofiţerilor, securiştilor etc., "eroi" decoraţi, avansaţi, transferaţi în posturi înalte: ambasadori ori deveniţi miniştri etc. In aceste liste veţi găsi şi pe cei care au ucis şi jefuit ţara.

Stroe MOLDOVANU

Eseul politic

FAST-FOOD-UL ŞI TEORIA SOCIALĂ

—Constantin MACRI—

Eliberată de spectrul războiului atomic, omenirea civilizată are datoria să se concentreze asupra gravelor pericole de ordin moral şi social care asaltează pe omul contemporan şi cu perspective agravante şi multiple pentru generaţia ce ne urmează. Unul din aceste pericole şi poate cel mai mare este alienarea, înstrăinarea omului de esenţa sa, de cursul destinului său.

Eşecul marxismului aplicat timp de şapte şi respectiv patru decenii, obligă pe teoreticienii societăţilor liberal - democratice să găsească noi puncte de sprijin pentru a demonstra raţionalitatea de fond a acestor societăţi.

Nepăsarea sau ridicarea din umeri faţă de contradicţiile reale şi profunde ale democraţiilor burgheze, seamănă cu reacţia struţului faţă de primejdii şi ameninţă să lase descoperită lumea civilizaţiei atlantice de sorginte grecocreştină atât faţă de asaltul, la propriu, al lumii a treia cât şi faţă de vidul de ideal şi de credinţe ale lumii totalmente mercantilizate şi nu exagerat denumită, adeseori, societatea de consum, care este, generalmente, societatea occidentală.

Uniunea Europeană este de departe cel mai serios şi mai complex şi competent răspuns la această problematică. Dar el este o componentă a unei întregi armături ideologice ce trebue elaborată cu scop profilactic şi terapeutic pentru lumea civilizată de mâine. Unitatea paneuropeană dă un sentiment de putere suplimentară cetăţenilor care o compun dar resursa forţei străbate, trebue să străbată, dincolo de graniţele acestei unităţi. Este vorba esenţialmente de o expansiune primordial spirituală, dominant culturală şi apoi consensual economică, civilizatorică, în special urbanistică.

Evoluţionismul este o certitudine şi o lege inevitabilă. Trebue gândite şi elaborate noi structuri corelative pe planul global al existenţei sociale contemporane. Fast-food-ul l-am selecţionat ca simbol, ca element de demonstraţie, în vederea susţinerilor celor ce vom face.

Primul element de implantare existenţială este familia. Intreaga viziune socială prezentă trebue gândită pe acest pivot, pe această bază a societăţii umane care este familia. Organizarea industrială, activitatea economică în general super-rentabilizată atacă adeseori demnitatea şi personalitatea umană. Provoacă alterarea sensului sau sensurilor fundamentale ale vieţii umane. Graba, viteza, hipersolicitarea timpului obligă pe omul modern să uite de sine, să-şi parcurgă etapele vieţii într'un ritm bulversant. Timpul meditaţiei, reflecţiei, contemplaţiei propriilor frumuseţi din ele sau din natură, sau din societate este practic eliminat. Locul unor asemenea regăsiri de sine, locul ideal este familia. Momentul tradiţional, care nu ţine exclusiv de biologic, este masa comună în familie. Stiu, sunt o mie de obiecţii pentru a remarca anacronismul acestei exigenţe în condiţiile vieţii moderne, mai ales din statele industrializate. Dar rostul reflecţiei sociologice şi politologice este să semnaleze carenţele, contradicţiile şi să încerce, dacă nu eliminarea lor, cel puţin unele ameliorări. Cel mai grav este ignorarea propriilor noastre deficienţe de organizare socială. Această organizare trebue să ocrotească unitatea economică, afectivă şi socială a familiei. Semnalam într'un eseu anterior efectele benefice ale sistemului seniorial adică continuitatea de profesie şi patrimoniu a celulei familiale. Sistem recomandabil în ocupaţiile agricole şi meşteşugăreşti dar posibil de a fi extins şi în cedarea locului ocupat în întreprindere, la pensionare, unui urmaş pregătit corespunzător în acest sens.

In reţeaua bancară, care cere un plus de încredere, se practică deja, în multe ţări, acest sistem al ramplasării prin fiul sau fiica celui pensionat sau decedat, bineînţeles, dacă are (şi de obicei o are) o pregătire de specialitate în acest sens. Angajarea, transferul în vederea refacerii sau păstrării unităţii familiale trebuesc ocrotite şi încurajate de legislaţia muncii.

Să nu ignorăm faptul că existenţa timp de şapte decenii a unui stat "al muncitorilor" cu puternice sucursale propagandistice, respectiv partidele comuniste sau pro-sovietice din aproape fiecare stat, a frânat benefic unele tendinţe de spoliere a muncii, ale liberalismului exclusiv capitalist şi deloc social. In plus, chiar o experienţă ratată nu anulează sentimentul de frustraţie atunci când producţia nu ţine seama de factorul om.

O justă politică socială este în prezent în dezbaterea Comunităţii Economice Europene. Trebue energic înfrânată tendinţa de înstrăinare a omului de propria lui esenţă. Fast-food-ul este un exemplu eclatant de ignorare a acestei esenţe cu toate argumentele ce s'ar aduce pentru comoditatea, rapiditatea sau economicitatea lui. Nu pledăm pentru eradicarea acestui sistem de alimentaţie care, poate, răspunde unor exigenţe moderne, ci pentru blocarea unor aparenţe înşelătoare şi dăunătoare. Fast-food-ul este altceva decât "localul de dejun" sau bistroul, sau modestul restaurant de cartier în care patronul te cunoaşte, şi tu îi ştii specificul şi posibilităţile. Fast-food-ul anonimează până la limita extremă relaţia client-patron, standardizează împotriva firii gusturile şi exigenţele, aici, omul supunându-se unui mod de a fi prin contagiune şi imitaţie, făcându-se frecvent că-i place ceea ce de fapt l-a dezamăgit, dar nu ai cui te adresa. Trebue împiedicată mimetizarea şi resemnarea.

Actul alimentaţiei, ca un act vital esenţial, impune nu numai o dietetică a fiziologiei ci şi un moment de igienă a spiritului, de aceea, este de preferat, masa în comun, cu colegi sau prieteni, eventual chiar la cantina întreprinderii, decât un act de îngurgitare rapidă, în picioare, uneori chiar dacă meniul este acceptabil. Intre muncă şi mâncare este, se ştie, o strânsă relaţie. Nu numai din punct de vedere economic şi social (randament, productivitate, specializare şi înaltă calificare) ci din punctul de vedere existenţial - masa este un moment de reculegere şi de regăsire de sine. Sau aşa trebue să fie. Tăranul român şi orice om cu minimă educaţie religioasă şi care trăieşte într'un orizont metafizic se închină înainte de începerea mesei. Vremurile s'au schimbat, dar nu s'au schimbat sau nu trebue schimbate în sensul mutilării condiţiei umane, psihice şi fizice. Fast-food-ul le mutilează pe amândouă. Fast-food-ul este expresia în planul alimentaţiei corespunzător supermarket-ului în domeniul aprovizionării. Dacă acesta din urmă uşurează viaţa omului prin economicitate de timp şi bani, fast-food-ul o caracterizează. Autoservirea şi comasarea pe o tavă a ceea ce vei mânca, aşezarea alături de un anonim care poate să te indispună sau nu, grija de a nu-ţi depăşi spaţiul cuvenit, graba de a elibera locul ocupat cât mai repede, sunt tot atâtea motive sau cauze care impietează direct asupra digestiei şi asupra secreţiilor ocazionate de actul îngurgitării. Masa, în loc să fie un moment de relaxare, este un motiv de nervi în plus.

In piaţa liberă, în competiţia capitalistă tipic liberală, tendinţa spre expansiune şi proliferare a surselor de câştig este normală şi legitimă, concurenţa este legea progresului. Dar fast-food-ul, care de fapt nici nu concurează, face o ofertă contra firii şi contra echilibrului existenţial.

Fast-food-ul nu este o invenţie a progresului succesiv ci este o deviere care exploatează anxietatea şi confuziile omului modern. Este firesc să mănânci mai repede şi mai ieftin dar nu este firesc să mănânci repede în fiecare zi, să ţi se ofere la comandă, aceleaşi preambalări în care este exclusă savoarea prospeţimii sau a "specialităţii casei", să ţi se standardizeze gusturile, în mod obligatoriu, la 6-8 sortimente.

Supermarket-ul a înghiţit pe micul negustor. Fast-food-ul tinde să desfiinţeze pe micul meşteşugar-bucătar care se diferenţia pe piaţa liberă, în funcţie de cerere şi preferinţe, în funcţie de specific naţional, uneori, şi cu amplasare primitoare, ospitalieră, la îndemână, într'o relaţie directă producător-consumator, relaţie care avea şi are un caracter de intimitate, de cordialitate, de încredere şi activă dorinţă de satisfacere reciprocă. Pentru aceşti mici întreprinzători, fast-food-ul este o concurenţă neloială pentrucă pedalează pe naivitatea consumatorului şi nu pentru ranforsarea puterilor lui de viaţă. El îi oferă o masă rapidă şi standard, dar cu ce consecinţe? Una din bucuriile vieţii este ratată. Si, repet, nu e vorba de a mânca în localuri mari sau de lux, ci de a te aşeza la masă şi să-ţi vină patronul sau oficiantul să te întrebe ce vrei să mănânci azi, căci el ştie ce mâncare a avut ieri, să-ţi aducă farfuria, tacâmul şi cana cu apă sau cu bere, sau chiar cu vin, să-ţi aducă ciorba aburindă, mâncarea de cartofi cu carne, pâinea proaspătă în coşul de paie. Să schimbi o vorbă cu vecinul de masă sau chiar cu jupânul de după tejghea. Nu va fi mai scump ca la fast-food. Mai ales dacă guvernul şi administraţia locală nu-i va zăpăci cu impozitele, taxele şi controalele pe care superman-ii dela fast-food ştiu să le dribleze. Să ocrotim mica producţie şi mica întreprindere atunci când ea este un pandant al vieţii diurne şi al bucuriei şi diversităţii ei. Orice e mai bun când îl alegi tu şi nu te alege el - produsul de consumat.

Socrate spunea că cel mai rău lucru, cel mai mare duşman al omului este ignoranţa. Este cel mai mare adevăr care ni s'a spus, vreodată, nouă oamenilor. Consumatorii dela fast-food îşi ignoră consecinţele. Este, într'o oarecare măsură, o poluare a stilului firesc de viaţă umană. Cina - începând cu Cina cea de Taină - trebue să fie un loc de adunare, de hrană trupească şi sufletească pentru cei adunaţi în jurul mesei, prin schimbul de impresii şi idei, de stabilire a unor comuniuni care axează viaţa celor întruniţi într'o solidaritate de ideal, de concepţii şi de destin.

Managerul este obligat să se intereseze de viaţa de fiecare zi a salariaţilor pe care îi conduce. Prânzul trebue, în cazul întreprinderilor mai mari, să fie o oră de destindere şi realizare a solidarităţii sociale. Prin confort, prin calitatea meniurilor, prin realizarea acelei atmosfere de frăţietate umană întemeiată pe dragostea creştină.

Parafrazând pe Mircea Eliade şi pe André Malraux putem spune că civilizaţia şi cultura atlantică ori va fi esenţialmente creştină, ori nu va fi deloc. In filtrul dinamicii istorice contemporane după dezastrul ateismului marxist, creştinismul se detaşează net ca o viziune de viaţă, cea mai umană şi cea mai înalt metafizică prin invitaţia permanentă la adevăr, la dreptate, la dragoste (ca principiu ontologic) şi la frumos ca podoabe perene ale întregului destin uman. Numai trăind în orizontul acestor repere cu scrupuluozitate aplicate, viaţa omului îşi dobândeşte un sens care-i transcende vremelnicia funciară.

Fast-food-ul este un atentat la frumuseţea vieţii omeneşti. Ca şi mijloacele de transport în comun defectuoase sau urâte, ca şi murdăria străzii, - ca şi poluarea chimică sau sonoră, ca şi poluarea morală prin gama de produse "sexy" etc.

Stim că oamenii nu definesc în mod unitar cele patru valori şi le dau accepţiuni şi conţinuturi diferite şi variabile după meridiane şi culturi. Convingerea noastră a fost şi este că semnificaţiile şi practica istorică au clasificat ca primordiale cele specificate de spaţiul cultural şi civilizatoric european, pornind dela Homer şi Akropole şi trecând prin Evul Mediu creştin cu literatura şi arhitectura sa, Shakespeare, Beethoven, Kant şi Heidegger etc.

Europa nu vrea să dea lecţii nimănui, nici chiar Americanilor, dar speră sincer că prestigiul şi trecutul său inspiră.

America este ţara tuturor posibilităţilor dar nu orice posibilitate merită să fie abordată şi generalizată. Fast-food-ul nu trebue generalizat, pentrucă răpeşte omului una din bucuriile de a fi. Nu trăim pentru a mânca, dar nici nu putem mânca oricum şi orice. Gastronomia este şi ea un indiciu al personalităţii umane. Există o bucătărie franceză, una rusească şi chiar ucraineană cu faimă în întreaga lume. Există o "pizza" italiană care a cucerit mapamondul, dar n'am auzit de bucătăria americană care poate fi o realitate, dar eclectică.

In afară de poluare omenirea este serios ameninţată de hibrizi (cu randament economic), de surogate sau înlocuitori (uneori foarte reuşiţi - dar totuşi surogate) şi de produse sofisticate care îndepărtează - şi pe acest aspect - pe om de natură. Ori principalul scop al tuturor demersurilor culturale contemporane este recuperearea de către om a mari segmente din natura sa şi cea ambietală, ambele cât mai originare. Instrăinarea omului modern este în strânsă legătură cu degradarea naturii. Conservarea ecologică trebue să meargă mână'n mână cu conservarea psihologică. Un om care şi-a pierdut originile rămâne indiferent la desfigurarea mediului ambiant.

Urbanizarea, industrializarea, democratizarea şi accesibilitatea tot mai mare a "loisir"-ului, nu trebue să facă din om o specie care mănâncă din mers.

Trebue să ne respectăm trecutul şi să ne pregătim viitorul, dar să ne iubim cu ardoare prezentul. Nu putem trăi oricum. Locuinţa şi masa (hrana) sunt cele două coordonate ale vieţii omului de care sunt responsabili factorii de decizie ai comunei.

Problema locuinţelor este o problemă mondială. Desfiinţându-se progresiv cazărmile, trebue să apară locuinţa personală. Toţi banii dela înarmări trebuesc dirijaţi spre construcţia de locuinţe. La nivelul Comunităţii Europene trebuesc elaborate planuri naţionale de construcţii de locuinţe. Problemă foarte urgentă în toate ţările Comunităţii. Localul de dejun specific străzii, cartierului, trebue încurajat şi ocrotit. Aici nu se pun numai probleme de productivitate şi profit, ci acute probleme de ordin social şi uman. De viaţa concretă, de fiecare zi, a fiecăruia dintre noi.

Continuare în pag.5

COLOANA FĂRĂ SFÂRŞIT

—— Valeriu C. NEŞTIAN ——

Un poet francez contemporan (Henri Michaux) relata într'un mic poem un caz cutremurător şi totodată entuziasmant: în mânăstirea unde ar dori să fie primit se prezintă un candidat la călugărie. Se confesează abatelui: "Să ştiţi, Părinte, că nu am nici curaj, nici încredere, nici lumină şi nici nu pot să-mi fiu mie însumi de ajutor, dar-mi-te aproapelui".

Firesc, ar fi fost să fie de îndată respins. N'a fost aşa. Superiorul îi răspunde: "Ce are a face! Nu le ai? Căută-le pentru altul şi le vei dobândi şi pentru tine; şi dându-le semenilor le vei avea şi tu. Pe fratele, pe aproapele tău eşti dator să-l ajuţi cu ce nu ai. Du-te, chilia ta e pe coridorul acesta, uşa a treia, pe dreapta!"

Dând ce nu avem încă, dobândim, aşadar, prin ricoşeu, ceea ce ne-am încumetat a dărui altuia. Lecţia, de o vie şi dură actualitate, este permanent valabilă pentru fiecare dintre noi; nu doar în calitatea de creştini, ci şi de membri ai unei comunităţi naţionale. Pentru viaţa publică din ţara noastră, cultura şi educaţia politică, strict necesare, pot învedera, la o cunoaştere prin neură, opţiuni, alternative, soluţii viabile dintre cele mai surprinzătoare în vederea redresării morale şi social-economice. Astfel zicând, te poţi apropia bunăoară, naturalmente, fără prejudecăţi şi resentimente, şi de ceea ce reputatul Nae Ionescu numea "expresia politică a ortodoxiei româneşti"; sau, după cuvintele celui care i-a dat viaţă, "o mare şcoală spirituală", ce "tinde să aprindă credinţe nebănuite", "să transforme, să revoluţioneze sufletul românesc", căci "răul, mizeria, ruina ne vin dela suflet".

De altminteri, cine nu cunoaşte astăzi fenomenul legionar (căci despre acesta e vorba)? Cine nu-şi dă seama că dincolo de accese absurde şi de procese de intenţie stă un spirit naţionalist şi religios de o extraordinară vigoare, ce ţine cont, întâi şi'ntâi, de realităţi organice diverse ale naturii etnice şi de o realitate transcendentă! Stiu acum tot mai mulţi oameni de bună credinţă că acesta contrazice categoric epitetele în genere folosite: fascist, antisemitism, extremist, antidemocratism. Pe toate le şi transcende fulgerător, purtându-şi adepţii sau numeroşii vrăjmaşi într'o spaţio-temporalitate dincolo de bine şi rău (M. Eminescu: "Bun sau rău, Românul este adevărat"). Coloană fără sfârşit a luptei anticomuniste, da, aceasta-i sintagma potrivită pentru a desluşi secretul unei orientări ce desfide tot ce este compromis, laşitate, trădare.

Contemporaneitatea peste orice contestări ale fenomenului în discuţie, e pusă în ecuaţie nu numai de valoarea sigură şi perenă a principiilor, legilor, poruncilor, preceptelor a crezului său formativ. "Marile spirite se întâlnesc" - sună un aforism francez, destul de cunoscut în lume. Si în cultura noastră au existat multe, multe spirite, cu idei înalte şi cu opere celebre, care s'au întâlnit adesea în susţinerea - cu preţul sacrificiului - a acestui mesaj. Indiferent dacă, între timp unii dintre ei, constrânşi ori nu, s'au dezis, au apostaziat, din motive personale sau de altă natură. Evocarea e reconfortantă moralmente şi poate întări substanţa umanismului cristic ("jertfa e măsura creştinătăţii noastre", I.I.Moţa), aşezat ca temei spiritual al acestei alternative durabile.

Să reluăm, aproape întâmplător, revista cernăuţeană "Iconar", condusă de cărturarii Liviu Rusu şi Mircea Streinul, (nr. 5, Martie 1937), de pildă, în care geniala minte a lui Mircea Eliade consemnează cu patosul stilului său mişcător, atât de convingător şi pentru adversarii lui: "Fiind în primul rând o mişcare spirituală, având ca scop crearea unui om nou şi ca nădejde mântuirea Neamului - legionarismul nu se poate naşte şi nu poate creşte decât valorificând libertatea omului".

Il secondează emulul său, Constantin Noica, ce scrie rânduri pe care generaţiile de Români adevăraţi nu le pot uita, fiindcă fac parte din patrimoniul spiritualităţii naţionale, pentrucă sclipitoarea judecată sănătoasă a acestor gânditori n'au putut raţiona şi exprima, în slobozenie, decât adevăruri: "Legiunea luptă, suferă şi învie (...). Biruinţa nu e pentru ea. Când va veni, nu va fi pentru ea. E pentru Neamul acesta românesc, care n'a biruit, singur, încă" ("Vremea", nr. 569/1940). Este o atitudine similară curajului acelora care, circumspecţi şi lucizi, protestau în revista "Axa" (ctitorită de M. Polihroniade), din 23 Decembrie 1933, contra dizolvării Gărzii de Fier: N. Crainic, N. Crevedia, pr. I. Dimitrescu, Mircea Eliade, Ov. Papadima, Dragoş Protopopescu, N. Roşu ş.a. "Concepţia nouă de viaţă, etica umană nouă a M.L. (...) stă pe linia de evoluţie a puterilor morale, care rămân neclintite în vârtejul prefacerilor trecătoare, în zbuciumul patimilor oarbe ale micimilor şi nebuniilor omeneşti" ("Buna-Vestire", din 14 Septembrie 1940), vine să precizeze, într'o manieră elevată, marele pedagog şi profesor universitar I. Găvănescul.

O mărturisire de credinţă memorabilă, în care fiecare cuvânt are o greutate specifică de mare rezonanţă, dacă ne gândim la formaţia sa raţionalistă, la obiectivitatea judecăţii lui penetrante şi la cuprinderea vizionarismului recunoscut, o face netemător în "Axa", nr.46 / 1940 ilustrul om de ştiinţă şi poet I. Barbu (Dan Barbillian), sub titlul 'Umanismul cel nou"; "... din punct de vedere politic, excepţia poate face obiect de studiu numai în măsura în care luminează norma". "Ca matematician, socot că ştiinţa e aliata ordinei legionare".

Condeiul distinsului sociolog Traian Brăileanu nu a ezitat să încredinţeze hârtiei (cf. 'Iconar", nr.10 / 1937) rânduri ca acestea: "...spiritul legionar a cucerit ţara, a răscolit-o din adâncuri, i-a dat un suflu nou. Nu prin demagogie şi stârnirea patimilor şi poftelor materiale, ci prin trezirea sufletelor la o viaţă mai luminoasă, mai nobilă, la o viaţă eroică de muncă, jertfă şi dragoste neţărmurită pentru Neam şi Tară".

Iar într'un text publicat în "Vremea" din 20 Octombrie 1940, un alt mare Român şi poet, Horia Stamatu, autor al "Acatistului Moţa-Marin", se referă la problema socială, subliniind că "M.L. nu o pune în numele unei clase sociale", ci al dreptăţii, căci 'Românii sunt aşa cum îi ştim: ţărani şi orăşeni; iar din punct de vedere al stării economice, săraci şi bogaţi".

Pe aceleaşi linii ale portativului sufletului naţional şi creştin au scris şi alţi poeţi de talent (Valeriu Cârdu, Iordache Nicoară, Radu Gyr, Aron Cotruş, V. Posteucă, Mircea Streinul, H. Comaniciu, Zahu Pană), dar şi compozitori de marcă (I. Mânzatu, Nelu Ionescu, Iustin Ilieşiu, Remus Tincoca), pictori (Al. Basarab, N. Brana), fini gânditori şi eseişti (Ernest Bernea, V. Băncilă, Tr. Herseni, Costin I. Murgescu, pr. Ilie Imbrescu, Vl. Dumitrescu, Barbu Sluşanschi), istorici de autoritate (P.P. Panaitescu, V. Cristescu, Al. Randa), economişti, magistraţi etc. - spirite înalte, dublate, majoritatea, de caractere ferme - până în zilele noastre, chiar dacă, conjunctural, se recurge uneori la forme de exprimare criptice, esopice.

Evident, fiecare ia - sau osândeşte, ce vrea, cât vrea şi cum vrea. Insă în fiecare dimineaţă a gândului curat şi a faptei vrednice, şi la fiecare bătaie românească a inimii, ne trezim bucuria şi ne respirăm nădejdile prin asemenea cuvinte semnificative şi simbolice "ca viteazul din poveste". Ele vin a ne sugera că secretul făuririi unui tip superior de om îl exprimă în chip lămurit parabola prefacerii apei în vin. O doctrină veritabilă aşa se şi cunoaşte: din apă (adică din platitudine, indiferenţă, pasivitate) scoate pe'ndelete vin (adică putere, bucurie, acţiune).

Iar apa s'ar zice că atâta aşteaptă, să se facă vin bun!

FAST-FOOD-UL ŞI TEORIA SOCIALĂ

Urmare din pag.4

Evident, în România de azi, toate aceste probleme sunt pur teoretice şi inactuale, cetăţeanul român de azi zbătându-se în mari lipsuri, în special alimentare şi printr'o politică vădit antipopulară, de o rară duplicitate, istoria românească este stagnantă prin refuzul unor lideri autoinventaţi de a apropia România de Europa, în mod cinstit, în mod fecund, în mod operativ, cu o imaginaţie creatoare pe care ţi-o dă numai vocaţia autentică selectată şi promovată de evenimente şi de rezultate, nu de manevre de culise şi mineri. Din Decembrie 1989 România a mers din rău în mai rău. Să nu semnifice nimic aceste rezultate?

S'a inaugurat prin anii 1961, vis-à-vis de Sala Congreselor, o sală de autoservire cu preparate şi semipreparate de bucătărie şi cofetărie care a funcţionat vreo doi ani excelent. Se servea masa la patru persoane cu feţe de masă şi scaune. Intâi s'au luat scaunele, sub pretextul că omul mai stătea de vorbă după masă, apoi feţele de masă, s'au rărit sortimentele iar finalmente se dădea o mâncare de batjocură. Viteza şi graba sunt antidigestive.

Constantin MACRI

GALERIA IMPOSTORILOR

—Vasile VRÂNCEANU—

După înțelesul unanim acceptat, impostorul este un individ ce se insinuează, se impune altora prin viclenie, prefăcătorie, minciună, dându-se drept ce nu este, asumându-și un caracter și calități pe care nu le are, uzurpând o poziție pe care n'o merită, înșelând buna credință și naivitatea victimelor pe socoteala cărora își implinește scopurile.

Prin galerie înțelegem un șir lung de înșelători ipocriți, amăgitori, adunați într'un grup organizat sub diferite forme.

De-a lungul secolelor, impostorii au apărut în viața oamenilor pretutindeni. In Europa Evului Mediu s'au vândut câteva tone de așchii din Crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul Iisus Hristos. Când însă impostura a depășit exploatarea naivității unor indivizi izolați și a uzurpat conducerea statului, situația se agravează prin multiplicarea, prin generalizarea și adâncirea pagubelor materiale și morale aduse întregului popor.

Impostorul politic, mediocru, incapabil și iresponsabil provoacă situații grave, adevărate tragedii cu efecte prelungite pe generații, greu de vindecat chiar cu eforturi mari și dureroase.

Să luăm bunăoară "comunismul", o aberație născută în capetele unor scelerați și impusă poporului rus de o clică de impostori străini de firea, năzuințele și sufletul Rușilor, pentrucă Revoluția din Octombrie 1917 n'a fost o revoluție a poporului rus.

Uniunea Sovietică a fost timp de peste 70 de ani o imensă închisoare pentru cele 60 de naționalități diferite, adunate. stăpânite, exploatate și reduse la tăcere prin teroare, frică, foame, lagăre de muncă forțată și toată gama mijloacelor polițienești de înăbușire a oricărei opoziții.

Acest regim s'a vrut a fi impus lumii întregi, prin aceleași mijloace și cu aceleași scopuri. Incercarea susținută, perfidă și costisitoare a eșuat. La prohodul regimului așa de urât de toate popoarele, se cunoaște numai parțial rezultatul final al acestei rătăciri, al acestei crime de proporții uriașe: milioane de ucideri, zeci de milioane; haos economic general, sărăcirea și înfometarea maselor populare.

Tara aceasta mare din lume - a șasea parte din suprafața globului - cu mari bogății la suprafață și în subsol, cu imense suprafețe de teren agricol, fertil ca nicăieri în lume, nu și-a putut hrăni, îmbrăca și adăposti locuitorii. De ce? Care-i cauza?

E utopia ideologiei, este impostura conducătorilor și a uneltelor lor. Care-i soluția? Este lichidarea imposturii incompetente, parazitare.

De doi ani, țările satelite ale URSS-ului s'au scuturat de această râie politică - impostura comunistă - din viața socială, economică și morală a lumii civilizate. Cum o vor rezolva Rușii, e treaba lor. Vestul îi va ajuta poate și din rațiuni umanitare, dar poate și pentru a preveni repetarea invaziei barbare din primul mileniu.

România are însă aceleași probleme. Incă din 1944, impostori străini de neamul și legea noastră, asociați cu oportuniști "parteneri temporari de drum" au proliferat până în 1947, au preluat conducerea țării sub amenințarea forței brutale din afară și au impus timp de 43 de ani un regim comunist de teroare, exploatare, de degradare fizică și morală, de dezastru economic. Lipsiți de capacitate intelectuală și profesională, improvizați conducători de circumstanță - valorile erau în închisori, lagăre sau înlăturate - au imitat aberațiile din URSS, cu aceleași metode și mijloace, cu aceleași rezultate.

Cine au fost impostorii? Petre Groza - poporul îi zicea Petre Bumbac - care a adus groaza în țară, Ana Pauker, Iosif Chișinevschi, Teohari Georgescu, Vasile Luca, Zeller, Dulberger, Nicolski și încă mulți alții cu nume proaspăt împrumutate ca Walter Roman și toată hoarda de securiști, absolvenți ai liceului "ad hoc" din Cobadin, ai Universității Stefan Gheorghiu. Toți aceștia și-au recrutat instrumente oarbe de represiune după chipul și asemănarea lor: scursorile mahalalelor, puturoșii satelor.

Iubirea creștină, omenia, decența, au fost alungate și înlocuite cu ura și delațiunea. Oamenii au fost asmuțiți unii împotriva altora. Când se va scrie adevărata istorie a calvarului românesc se va cunoaște și cine au fost nelegiuiții ticăloși.

După 43 de ani de așteptări, teroare, suferințe, lipsuri, mizerie, când vântul dorinței, nevoii de libertate a dărâmat ziduri, a smuls drapele roșii de pe frontispiciul clădirilor publice, poporul român a izbucnit într'o spectaculoasă revoltă.

România așa de vitregită de geografie, de istorie, cu vecini hrăpăreți și falși prieteni avea dreptul la o cuvenită, meritată schimbare politică și economică, plătită cu atât amar de suferințe, cu jertfe de vieți și sânge. Dar n'a fost așa. Impostorii au complotat în umbră, la adăpost călduț și au acaparat conducerea prin fraudă.

Impostorii din echipa comunistă de ieri conduc astăzi țara sub blană schimbată. Nu este PCR ci e FSN, pentrucă ce altceva decât impostură a fost echipa Iliescu-Roman-Brucan-Voican și toată haita de feseniști recrutată din nomenclatura comunistă? Cu ce competență și eficacitate au condus țara doi ani? Cu ce altceva decât diletantism, minciună, forță brutală și fraudă?

Ilegitimi în Ianuarie 1990, și-au aranjat o contestată, dubioasă legitimitate prin alegeri țesute cu abuzuri și fraude electorale. Au înăbușit opoziția cu bâte și lanțuri. Care a fost devotamentul și care este competența lui Petre Roman, Român neaoș ceva, ceva mai mult decât zero, alta decât a zâmbi, a unelti, a calomnia și a minți, ce-i drept fotogenic și cu sex-appeal la colectiviste și mahalagioaice. Cu banii cui a călătorit în lume și și-a făcut afacerile în familie și prin familie? Cine a patronat și patronează panamalele contractelor economice cu firmele externe și cine pe cele din afaceri interne?

Ce s'a făcut cu balanța pozitivă din tezaurul țării la preluarea conducerii guvernului?

Cum și la ce au fost folosite împrumuturile făcute în străinătate și cu ce dobânzi?

Domnul Bârlădeanu, președintele Senatului e și membru al Academiei Române; nu cumva este și el un impostor?

In a doua perioadă a regimului comunist s'au ridicat cadre mai bine pregătite, poate nu chiar convinși comuniști, elemente capabile să conducă o administrație și o economie eficientă, care să satisfacă nevoile populației. De ce nu s'au obținut rezultate pozitive?

De ce după doi ani de conducere FSN, Iliescu, Roman &Co. au mutat țara din lac în puț?

De ce problemele de bază ale economiei lâncezesc în aceeași zeamă comunistă de incompetență organizatorică și indolență?

Sunt mai multe cauze. Prima și cea mai importantă este prezența impostorilor la conducerea statului. Un gheșeftar - ce-i drept cultivat - a fost mutat pe margine, deși speră și pregătește o reîntoarcere, pentrucă comuniștii, botezați feseniști, se agață cu ghearele și dinții de putere.

Pe când alte mutări?

Când o turmă de râmători intră într'o grădină, gospodarul ia o jordie și strigă "HUIDEO!"

Pe când vor ieși râmătorii din ograda României, cine este și unde-i gospodarul cu jordia?

BATE VÂNT DE PRIMĂVARĂ

Urmare din pag.1

rești Convenția Democratică s'a impus categoric atât prin primarul general ales - Crin Halaicu care a obținut 55,9% din voturi (ca și Viorel Oancea la Timișoara) vizavi de Cazimir Ionescu, candidatul FSN - 44,11%. Funcțiile de primari de sector au fost obținute în totalitate de candidații Convenției Democratice care au întrunit procentaje între 52-58%. Felicitări și alegătorilor din București.

Când inima și creierul unei țări sunt dezmorțite, restul se va trezi dela sine.

De asemenea, o altă serie de orașe și localități de pe cuprinsul țării și-au câștigat primarii și consilierii pe care i-au dorit, ai Convenției Democratice la: Alba Iulia, Arad, Bacău, Brașov, Ploiești, Satu Mare, Sibiu etc.

Alegerile locale reprezintă un fel de repetiție generală înaintea unei premiere atât de așteptată, alegerile generale.

Dela această repetiție generală sunt o serie de învățăminte de tras și constatări de făcut.

In primul rând, ceea ce a caracterizat alegerile locale pe întreg cuprinsul țării a fost o pasivitate a alegătorilor. Aceasta s'a materializat într'un procentaj foarte mic de alegători - puțin peste 50%, care s'au prezentat la vot. Observăm cu îngrijorare absența dela urnele de votare a două categorii de alegători.

Mai întâi, este vorba de oamenii de bună credință pe care lipsurile și greutățile i-au doborât, la care deznădejdea și disperarea au dat naștere unei pasivități și neîncrederi în orice grupare politică. Nu le putem reproșa prea mult, dar ar fi bine ca ei să înțeleagă că nehotărârea lor sprijină indirect vechea ordine comunistă și așa destul de puternică încă.

Dar șocul puternic îl dă absența unei mari părți a tineretului cu drept de votare. Lor nu li se poate admite această absență.

Din rândurile acestui tineret minunat al României a început lupta de eliberare a țării, tinerii au dat cele mai multe jertfe începând cu sângerosul Decembrie '89, ei au cerut și au luptat pentru aceste alegeri libere și reprezintă la ora actuală singura forță care poate scoate țara din marasmul comunist. Este trist că nu toți înțeleg importanța unirii acestor minți limpezi, că plictiseala sau deznădejdea își fac loc în sufletul unora dintre ei. Această energie vitală a poporului român trebue să fie mobilizată înainte de alegerile generale și atunci, bogata carte de istorie a țării noastre își va întoarce încă o filă.

Pe lângă aceasta, electoratul a fost și îngrijorat de faptul că și acum, ca și la alegerile din 20 Mai 1990, s'a înregistrat toată gama de încercări comuniste de a domina și influența, de a fura sau intimida electoratul.

In Duminica primului tur de scrutin, 9 Februarie, mulți cetățeni au găsit în cutia poștală o carte de vizită cu urarea de "Bună dimineața" și o indicare a "importanței prezentului și viitorului tuturor cetățenilor" din partea FSN-trandafir.

In timpul celui de al doilea scrutin, în București, unde Convenția Democratică obținuse un număr impresionant de voturi la 9 Februarie, a apărut o serie de reprezentanți ai așa zisei "Liga pentru Liniștea Țării, Dreptate și Adevăr". Aceste persoane, purtând ecusoane ștampilate "Comisia Electorală Centrală", erau de fapt membri ai FSN, iar rolul lor de așa ziși "observatori", era de fapt de a "îndruma" pe alegători cu cine să voteze (adică cu FSN).

Aceste încercări disperate de a intimida sau influența alegătorii, indică clar slăbirea unității comuniștilor, indiferent de partidul din care fac parte: FSN, PUNR etc., în fața unității crescânde a opoziției, concretizată în Convenția Democratică.

Inceputul dezintegrării monolitului comunist se simte și în diverse incidente sau certuri la TVR sau în ziare, lucruri mărunte poate, fisuri ce se transformă cu timpul în rupturi.

Pe acest fond de dezmembrare a forțelor comuniste, opoziția unită în Convenția Democratică are o șansă unică de stabilizare și solidificare, pe care nu trebue să o piardă.

Timpul până la alegerile viitoare - cele generale - este scurt, iar numai prin măsuri concrete, opoziția își va câștiga încrederea și respectul și în fața acelei părți din populație care a stat și asistat pasiv la desfășurarea alegerilor locale.

Este momentul ca să recâștigăm respectul lumii întregi, respect ce ar aduce un adevărat ajutor al țărilor occidentale în ridicarea țării noastre la nivel de țară europeană. De noi toți depinde acest lucru, de conștiința fiecăruia.

Un popor român, adevărat român, începe să se trezească la viață. Trupul slăbit de iarnă al țării noastre mai are încă degetele amorțite: Iași, Galați, Focșani, Craiova, Pitești, Tulcea, Vaslui, Botoșani, Harghita, Câmpulung Muscel, Curtea de Argeș, Colibași, Costești.

23 Februarie 1992 va rămâne în istoria României ca ziua în care comuniștii au suferit prima înfrângere în aproape 50 de ani, prima umilire din partea unei opoziții unite, mai puternică, mai decisă în calea ei spre democratizarea țării.

Mihaela MOISIN

Intelectualitatea românească în anii comunismului

MOLUȘTELE

—Dr. Gr. GHYKA—

Sub raport biologic sunt ceva mai tineri ca "intelectualii progresiști". Le-am spus așa pentrucă drept caracteristică morală infinit precumpănitoare, le poți descrie: o "toleranță" infinită la practic orice, deci o totală lipsă de orice convingere intelectuală sau morală, o totală lipsă de schelet și deci implicit de "morfologie". Inteligența lor le folosește, cel mai ades cu minimum de efort(depinde de interlocutor), să găsească justificări teoriilor susținute. Ar putea trăi sub deviza "Trăiască Einstein și relativitatea" și trebue recunoscut că din acest punct de vedere antrenamentul lor de a susține "științific" orice, oricând este uneori demn de o gimnastică intelectuală remarcabilă.

Epoca lor de glorie se situează în intervalul 1955 - 1970. Ei decad în a doua parte a dictaturii ceaușiste pentru a "reapare" din nou sub formă de "disidenți" după revoluția din 1989. Articolul lui Gelu Ionescu din jurnalul "Europa Liberă" nr.1 (1990) intitulat "Balastul de academici", descrie excepțional de bine atmosfera "încărcată" din Academia Română a anului 1991, încărcătură greu de digerat și datorată în cea mai mare parte acestui tip de intelectuali. Așa deci epoca "moluștelor" - după 1955 - se caracterizează prin selecție valorică extrem de slabă. Numirea în posturi se făcea pe baza recomandărilor de partid și sau pe baza criteriilor de întruire. Sau mai corect pe "nepotism". Un caz tipic din acest punct de vedere este promovarea Prof. Milcu - ginerele Prof. C.I. Parhon. Această categorie de intelectuali are lucrări foarte multe, semnate inutil și făcute de colaboratori din lumea "burgheză" care trebuiau să accepte vasalitatea rămânând în anonimat, de frica de a pierde slujba prin "demascarea" lor ca dușmani de clasă de către vreun laborant foarte vigilent, mereu cu grijă față de destinele tinerei democrații încă atât de fragilă. Este deci epoca "negrilor" de care se profită copios atât în știință cât și în literatură. Drept prototip al acestei categorii de intelectuali cităm pe Prof. Milcu, A. Aslan, Mârza (biolog și genetician) sau pe fiziologul Benetato. Foarte mulți dintre aceștia sunt membri ai Academiei Române, restructurată după 1948 după modelul sovietic și repet, mulți dintre aceștia pot fi regăsiți pe listele Academiei din 1991.

Observația este crucială deoarece, deși Academia Română s'a reformat în 1948 sub oblăduirea "intelectualilor progresiști" totuși marii beneficiari ai acestei "îmbunătățiri" sunt "moluștele". In concluzie, ei profită de avantaje materiale imense, într'o țară stoarsă de comunism. Institute de cercetare nenumărate, nou înființate, sunt puse după model sovietic sub oblăduirea Academiei Române, deci a noilor academicieni. Vezi deci plusuri importante la salariu, ca directori de institut, mașină, gratuit, la scară și chiar restaurante speciale cum ar fi Casa Oamenilor de Stiință. Toate aceste avantaje sunt greu de conceput ca atare de către un Occidental, mai ales dacă acesta trăiește la finele secolului XX. Pentru un cetățean al României anilor 1950 și mai ales drept alternativă la vreo închisoare celebră sau la Canalul Dunăre-Marea Neagră alegerea nu cerea cine știe ce ezitări după cum a dovedit istoria acestei țări.

Este epoca importului de știință sovietică și a anatemizării științei decadente imperialiste. Așa de exemplu fiziologul Profesor Benetato și-a dobândit reputația pentru a fi imaginat un model experimental pe câine care permitea verificarea teoriilor lui Pavlov privind rolul scoarței cerebrale în fiziologie. Profesorul Mârza dela Iași, de asemenea membru al Academiei Române,a susținut toată viața că nu există cromozomi și că aceste năzbâtii sunt doar o invenție a capitalismului în descompunere.

Un caz particular de interesant, cred, este reprezentat de istoricul C.C.Giurescu, acesta demonstrând o capacitate de supraviețuire la diverse orientări politice,mai amplă oricum decât aceea a lui Talleyrand.

"Moluștele" au relații "particulare" cu organizațiile de partid (ne referim la activiști) care nu pot controla integral și perfect, pe cât ar vrea, activitatea științifică. Totuși "moluștele" sunt destul de servile, amorfe, servind astfel drept pârghii fidele organelor de partid. Se asigură în această perioadă epurarea drastică a ultimilor oameni de știință nedocili "cârtitori". In acest scop se fac frecvent "procese" la locul de muncă, în ședințele de partid din institutul de cercetări sau din facultăți. In aceste ședințe-proces sunt eliminați cu vigilență proletară legionarii, capitaliștii, bestiile care au supt sângele poporului și în general burghezo-moșierii sau agenții acestora. Unele din aceste procese luau caracter penal în toată regula. De citat în acest sens celebrul proces al Prof. M. Nasta judecat ca agent al imperialismului american.

Este interesant de constatat ambiguitatea comportării morale a "moluștelor", pe de o parte față de subalternii cercetători, față de care se comportau ca despoți-luminați, pe de altă parte față de organele de partid față de care, între patru ochi, făceau sluji fără rezerve. Mi se pare interesant de reamintit în acest sens povestea Prof. N. Pozagi (Bacteorologie) care-comunist ilegalist adevărat-fusese numit drept primul șef de cadre la Ministerul Sănătății,în anul 1950,cred. Acesta îmi povestea că venea din Cluj,ca bun ardelean, respectuos față de intelectuali, ce să mai zicem față de marii profesori și academicieni din Capitală. La prima audiență acordată Prof. de Cardiologie - C. Iliescu, după primul schimb de cuvinte, nu se știe cui îi era mai frică de celălalt. Drept exemplu invers, citez cazul de curaj al Prof. Ionescu-Mihăiești (Bacteorologie), un intelectual progresist, socot eu tipic, care se găsea în audiență la Ministrul Sănătății din vremea aceea, Prof. Voinea Marinescu. Sătul să tot aștepte în biroul gol deși fusese rugat de secretară să aștepte, pentrucă "tovarășul Ministru vine acum", Prof. Mihăiești, se zice că, ar fi lăsat bastonul său lipit de biroul ministrului, a ieșit afară din minister și a cerut șoferului să-l ducă acasă. Anecdote sau nu, cele două povestiri ilustrează clar relațiile progresiv mai "întinse" între aparatul profesionist de partid și oamenii de știință.

De altminteri, cred că una din marile erori ale "moluștelor" a fost aceea de a fi distrus orice criteriu valoric real în selecția elevilor lor cei mai apropiați pe care i-au promovat apoi cu o nepăsare criminală. Astfel mulți dintre intelectualii "duri și puri" de mai târziu (vezi mai jos) au funcționat ca "politruci", deci agenți ai activiștilor de partid sau chiar activiști de partid, pe lângă diverși profesori universitari pe care i-am încadrat în categoria "moluște". Astfel, de exemplu, Profesorul Bălbăie a fost politrucul Prof. St. S. Nicolau (Virusologie). Prof. Lemnete (Ginecologie) a funcționat ca activist de partid pe lângă Facultatea de Medicină în timpul rectoratului Prof. Burghele, iar interniștii profesori Lupu și Bruckner au promovat după ei o pletoră de profesori interniști de talia lui Ion Costică, Flica, Ursea, deveniți mai apoi profesori cu lustru și prototipi de șefi de școală medicală.

O categorie specială a acestei epoci au reprezentat-o totuși intelectualii făcuți și crescuți ,eminamente, de către partid (am spus mai sus că în mare parte "moluștele" erau formate la școala "intelectualilor progresiști"). In acest sens menționez grupul de profesori care au suportat testul de rezistență impus de războiul din Coreea-prototip fiind în acest sens Profesorul de chirurgie plastică Agripa-Ionescu. Consider că în această categorie trebue incluși cei care erau practic spioni sovietici printre care menționez pe "celebrul" Profesor de Oncologie Costăchel și pe C. Arsene (Neurochirurgie).

Bună vreme, față de acești intelectuali "promovați politic" - "moluștele" - au manifestat oarecare rezervă. In fapt această categorie a reprezentat modelul intelectualilor pe care îi vom numi "duri și puri", optim ilustrați în a doua parte a dictaturii lui N.Ceaușescu. "Moluștele" au făcut față schimbării brutale de orientare științifică de după căderea stalinismului în cursul căreia de pe o zi pe alta, la comanda unor foruri de partid a trebuit să se argumenteze "științific" renunțarea la primatul științei sovietice și inversacceptarea geneticii și a biologiei capitaliste.

In general intelectualii grupați în categoria "moluște" nu au mai avut aceleași funcții politice importante ca "intelectualii progresiști", funcțiile strict politice fiind preluate de "specialiști" pregătiți de partid după principii leniniste.

REALISM LUSTRUIT ȘI OMUL NOU

—Dumitru ZARU

"Cum poți face artă realist-socialistă"...?

Intrebarea își luă zborul, parcă, peste vasul cu tufănici veștejite, spre burnița de afară.

Intrebătorul - un omuleț bărbos - se uita fix în direcția de zbor a întrebării.

Intrebatul - un june cu aer plictisit - după oarecare chibzuință, dădu explicația arătând spre un bust al lui Lenin în lucru.

"Uite, bustul ăsta...îl lustruiești până îl faci oglindă, asta se cheamă realism socialist".

Această discuție, purtată după cum v'ați dat seama, într'un atelier de sculptură, într'o toamnă a anilor cincizeci - este absolut reală și m'am străduit să o redau cât mai exact.

Am ținut să o prezint aidoma pentrucă nu am găsit o alta care să definească atât de precis acest curent de paradă "culturală" a propagandei de partid - atât de distrugător și vinovat de toată subcultura de masă în "Epoca de aur".

Si... într'un termen foarte scurt am intrat într'o lume uluitoare de personaje și situații conflictuale.

Iată-l pe Iondelaraion. El se întoarce în satul natal pentru a realiza legătura între clasa muncitoare și țărănime. Este un tip aparent asexuat dar preocupat de aducerea la îndeplinire a numeroaselor sarcini de partid, comunicate într'o seară la o lampă cu gaz de un tovarăș Adevărat din ceceu. In satul lui îi regăsește pe Vasilecupumnul-depatruchile și pe Maricicabibilica.

Primul - stâlp de crâșmă și amator de scandaluri, a doua o țărancă foarte harnică și cu credință în Dumnezeu, care, cum termină treaba, stă în brațe cu o bibilică (de aici și numele).

Acestia doi, în perioada periplului urban a lui Ionetc.,s'au căsătorit în bună lege.

Colectivizarea merge bine. Totul se încheie cu o reuniune tovărășească la clubul sătesc, apărut peste noapte - cu estradă cu tot - nu se știe cum.

Momentul de răscruce apare atunci când Ionetc. are o discuție cu Vasileetc., ca dela om la om, în care primul îi determină pe al doilea, devenit un tovarăș foarte muncitor și cinstit, să plece la oraș, pentru a participa la politica de industrializare grabnică inițiată de Partid.

Nu vreau să o lungesc, dar se impun unele destăinuiri căci romanu-i roman fir-ar...

Ei ce să vezi, peste noapte Maricicaetc a renunțat la credința ei în Dumnezeu și a pus, într'un elan inexplicabil (decât prin munca de lămurire depusă de Ionetc.), toate icoanele pe foc. (Te miri de unde au rămas la țară, azi, atâtea icoane la vânzare - sau de furat).

Vasile etc. nu prea se dădea dus, căci nu ar fi vrut să-și lase Bibilica cu sănii-cupa-trei- așa singură. Teama lui principală era Tănaseoasegroase, vecin cu ei. Un tip indolent, refractar, amator de chilipiruri și de escapade amoroase, care devine treptat un dușman declarat al noii ordini sociale. Era și puțin chiabur - dar care nu și-a cerut, benevol, plecarea din sat - averea lui nedepășind 800 mp. teren arabil.

Dar lucrurile se rezolvă, Bibilica devine șefă de fermă de păsări (vezi dragostea ei pentru animale) - deci are timpul total ocupat.

In mare lucrurile merg bine, până când colectivul de muncitori din care face parte Vasileetc., s'au pus pe treabă și ca să vadă cât mai curând capitalismul în fundul gropii, hotărăsc să dea viață unei invenții formidabile concepută de semitânărul maistru - de formație lăcătuș cizmar mecanic, pre numele său Valericăștietot (prescurtat Nea Vali).

Dar ce să vezi - acum apar niște spioni. Dar nu orice fel de spioni, ci unii deosebit de duri și versați.Ei vor musai să pună mâna pe acest secret și să-l transfere în țara lor pentru ca în confruntarea între sisteme, ei să iasă învingători.

Deși fenomenul capătă proporții mondiale, după Refegiști fiind antrenați și Americani, Japonezi etc., toate acțiunile criminale ale acestora sunt contracarate în final de tânărul și experimentatul locotenent Gicăsecurică (prescurtat Tov-Manole)după o cursă uluitoare de mașini de toate felurile (noi la vremea aceea contam pe Pobeda).

Dar să nu omitem alte personaje - de mare întindere în acțiunea romanului.

De exemplu, un tip ambiguu motivat și de concepțiile sale stângiste (de modă veche deja) este tovarășul Tăciunedelaregiune, care, din capul locului apare total neîncrezător față de aceste invenții, apărute ca ciupercile în toate fabricile și atelierele.

Din acest motiv - în final - Ceceul îl înlocuiește, în munca importantă de partid, cu tovarășul Ionetc. mult mai potrivit prin modul constructiv și actual în care abordează problemele.

Tăciuneetc, pe baza principiului "un șut în fund un pas înainte", este numit ambasador într'o țară sud-americană.

Infuzia de tinerețe și de inedit în roman și în activitatea de partid, o dă Utecistabicicilista. Cum o cheamă de fapt, nu se știe și nici nu are vreo importanță. Este activistă tânără, sănătoasă (fizic și pe linie de partid), care mobilizează tineretul la tot felul de activități de producție sau culturale și în final nu se mărită cu nimeni (decât dacă este sarcină de partid). La vremea aceea nu ajunsese încă să se poarte coc, dar purta tot timpul trening.

Cum se finalizează toate astea, în roman, nu mă întrebați, că nu știu. Nu am reușit niciodată să termin de citit o asemenea carte (rar mi s'a întâmplat să o încep).

Nu știu ce fel de materiale aveau unii scriitori, în sertar, în momentul revoluției. Faptul că nu s'a publicat mai nimic are o explicație totuși. Probabil că ceva curaj în acele scrieri, inacceptabile pentru perioada din urmă. Insă cu siguranță că modul de creație specific realismului lustruit și-a pus pecetea pe arhitectura compozițiilor respective. Cred că acesta este motivul principal de rezervă al creatorilor.

Nu este de ignorat imensa cifră de patruzeci și cinci de ani de creație comandată.

S'a vorbit mereu de faptul că omul nou nu apare. El a apărut așa cum îl știm noi azi, cu minusurile lui în toate domeniile, cum este cel al activității de zi cu zi, al modului de a munci și bineînțeles, în cel al creației artistice și literare.

Ciudat a fost faptul că cei ce l-au creat nu au vrut să-l recunoască.

Astăzi ne luptăm să spargem o coajă groasă de ou cât a unui cavou - să-mi fie scuzată rima.

MONARHIA

- UN COŞMAR PENTRU ILIESCU ŞI FSN -

—Adrian GRIGOROPOL—

Pentru ţara noastră vitregită de soartă se pune întrebarea: care va fi viitorul ei?

Criza de luciditate echivalentă cu o semiparalizie a poporului, continuă să pună în primejdie mortală oportunitatea dată de Revoluţia din Decembrie 1989 de a dobândi în sfârşit o libertate reală, de a redobândi demnitatea naţională, de a instaura democraţia în locul unei tiranii comuniste care ne-a torturat şi decimat multe decenii.

După structuri politice încercate în decursul vremilor, în ultimele două secole democraţia s'a dovedit superioară oricărei alteia deşi fără a reprezenta perfecţiunea care în nici un domeniu nu este de fapt realizabilă. Dar în acea parte democratică a lumii, se trăieşte mai bine şi omului îi sunt deschise căile cele mai bune de realizare.

Până la invazia comunistă din 1944, întreprinsă cu sistematică perfidie, poporul român se bucurase în suficientă măsură de binefacerile democraţiei, pentru ca deodată următoarele file ale istoriei sale să fie o experienţă tragică de cumplite suferinţe impuse de tancurile şi baionetele sovietice şi perpetuate de clicile unor zbiri feroci fără Dumnezeu, recoltaţi din mijlocul nostru.

La 30 Decembrie 1947 ţara avea o Monarhie cu Regele Mihai I, unit cu poporul printr'un ataşament reciproc, continuator al dinastiei care în cei aproape o sută de ani scurşi anterior realizase independenţa, idealul reîntregirii naţionale în România Mare şi într'o stare de prosperitate economică, ajunsese stimată în rândul ţărilor democrate.

Cu nu mai mult decât trei ani în urmă, la 23 August 1944, când omenirea era sfâşiată de îngrozitorul al Doilea Război Mondial, tânărul Rege acţionând cu rol principal, împreună cu alţi adevăraţi patrioţi, desprinsese ţara din tabăra nazi-militarismului german, unde se afla constrânsă de situaţia geopolitică, trecând de partea Puterilor Aliate, contribuind efectiv la scurtarea războiului, precum şi la victoria finală.

Şi totuşi, în acea şi nefastă zi de 30 Decembrie 1947, o lovitură de graţie s'a dat nu numai Monarhiei, ci şi viitorului ţării pentrucă mai multe decenii, ale cărei consecinţe încă le resimţim prin faptul că Revoluţia din 22 Decembrie 1989 n'a răsturnat complet dictatura comunistă şi continuăm să ne aflăm în puterea aceloraşi structuri, întrucât dictaturii nu i s'au retezat decât puţine din vârfuri. După un plan fabricat la Moscova şi dus la îndeplinire de o mână de renegaţi, sub presiune armată, Regele a fost forţat să abdice şi să fie expluzat în exil.

Actul s'a petrecut prin siluirea voinţei poporului şi deci a Constituţiei, instaurându-se Republica necunoscută în istoria noastră şi nedorită decât de uneltele Kremlinului, trecându-se fără îndurare la o prigoană pe mai multe decenii, adevărat genocid fizic şi spiritual care a dăinuit până în ziua când s'a pus capăt dictaturii lui Ceauşescu, ce s'a crezut a fi ultimul tiran.

Ceea ce trebuia să urmeze zilei de 22 Decembrie 1989 în mod firesc era restaurarea Monarhiei, cu Regele legitim încă în viaţă şi acest lucru era esenţial pentru reconcilierea naţională şi refacerea ţării. In împrejurările cunoscute pentru a perpetua totalitarismul sub altă mască, cei care au preluat puterea au menţinut sub o perdea de promisiuni mincinoase făcute din balconul iluziilor pierdute ale Revoluţiei, Republica şi continuă s'o menţină prin toate malversaţiunile, din interese personale şi ideologie nemărturisită, ducând ţara la un dezastru greu de remediat.

Pentru aceasta sunt imprescriptibili responsabili în faţa naţiunii şi a istoriei.

Alternativa restaurării Monarhiei nu este o soluţie dintre multe altele şi nici o chestiune numai de legitimitate. Ea este de acută necesitate.

In cadrul acestei preocupări şi la dorinţa ziarului Cuvântul Românesc, am solicitat un interviu M.S. Regelui Mihai I, care mi-a fost acordat şi a avut loc la 4 Februarie a.c. la Versoix - Geneva şi care va fi publicat (în ziar) şi de care cititorii vor lua cunoştinţă .

Mă voi referi la o împrejurare adiacentă care pune în puternică lumină ce poate însemna pentru o ţară, o Monarhie Constituţională şi cât de importantă este o asemenea alternativă la noi, în situaţia dezastruoasă în care neocomuniştii ne-au dus pe toate planurile existenţei.

Aşadar, răsfoind ziarele la un stand, două zile după interviu, mi-a atras atenţia "Le Nouveau Quotidien, journal Suisse et Europeen", care pe prima pagină, cu articol de fond, avea "Democraţia elveţiană se exportă în România". Subtitlul său spune de fapt tot. Duminică, primele alegeri locale libere vor avea loc în ţară. Cele 100 de comune elveţiene înrudite din 1989 cu satele româneşti, îşi propun de a le învăţa cum să ştie să facă politică la ţărmul Mării Negre. In numele "dreptului de amestec democratic". Când scriu aceste rânduri, alegerile locale au avut loc şi a avut loc "amestecul puterii totalitare" şi nicidecum dreptul de amestec democratic.

Dar în mod deosebit de interesant şi plin de învăţăminte a fost manşeta ziarului "Monarhiile europene o duc mai bine ca niciodată" şi sub titrarea "Cu sfârşitul comunismului, ultimii lor adversari au dispărut. Odinioară dispreţuite şi înlăturate, familiile regale inspiră încredere". Paginile 3-5.

La paginile 3-5 sub titlul "Dinastii" sunt câteva articole de luat în seamă. Ele abordează faptul că în comunitatea celor douăsprezece state europene, care se bucură de o situaţie excelentă sub toate raporturile, cinci state sunt Monarhii şi ar fi fost chiar şase dacă Regele Constantin al Greciei nu făcea greşeli. Toate sunt Monarhii Constituţionale care subzistă ca simboluri naţionale, ale continuităţii, identităţii, ale imparţialităţii, ale garantării drepturilor constituţionale democratice, în care suveranitatea aparţine poporului care se autoguvernează prin aleşii săi, iar Regele domneşte simbolic pentrucă rolul său este de arbitru garant, că viaţa socială se desfăşoară într'un cadru de drept consfinţit democratic.

Aricolele portretizează regii din Comunitatea Europeană şi ne oprim să cităm cele scrise despre Regele Juan Carlos al Spaniei: 'Un prinţ care nu trecea drept un vultur, a ieşit de pe terenurile de tenis pentru ca subit să capete amploare. Cu cumpătare el a permis trecerea dela franchism la democraţie. Restabilirea coroanei, departe de a izola ţara într'o restaurare grotescă, a coincis cu intrarea Spaniei în Comunitatea Europeană. Regele a fost garantul unui regim parlamentar şi liberal. La 23 Februarie 1981, dacă el şi-a îmbrăcat uniforma de gală a fost pentru a împiedica o lovitură de Stat militară. El s'a găsit în plin acord cu Primul său ministru socialist, Felipe Gonzales. L-a salvat".

Surpriză, monarhiile cu pompa lor ocazională şi sistemele de succesiune sunt în ţările europene de vârf ca progres tehnic, în mod deosebit scrupuloase în ceea ce priveşte protecţia socială, progresiste în moravuri vajnici susţinători ai egalităţii. Nici Englezii, Spaniolii, Belgienii, Olandezii, Danezii, Suedezii şi Norvegienii nu sunt deloc gata să abandoneze încarnarea cea mai umană a continuităţii naţionale. Regii şi reginele oferă ceea ce psihologii, etnografii şi politologii autentici numesc nevoia de simboluri care să-i menţină uniţi pe bărbaţi, femei şi copii. In acest sens putem afirma că există la oameni un sentiment monarhic, aşa cum există unul familial.'

In completarea celor scrise în articolele de mai sus, trebue să spunem că există un monarhism funciar după cum există şi un republicanism funciar.

Raportând acest lucru la Români, fie că tradiţia noastră s'a numit voivodală sau regală ea este funciar monarhică.

In alte şase casete rezumative, Le Nouveau Quotidien, prezintă ţările europene caracterizate de monarhismul funciar şi în care comunismul a instaurat cu forţa republici. In ordine, Iugoslavia, România, Bulgaria, Rusia, Georgia şi Albania. Inainte de a trece la caseta care ne priveşte, facem câteva menţiuni din acestea spre luare bine aminte. Alexandru al II-lea, moştenitorul tronului Iugoslaviei, venind pentru prima dată în patria sa, s'a bucurat de o primire triumfală la Belgrad, în Octombrie 1991. Simion al II-lea, al Bulgariei, care trăieşte în exil în Spania, este foarte popular în ţara sa. După un sondaj AFP, este simpatizat de 48% din cetăţeni. La alegerile pentru preşedinte, a cerut simpatizanţilor săi să voteze pentru Jelicu Jelev, candidatul anticomunist. Moştenitorul legitim al tronului secular al ţarilor, marele Duce Vladimir Romanov, în exil în Saint Briac -Franţa- a fost primit în Noembrie 1991 de Primarul Petersburgului, aclamat de grupuri de cetăţeni, fiind prima dată când un Romanov a călcat pământul rusesc dela Revoluţia Bolşevică din 1917. Recent, în vizita oficială din Franţa, Boris Elţîn, întâlnindu-l, i-a strâns cordial mâna. Până în Georgia, ca şi în Albania, Monarhia câştigă susţinători şi influenţă.

Despre Regele Mihai I, a cărui casetă de prezentare este prevăzută ca şi celelalte cu fotografie, se arată că trăieşte în exil la Versoix şi totdeauna a făcut figură de rezistent contra dictaturilor fasciste şi comuniste din ţara sa. In 1947 comuniştii l-au constrâns să abdice şi să se exileze. Cităm între altele: 'Fost pilot de încercare şi patriot sincer, Regele beneficiază de un puternic curent de simpatie în ţara sa" şi se încheie astfel: "In Decembrie 1990, reintrat în ţara sa, a fost respins cu forţa la aeroportul din Bucureşti."

Alegerea Monarhiei sau a Republicii este mai întâi o problemă de decizie a poporului suveran şi în situaţia de tranziţie dela totalitarismul comunist la democraţie, decizia trebue să aibă loc în condiţii în care fiecare cetăţean chemat să-şi exprime opţiunea, trebue să fie într'o cât mai deplină cunoştinţă de cauză, mai ales când optează pentru Monarhie, deoarece Republica comunistă a simţit-o şi o resimte prea bine. Poziţia actualilor deţinători ai puterii este mai mult decât criticabilă. Este de-a dreptul condamnabilă.

In toate stările şi acţiunile omeneşti primează legitimitatea. Ab initio, Republica n'a avut legitimitate şi nu are nici astăzi, cu toate că actuala putere politică, aidoma celei precedente şi-a croit o Constituţie pe propria-i măsură, strecurată printr'un Parlament de partid unic, căruia ca să-i pună capac, a recurs şi la un referendum pe care electoratul l-a ridiculizat prin masivă abţinere.

Conducătorii actuali ai României, precum Macbeth, suferă de un coşmar chinuitor şi acesta este Monarhia.

Alternativa monarhică rămâne nu numai viabilă, dar în procesul de purificare de mentalitatea comunistă, poporul înţelegând din ce în ce mai mult că o schimbare spre bine este întoarcerea la instituţia care în trecut i-a înfăptuit idealurile naţionale şi ca România să redevină Mare, prosperă, mândră şi democrată.

DIN GRĂMADA DE SPINI

S.R.I.

Amintim că în această rubrică ne-am propus să denunţăm fărădelegile comise de criptocomuniştii care compun aparatul de Stat şi nomenclatura lui, încă la cârma Statului.

Liberul arbitru, ilegalitatea, defăimarea, violenţa, injustiţia, vandalismul, minciuna, reaua credinţă, fripturismul, prostia, laşitatea, dezinformarea, nepotismul, incuria, traficul de influenţă, combinaţiile veroase şi în special corupţia până în măduva oaselor sunt numai câteva din noţiunile care caracterizează conducerea ţării, de peste doi ani de zile.

Astăzi denunţăm renaşterea "Securităţii". "Serviciul Român de Informaţii", S.R.I., unealta principală a "Preşedintelui", (având acelaşi scop şi aceleaşi metode cu ale fostei oficine de teroare), nu s'a născut din vânt ci printr'o decizie (ilegală) a D-lui Iliescu care, dela sine putere, a semnat, trei luni după revoluţie, la 26 Martie 1990, decretul de înfiinţare a S.R.I., fără a-l supune aprobării Consiliului Provizoriu de Uniune Naţională, cum ar fi fost normal. Bineînţeles, fiind secret, nu a fost publicat!

Articolul 3 al decretului menţionat precizează că S.R.I. este "un organ central al administraţiei de Stat şi funcţionează în subordinea directă a preşedintelui CPUN, iar după 20 Mai 1990, a preşedintelui Statului" (n.b. Iliescu era mai mult decât sigur că va fi ales!) Dar ce-i mai frumos, în decret, urmează: "Unităţile şi subunităţile S.R.I. se subordonează ierarhic numai preşedintelui, în persoană"!! Menţionăm faptul, esenţial, că această prerogativă nu figurează în nici una din legile care au statornicit şi apoi extins puterile preşedintelui.

Cu privire la activitatea actuală a S.R.I. în străinătate, CIA a constatat cu uimire (naivii!) că dintre toate ţările din Estul Europei, numai România şi Bulgaria nu şi-au redus activitatea de spionaj în U.S.A. şi în celelalte ţări occidentale.

In ţară - ca pe vremuri - S.R.I. este axată pe dezinformare, înregistrarea convorbirilor telefonice, controlul şi distrugerea corespondenţei, executarea de acţiuni ilegale şi subterane ca invaziile minerilor, agresiuni contra opozanţilor regimului, defăimarea lor etc. etc.

Tot S.R.I. crează şi haosul economic actual sprijinind cu fondurile secrete ale Securităţii şi ale PCR - din ţară şi în special din străinătate - comerţul la negru şi corupţia. Majoritatea foştilor colegi dela Securitate au devenit, peste noapte, "patroni" de societăţi "particulare" care au investit zeci de milioane de lei, fără nici o justificare a provenienţei fondurilor, în "bişniţe".

Fără îndoială că aparentul "aplomb" al preşedintelui cât şi rânjetul lui permanent au ca origine siguranţa că nimic nu i se poate întâmpla, fiind protejat de tâlharii pe care i-a înscăunat: să dea Domnul ca debarcarea lui Roman să fi fost un precedent!

Dar toate aceste fărădelegi vor continua până când? Răspunsul aparţine oamenilor de bună credinţă.

DRACON

AUTOEMANAȚII

—Radu ȘERBAN—

„EMANATUL"

In România post ceaușistă destinul nostru e tragic, e încă noapte, întunericul persistă. Crimele declanșate în 17 Decembrie 1989 la Timișoara, sub Ceaușescu, continuă și azi sub Iliescu. Nomenclaturiștii însetați de putere și rupți de realitate își apără cu înverșunare fotoliile de demnitari, încercând cu disperare să amâne de pe o zi pe alta sfârșitul lor inevitabil și logic, la lada de gunoi a istoriei. Tovarășul Iliescu - președintele ales pentru "liniștea" noastră, primul autoemanat al Revoluției Române ne-a înșelat amarnic așteptările, prin neputința și incapacitatea clară de a guverna țara în mod democratic.

După intervenția securisto-minerească din Iunie trecut, retragerea autoemanatului răsăritului din viața politică a țării era doar o chestiune de logică elementară. Aflat în pragul pensiei, după o îndelungată carieră de nomenclaturist utecisto-comunist de vârf, tovarășul Iliescu ar fi fost mare înțelept, dacă după ce s'a autoemanat în Decembrie '89, își menținea cuvântul dat concetățenilor săi de a nu candida în așa zisele alegeri libere. Nerespectându-l însă, și-a asigurat locul în istorie alături de Ceaușescu, dovedind clar unde poate duce setea nestăvilită de putere și lipsa simțului realității - trăsături tipic comuniste.

"Iliescu pentru noi este Ceaușescu II"; "Iliescu și Roman - o seceră și-un ciocan!"; "Cine-a stat cinci ani la Ruși, nu poate gândi ca Bush!"; "Nu mai vrem nici un pic, președinte bolșevic!"; "Iliescu, ce mai stai, vine Regele Mihai!"; "La palat, la palat, să-l dăm jos pe emanat!"; "Jos Iliescu!, Jos comunismul!" - sunt strigătele de ură și revoltă ale oamenilor mințiți, prostiți și înfometați. Fiindcă orice s'ar spune și oricât s'ar ascunde, tovarășul Iliescu, președintele autoemanat din Răsărit, rămâne figura tipică a comunistului activist convins, opac ideilor înnoitoare, democratice ca și deschiderii, transparenței și dialogului.

Primul autoemanat al Revoluției din Decembrie '89, este cel mai vesel președinte al celei mai triste și îndurerate țări. La o privire atentă, e usor să constați figura-i jovială, limba de lemn și gândirea de oțel, tipică gălăgierului de partid unic comunist, școlit la înaltele "academii" politice. Mentalitatea și limbajul comunist ale tovarășului Iliescu, ca și ale sfătuitorilor săi apropiați, nu se pot schimba, nu pot face trecerea dela totalitarism spre democrație, spre libertate. Câtă vreme minciuna și violența vor sta cu Președintele la masă, războiul româno-român va continua. Primul autoemanat al sângerosului Decembrie '89 nu este omul care să ne îndreptățească speranțele și năzuințele firești spre un mod de viață decent și o lume liberă, civilizată, demnă.

Si pe bună dreptate, fiindcă Iliescu și Frontul Salvării Nomenclaturii înseamnă comunism, sărăcie, foamete, mizerie socială și lipsă de încredere din partea Occidentului, dela care se tot solicită capitalul atât de necesar pentru demararea reformei.

Fostul guvern comunist condus timp de 21 de luni de un alt autoemanat - tovarășul Roman - a mers din greșeală în greșeală spre victoria finală, "implementând" o falsă reformă și o aberantă liberalizare a prețurilor, în fond o sărăcire fără precedent a oamenilor și o devalorizare alarmantă a monedei naționale. Dacă în urmă cu un an te puteai înscrie la CEC, depunând 70.000 lei pentru a deveni în 4-5 ani(!) fericitul posesor al unei rable Dacia sau Olcit, acum cu acești bani trudiți din greu, nu-ți poți cumpăra măcar o... jumătate de scuter Honda, care costă 156.000 lei; prețurile actuale ale catastrofelor românești pe 4 roți variază între 500.000 și 750.000 lei!!!

Decalajul astronomic între prețurile paralizante și salariile simbolice, denotă cert inconștiența și reaua credință, incompetența și iresponsabilitatea crasă a acestui guvern comunist, impotent în a rezolva problemele grave cu care se confruntă economia națională și bugetul omului de rând.

Am trăit în "epoca de aur" a cuplului analfabet, îngrijorător de greu, sub condiția minimă a existenței umane, în foamete, frică și frig, hrănindu-ne cu "opirili" genialului berbec din Carpați și savantei sale soții. Acum, când "pecinginea roșie" este menținută de autoemanații domni-tovarăși, facem eforturi inimaginabile pentru supraviețuire, ducem o luptă titanică pentru o bucată de pâine în țara grâului, un pumn de mălai, o ceapă, un cartof și-o roșie pe masă!

Seară de seară, televiziunea română aservită trup și suflet puterii comuniste ne minte cu nerușinare, amplificând conflictele interetnice, fluturând stindardul naționalismului, dezinformând și întreținând ura împotriva intelectualilor, a studenților și a disidenților, vrajba între toate categoriile socio-profesionale. Am convingerea că postul național de televiziune, această instituție criminală, manevrată de oamenii puterii comuniste - tovarășii Răzvan Theodorescu și Emanuel Valeriu - a făcut un rău imens oamenilor, dezinformându-i, instigându-i la ură și violență, creându-le confuzii sau imagini false asupra realității amare. Aparițiile în serial, pe micul ecran, ale autoemanaților comuniști de tristă faimă -Brucan, Marțian, Bârlădeanu, Iliescu, Roman, Verdeț și mulți alții- nu fac decât să învenineze sufletele oamenilor care doresc cu adevărat o Românie liberă, neîngenuncheată și neaservită colosului dela Răsărit.

Președinții Camerelor Parlamentului român al rușinii naționale - tovarășii Bârlădeanu și Marțian - comuniști îndoctrinați, țin conferințe națiunii despre democrație, impunând prin mașina de vot FSN-istă, legi nedemocratice, ostile poporului român și blocând cu consecvență procesul de tranziție. E strigător la cer și inadmisibil să constați că relicvele comuniste continuă nestingherite să împartă "dreptatea" în Tara Românească, să întâlnești la tot pasul foști tovarăși ai nomenclaturii centrale sau locale, plimbându-se în mașini luxoase și beneficiind de pensii grase.

Criminalii din armată, miliție și Securitate, care au ucis oameni nevinovați în Decembrie '89, au fost luați de tov.Iliescu sub aripa lui prezidențială și avansați în grade, cu solde astronomice, suportate de popor. Au apărut peste noapte uniforme noi, ale poliției armate, jandarmeriei și siguranței statului, care să apere puterea comunisto-fesenistă de furia mulțimii exasperate de foamete, inflație, șomaj și prețuri aberante.

Diversiunile securiste ale tovarășilor comuniști au izbutit să compromită total ideea economiei de piață liberă, să stranguleze inițiativa particulară, să frâneze procesul de privatizare, tergiversând la infinit legea falimentului și menținând astfel blocajul financiar.

Noul guvern Stolojan, de pretinsă deschidere națională, nu are cum rezolva problemele sociale, economice și politice grave, cu care se confruntă națiunea română. Câtă vreme tov. Iliescu, primul autoemanat al sângerosului Decembrie '89, împreună cu tovarășii săi, autoemanați și ei, se vor menține la conducere, nu vom avea credit în ochii lumii libere, nu vom primi capitalul atât de necesar reconstrucției naționale. Câtă vreme Parlamentul României va continua să fie nereprezentativ, o rușine națională tovărășească, în care și-au dat mâna foștii secretari comuniști, locțiitorii lor, activiștii de partid comunist unic, securiștii, agenții informatori, milițienii și alți tovarăși cu munci de "răspundere" și profituri imense, nu vom putea depăși criza actuală și nu vom avea liniște în țară. Câtă vreme se vor menține structurile comuniste și formațiunile politice criminale ca FSN, PSM, PCR, PRM, PUNR, PDAR, Vatra Românească etc., tovarășii comuniști din presa puterii comuniste autoemanate ca V. C. Tudor, Barbu, Păunescu, Neacșu, Drăgan, Andon și atâția alți denigratori și profitori, slugi prea supuse ale sistemului comunist, războiul româno-român și degradarea societății civile românești va continua. Avem în țară, ca și în exilul românesc oameni capabili, nepătați și dornici de-a schimba în bine imaginea și viața noastră, avem încă bogății naturale și forță calificată de muncă, de ce trebue perpetuată agonia comunistă ?

Sfârșirea comunismului în România este o luptă grea, de uzură fizică și morală, dar unica modalitate de a ne dobândi libertatea și prosperitatea. Nu putem reuși, decât împreună toți cei ce trăim, simțim și iubim românește, în această țară frumoasă și tristă.

DOAMNE, TE MĂRESC,

Iți mulțumesc cu toată ființa mea, Părinte
Că ne-ai dat în casă lumina Ta prea sfântă
și pacea întru care ne-au înflorit copiii
și ne-ai dus pe drumul biblicelor fapte
Doamne, Te măresc pe drumurile lumii
pentru bogatul dar ce ni l-ai dat în casă.
Ajută-ne să-Ti fim aprinșii trandafiri
care'nfloresc în geamul dragostei de Tine.

Ion Apostol POPESCU

TOVĂRĂȘIA SSSÂRBO-RRROMÂNĂ

Faptul că guvernul Stolojan a recunoscut independența republicilor Slovenia și Croația (e drept că târziu de tot și fără tragere de inimă) a "stuporizat" o anumită parte a Parlamentului - "creanga" naționalist-comunistă. Interpelările unor orfani ai duhului, ca Radu Ceontea și Adrian Moțiu (P.U.N.R.) sau ale unor paranoici, ca Romulus Vulpescu și Gigi Dumitrașcu (F.S.N.), au semănat cu acele "ieșiri" specifice femeilor aflate la vârsta critică.

Tot așa au reacționat și coproculturalii dela gazetele securo-sereiste "Rrromânia Mare", "Europa" și "Renașterea bănățeană". Prin dezmembrarea Iugoslaviei-U.R.S.S. în miniatură-, criptobolșevicii rrromâni pierd încă un aliat. Si vai, vai, vai! Sssârbii comuniști sunt în primejdie!!! Prietenii noștri sssârbi, prieteni tradiționali !!!, vor fi exterminați de "bampirii" croați.

In ceea ce mă privește, nu voi putea uita cum, înainte de 1989, Sssârbii, în schimbul unor substanțiale răsplăți, îi returnau Securității din România pe cei care, ne mai suportând dictatura și sărăcia, încercau să ajungă în Apus tranzitând Iugoslavia; cum, în perioada ceaușistă, veneau în România, goleau magazinele și făceau cea mai abjectă bișniță; și cum, după Decembrie '89, angajau clandestin lucrători din România și, în ziua plății, îi predau poliției care, evident, îi azvârlea uneori bătuți cu sălbăticie, înapoi în țară.

Nu ne îndoim că, după spargerea cuibului comunist numit Iugoslavia, Sârbii vor face curățenie în casa lor, aruncându-i pe comuniști în gheena istoriei.

UN SECURISTOID ÎN REVERENDĂ

In România, autori ai terorizării Bisericii n'au fost doar "cavalerii" materialismului dialectico-istoric (activiști școliți la "Academia Stefan Pomană ") și zăvozii (securiștii), ci și cozile de topor - securistoizii în reverendă.

In Timișoara, unul din acești "sfinți a fost și este "preacuviosul" consilier mitropolitan Petru Dorobanțu, care continuă să maculeze -prin mizeria-i morală- Mitropolia Banatului. Informator al Securității și cunoscut pentru înaltul grad de imoralitate, a avut tupeul de a candida pentru funcția de consilier municipal al Timișoarei (evident, pe listele adunăturii național-comuniste "Vatra Românească" -P.U.N.R.).

Are nevoie I.P.S.S. Mitropolitul Nicolae Corneanu, om blând și plin de inițiative patriotice și social-umanitare, de asemenea "lipitoare"?

Nutresc speranța că mâine, alături de ucigași și torționari, pe banca acuzării va sta și "preotul" Petru Dorobanțu, împreună cu frații lui Iuda Iscariotul - vânzătorii Bisericii.

Dacă într'adevăr comunismul a murit pe malurile Begheiului, în fruntea Orașului Martir nu pot sta călăii de ieri și nici complicii lor.

S.R.I.-SSIMO

Pe 6 Februarie a.c., în municipiul Lugoj, tovărășenia-sa Anișoara Constantin, membră a Uniunii Securiste "Vatra Românească" a fost surprinsă distribuind manifeste tipărite cu următorul mesaj: "Români! Luați bine seama și votați la 9 Februarie 1992 candidații acelor partide care slujesc în vorbă și în faptă interesele fundamentale ale națiunii, altfel suntem pierduți. Partidele aflate în Convenția Democratică (U.D.M.R., P.N.L., P.N.T.C.D., P.E.R.,. P.A.C., P.S.D.R.) fac jocul Ungurilor și finalul va fi ruperea Ardealului și Banatului de țară și alipirea de Ungaria. Așadar, NU VOTATI CHEIA!"

Incântător!

Unde or fi fost tipărite?

Să existe vreo legătură cu recenta vizită la Lugoj a personajului de extracție traco-macaronară ce răspunde la numele de Iosif Constantin Drăgan?

CÂND CORABIA "SALVĂRII" SE SCUFUNDĂ

...chițacii, stănculeștii, voicanii, dumitrașcii, văcarii își caută salvarea în... diplomație. Un număr mare de parlamentari F.S.N. bat la porțile Ministerului de Externe solicitând -în perspectiva încheierii mandatului- posturi dincolo de frontierele României.

VÂNT DE RĂSCOALĂ

250 de familii din Chiojdeanca-Prahova au avertizat prefectura că vor recurge la forță pentru a-și recupera ceea ce le-a aparținut: pământurile care le-au stăpânit în zona de câmpie ca urmare a împroprietăririi din 1921. Acest avertisment este datorat tergiversării returnării acestor pământuri și pare-se că este ultima soluție, toate celelalte demersuri (posibile și imposibile) la diverse straturi ale Puterii fiind epuizate.

Dan Emilian ROȘCA

ÎN TEMNIȚĂ CU PETRE ȚUȚEA

—Dumitru FUNDA—

In Vinerea Patimilor - anul 1949 - mă aflam în celula nr. 5 din secția întâi secret a închisorii Jilava. Fusesem arestat în luna Mai 1948.

Se zvonise că Petre Tuțea s'ar afla într'o celulă din apropiere.

De câteva luni, la conducerea închisorii se instalase sinistrul Maromet, care venise cu o nouă formație de temniceri, care de care mai oacheși, bine instruiți pentru stârpirea dușmanului de clasă. Si până la venirea lor înfometarea fusese cumplită, însă, grație fostului director Berezovski, care a plătit scump pentru omenia lui, tratamentul fusese cum nu se putea mai rău. Formația Maromet a dezlănțuit teroarea, cu frecvente bătăi pentru diferite pretexte.

Pe înfometat îl obsedează amintirea bunătăților pe care le-a consumat cândva; este o psihoză specifică ce pune stăpânire pe toți cei înfometați.

Era după ora închiderii și bunul meu prieten și coleg, inginerul Călin Dimitriu, începuse să ne prezinte delicioasele preparate cu care îi îndopa mama lui cu ocazia sărbătorilor Paștelui, când, în mod cu totul neobișnuit pentru ora aceea, primul gardian a intrat în celulă, mi-a pronunțat numele și mi-a ordonat să-mi fac bagajul și să ies. M'am conformat rapid. Am fost băgat într'o încăpere dela ieșirea din secție, unde se mai aflau trei deținuți. L-am recunoscut cu greu pe Petre Tuțea, care nu cred să fi avut mai mult decât două treimi din greutatea lui de altădată.

Alături de el se mai aflau vechiul meu prieten Ion Boantă și Grigore Cărăușu. Rând pe rând au mai fost aduși Alexandru Constantinescu-Constant, Generalul Dumitru Coroamă, Ion Victor Vojen, preotul Dumitrescu - Borșa, Alexandru Ventonic și tânărul Pohrib. Cunoscându-i aproape pe toți, mi-am dat seama că am putea constitui un lot mai special, deci posibil să fim destinați unui regim și mai tiranic. Petre Tuțea era de părere că mai rău nu avea cum să fie. Era, de altfel, și greu de imaginat.

După percheziția regulamentară, căutați fiind cu mare vigilență atât în gură cât și în oricare altă parte a corpului în care s'ar fi putut ascunde vreun minuscul miraculos obiect care ar fi putut să ne ajute la evadare, am fost urcați într'o autodubă și transportați la stația Triaj, unde ne aștepta un vagon dubă, cu care urma să călătorim două nopți și o zi, cu destinație necunoscută. Prima grijă a lui Petre Tuțea a fost să înfulece porția de pâine pentru a doua zi, care nu cântărea mai mult de două sute de grame, după care a înghițit și bucățica de marmeladă. Mi-am dat seama că suferea cumplit de foame. De altfel, peste puțin timp cu toții am procedat la fel; era foarte greu să te poți abține când știai că mai ai în pungă ceva ce se putea mânca.

De multă vreme porția zilnică de pâine sau turtoi, care ni se dădea cam cu o jumătate de oră înaintea sosirii polonicului cu zeamă de arpacaș, varză sau cartofi, era înfulecată rapid. Cum efectul înfometării se produce după câteva luni de foame continuă, dintre deținuții cu stagiu mai mare nu-mi amintesc să fi reușit cineva să-și păstreze porția de pâine sau turtoi ca să le consume odată cu zeama de prânz.

Am călătorit toată noaptea, a doua zi, precum și noaptea următoare, cu dese staționări în locuri necunoscute de noi, cum necunoscută ne era și destinația. Am presupus că suntem cuplați la un tren de marfă. In zorii zilei următoare, pe când staționam, ne-am dat seama că se face o manevră pentru decuplarea vagonului-dubă. Așa a și fost. Ne aflam în stația Râureni, din apropierea închisorii dela Ocnele Mari. Gardienii care veniseră să ne preia proveneau din vechea administrație, păreau blânzi și parcă jenați că, în chiar ziua Invierii Domnului, veniseră în întâmpinarea noastră înarmați.

Am pornit încolonați pe drumul care duce la pușcărie. Când am pășit în incintă, am fost profund impresionați de neașteptata primire: din toată închisoarea se cânta "Christos a Inviat". Părea să fie un cor bine dirijat.

Se cânta atât în curte cât și în interiorul celularului. Pentru noi părea incredibil. Eram de-a dreptul copleșiți. Cei care ne-au recunoscut, fără să se poată apropia de noi, ne urau bun venit și ne asigurau că la ei e bine. Erau destul de bine informați despre regimul dela Jilava.

Toți deținuții dela Ocnele Mari aveau regim de lagăr; puteau primi lunar un pachet cu trei kg. de alimente; aveau, de asemenea, dreptul ca, până la ora închiderii, să stea afară la soare și aer.

După o izolare în carantină pe durata a două săptămâni, timp în care ni se strecura câte ceva de-ale mâncării, iar cei dela bucătărie se îngrijeau ca în hârdăul nostru să pună mâncare mai multă și ceva mai consistentă, am fost duși și noi în secție, la camera trei, unde se mai aflau încă nouă frați de suferință, sosiți acolo nu cu mult înaintea noastră.

Am beneficiat și noi de același regim, din nefericire însă numai pe durata unei luni. Camera era spațioasă, prevăzută cu două rânduri de priciuri, fiecare cu două nivele. Petre Tuțea și-a exprimat dorința să ne instalăm într'o cușetă, la nivelul de jos. Al treilea ocupant al cușetei era bătrânul Alecu Ventonic din Iași. La primirea unicului pachet, Petre Tuțea, după ce a identificat expeditorul, cuprins de o puternică emoție, mi s'a adresat exclamând:

"Măi Tache, mi l-a trimis țăranca dela Boteni!" Așa îi plăcea să o considere pe mama lui, deși era soție de "popă". De fapt părea mai mândru că e fiu de țărancă, decât că e fecior de "popă".

La Ocnele Mari se aflau atunci mulți foști demnitari, printre care: Generalul Gh. Mihail, fost prim-ministru, Mihai Popovici, Gh. Solomon, Savel Rădulescu, Hudiță și Leucuția, foști miniștri, precum și alți reputați oameni politici și de cultură. Printre aceștia se afla și Petre Pandrea, vechi prieten cu Petre Tuțea, de pe când se aflau împreună la Berlin, unde și Pandrea lucra la o teză de doctorat.

Apariția lui Petre Tuțea a provocat o adevărată senzație. Petre Pandrea a exclamat: "A sosit bunul meu prieten, genialul Petre Tuțea".

Dimineața, după deschidere, în curtea închisorii se producea o adevărată forfotă, care mai de care grăbindu-se să prindă un loc cât mai în apropierea lui Petre Tuțea, care, ore în șir, răspunzând la întrebările celor prezenți, făcea expunerea diverselor teme în mare vervă, impresionând auditoriul prin vasta cultură, bogăția ideilor și formularea lor într'o manieră personală, folosind uneori și expresii mai vulgare, care însă în frazele lui păreau adevărate perle. Pentru cei mulți bucuria a fost de scurtă durată: venise în inspecție temutul Colonel Constantinescu "Tunsu" care, după ce și-a făcut damblaua ordonând tunsoarea generală, a suspendat regimul de lagăr, a impus regimul de celulă, cu anularea dreptului la pachetul cu alimente. Calitatea mâncării s'a înrăutățit.

Noi cei din camera trei, continuam să beneficiem de expunerile lui Petre Tuțea, care rămăsese de acum numai la dispoziția noastră. După un anumit timp a sosit la noi și profesorul Mihail Manoilescu, fost ministru de Externe și fostul nostru profesor de economie politică la Politehnica din București. Omul, care fusese cândva considerat printre arbitrii eleganței bucureștene, arăta jalnic! Ii plângeai de milă! După aproape un an și jumătate de regim Jilava, era demoralizat, aproape cașectic și plin de jeg. Petre Tuțea îl aprecia ca pe un foarte talentat economist de școală matematizantă și conferențiar remarcabil. Impresionat de starea jalnică în care se afla profesorul, deși sub aspectul fizic nici el nu arăta cu mult mai bine, Petre Tuțea a fost de părere că trebue făcut tot posibilul ca să-l salvăm. Inginerul Atanasie Trifănescu și cu mine, foștii lui studenți, ajutați fiind de Ion Boantă și Matei Biloiu, i-am spălat totul, inclusiv îmbrăcămintea, l-am îmbăiat într'un fel de lighean și în scurt timp l-am făcut să arate mai altfel.

Pe culoarul spațios dintre cele două rânduri de priciuri se formau de obicei două grupuri: unul în jurul lui nenea Petrache Tuțea și altul în jurul lui nenea Alecu Constantinescu - Constant, fost director la ziarul "Buna Vestire", reputat jurist, cu teza de doctorat susținută cu deosebit succes la Sorbona, care de asemenea făcea expuneri mult gustate.

Nenea Petrache vorbea aproape continuu, răspunzând la diferite întrebări pe teme diverse. Intr'o zi a fost rugat să ne spună câte ceva despre femeia din epoca Renașterii. A vorbit zile în șir, evocând și caracterizând femeile celebre din acele vremuri.

După sosirea profesorului Manoilescu, apreciind că circumstanțele sunt foarte favorabile pentru organizarea unui ciclu de conferințe, noi, cei mai tineri, am și întocmit un program în acest scop. Ne-am angajat să prezentăm și noi, subiecte din domeniile noastre de activitate.

In fiecare seară, după ora închiderii, conferențiarul se instala la tribună, la etajul dela capătul unui prici și expunea subiectul dinainte programat. Camera trei se transformase într'o adevărată Academie.

La cererea foștilor săi studenți, profesorul Manoilescu a acceptat ca, într'un ciclu de prelegeri, să ne prezinte teoria protecționismului, în schimburile economice, o foarte interesantă temă de politică economică, care constituise subiectul unei prestigioase lucrări, a operei sale. Petre Tuțea, care la vremea aceea colabora la "Patria" din Cluj, făcuse o atât de interesantă prezentare a acestei lucrări, încât profesorul Manoilescu, care era pe atunci și guvernator la Banca Națională, l-a chemat pe tânărul Tuțea la București și i-a oferit - pare-mi-se - cincisprezece mii de lei. Si-au amintit cu plăcere de acele vremuri, iar Petre Tuțea i-a mulțumit încă o dată, cu precizarea că în viața lui nu a fost atât de bogat. Intr'o notă de mare sinceritate profesorul a mărturisit că, după ce a citit recenzia din "Patria" sub semnătura lui Petre Tuțea, valoarea lucrării lui a crescut în propria-i conștiință. Nenea Petrache, bun de șotii, nu a ratat momentul și a exclamat: "Păi, domnule profesor, cam așa a și fost: recenzia mea a dat lucrării Dvs. valoare în plus" - după care a izbucnit în râsul lui zgomotos, care ne-a contaminat pe toți. Si profesorul a râs cu mare poftă.

RUGĂCIUNE

Sunt cel venit înainte
ca să mărturisesc despre mine,
cel singur
așezat la toate răscrucile acestui trup
în întâmpinare de sine.
Lumină șerpuitoare în jurul clipei
sugrumând-o într'un șirag
de veșnicie lângă veșnicei,
dumnezeiască geană căzută
pe suprafața lacrimii care sunt
stârnindu-mi
în cercuri din ce în ce mai largi nimbul,
arată-Mă Mie.

Manuela HOROPCIUC

DESPRE ANTROPONIMUL ȚUȚEA ȘI POSIBILELE SALE SEMNIFICAȚII

—Andrei PANDREA—

Acest nume de neam din Boteni (la Sud de Câmpulung-Muscel), familie și sat din care descinde magistrul Petre Tuțea, uriașa personalitate iscată de nobila stirpe a Românilor, spre cinstea poporului și a culturii noastre, ar putea proveni, după cele culese din gura păstorilor, dintr'o poreclă (supra nume).

Ciobanii din Găujani și Boișoara, sate situate pe versantul sudic al munților Făgăraș, în țara Loviștei, prisosesc cu mult necesităților păstorești ale satelor, raportate la numărul și dimensiunea turmelor de azi. Altfel spus, sunt prea mulți ciobani față de numărul oilor.

S'a născut, astfel, cu totul firesc, un spor de populație cu caractere socio-profesionale specifice, un curent migratoriu anual, tradus printr'un "export" sezonier de ciobani, orientat în primul rând spre Transilvania și Dobrogea, unde priceperea lor exemplară este unanim apreciată, ca și spre Oltenia și Muntenia; Banatul și Moldova s'ar afla, încă, în afara circuitului, ca și celelalte provincii, prea îndepărtate.

Din spusele acestor meseriași fără pereche, în permanentă deplasare estivală - chiar cât durează "văraticul" și încă la mari depărtări de vatra satelor lor, am reținut termenii: țoță, țuțuială, țuță, țuțea.

1. Țoță, pl. țoțe - este numele snopilor de grâu, și al grămezii pe care o alcătuiesc laolaltă, atunci când sunt așezați în picioare, cu spicul în sus, sprijinindu-se între ei. Tehnica se folosește curent în Oltenia (de centru și de Vest).

2-3. Țuță și/sau țuțuială - masculin țuț, țuțuiat, plural țuțe, țuțuiate respectiv țuți, țuțuiați -, au sens de "cocoțat", "cucuiat", "așezat la înălțime". Stâna țuță (pl. stâne țuțe și/sau stâne țuțuiate) este de fapt o surlă (colibă conică din pari de lemn, cocoțată pe câțiva arbori retezați, la 1-3 m înălțime, uniți între ei printr'un colac (de crengi împletite strâns), formând astfel o temelie aproximativ circulară construcției. Acest tip de stână este frecvent întâlnită în munții județului Mehedinți.

Tehnica, încă cunoscută (?) ar fi fost utilizată și în Loviștea (n.n.), pe terenuri inundabile.

Satul loviștean Tuțulești admite câteva etimologii - toate populare!

a. Tâțulești (dela "tâța caprei", cea de oaie numindu-se "pulpă").

b. Tuțulești (dela mocanii "țuțuieni", adică ardeleni).

c. Tuțulești (dela locuințele "țuțe", "țuțuiate" ale acestui sătuc de 97 de locuitori în 1974, situat de dreapta Oltului, aproape de Schitul Cornetu) informație privitoare la cunoașterea tehnicii de construcții a stânei țuțe, și încă pe teren mlăștinos sau inundabil (de ce?), este greu de crezut.

4. Tuțea - este porecla dată ciobanului cocoțat, țuțuiat în surla (stâna) țuță. (De comparat cu: Cotea, Beftea, Spânea etc.)

Din examinarea acestor cuvinte, aparținând vocabularului țărănesc și, mai ales, a celui din urmă dintre ele (țuțea) putem crede că, o parte a strămoșilor lui Petre Tuțea, aflați în ascendența tatălui său, vor fi fost originari din Mehedinți, sau dintr'un ținut învecinat, acolo unde păstoritul cu stână "țuță" și cu cioban cucuiat - țuțea! - va fi existat din "buni, străbuni", după cum există și azi.

Desigur că, specialiștii acestui pasionant domeniu de cercetare, nu vor întârzia cu opiniile lor. Sper. Si, poate că, unii dintre ei, dacă nu toți, vor crede, ca și mine, în explicarea antroponimului NF Tuțea, prin apelativul țuțea, devenit poreclă: Tuțea și preschimbat de purtătorul lui, Petre, Filosoful cu Gura de Aur, într'un dar neprețuit la comoara fără de moarte a neamului.

PAVEL CHIHAIA
"FAȚA CERNITĂ A LIBERTĂȚII"

—Gheorghe RĂDULESCU—

Cartea lui Pavel Chihaia "Fața cernită a libertății" apărută în "Editura Jurnalul Literar" din București conține 20 de interviuri, luate unor personalități culturale cunoscute din România și din străinătate, pentru a fi difuzate la postul de radio "Europa liberă".

Această carte a lui Pavel Chihaia ca și celelalte impresionează datorită serioasei și profundei sale culturi, datorită nobleței sufletești, datorită modului cum se adresează și discută cu interlocutorii săi pe care îi intervievează. Dialogul devine astfel destins, inteligent, prietenos și amabil, fără ascunzișuri, un dialog liber și apropiat.

Desigur că toți aceia care sunt intervievați n'au fost aleși la întâmplare ci fac parte din domeniile filosofiei, literelor, religiei, istoriei, arheologiei și artei. Calitatea de necontestat a intervіurilor constă în faptul că fiecare dintre cei intervievați a avut toată libertatea să vorbească, să-și expună părerile, fără să fie dirijat spre un răspuns dinainte stabilit. Procedându-se astfel, s'au putut observa convingerile, concepțiile, modul de a gândi, de a scrie, de a acționa al fiecăruia în parte și în special dorința și pasiunea de a vorbi liber, fără cenzură, fără frică, fără obligația de a falsifica adevărul.

Interviul luat părintelui Dumitru Stăniloae (care are mulți ani de temniță comunistă) luminează parcă toată cartea de întrebări și răspunsuri, o luminează cu o filosofie cerească, mai presus de celelalte filosofii gândite fie dintr'un spirit înalt, ajungându-se până la un anumit grad, fie unele care urmăresc un scop bine definit, fără o profundă spiritualizare. Părintele Dumitru Stăniloae deschide o poartă spre lumină, o lumină pe care poporul român o trăiește, lumină care nu moare niciodată, pentrucă ea este credința și nemurirea neamului. Părintele Dumitru Stăniloae nu exclude din aprecierile sale o anumită filosofie, FILOSOFIA ADEVARULUI DIVIN, care merge împreună cu credința pe același drum al înțelegerii și depășirii stadiului limitat omenesc spre descoperirea și desăvârșirea creștină întru Cristos, pentru care sufletul lui se jertfește. Pentru Nae Ionescu, preotul Dumitru Stăniloae are o adeziune declarată și-l consideră tot atât de important ca și P.P.Negulescu, dacă nu mai mult, la fel pentru poeții de factură creștină ca: Rainer Maria Rilke, Paul Claudel, Pierre Emannuel ori Nichifor Crainic. Desigur am putea spune că este firesc ca părintele Stăniloae să aibă asemenea convingeri și atracții față de o filosofie și o poezie de factură religios-creștină, deoarece prin structura și calitatea sa n'ar putea vedea altfel, dar ca să ajungă la o asemenea alegere, traducătorul și interpretul "Filocaliei" i-a trebuit să-și însușească în zeci și zeci de ani o cultură enormă, pe care puțini specialiști în teologie, filosofie ori litere o posedă.

La fel interviul cu profesorul Alexandru Elian demonstrează seriozitatea, profunzimea și cultura școlii românești de teologie. Problema etică și cultul eroilor sunt revelatoare (a marilor creatori) la modul cum le afișează profesorul Al. Elian. Exemplificările referitoare la "Eroii" lui Thomas Carlyle sau accentul pe care îl pune pe valorile etice ale lui Vasile Pârvan, toate acestea trebue să fie mereu prezente în conștiința și viziunea tineretului, subliniază profesorul Alexandru Elian.

Ca și părintele Stăniloae, profesorul Elian are predilecție pentru o anumită filosofie și anume pentru filosofia existențialistă de factură creștină a lui Gabriel Marcel și în unele privințe cu filosofia lui Max Scheler. Interesant și totodată impresionant este interviul cu părintele Harald Siegmund care dezvăluie (fără să facă un caz special din suferințele sale) tragismul din închisorile comuniste, dând la iveală persoanele care au fost condamnate la mulți ani de temniță în urma unui proces literar, iar printre acestea s'au numărat: părintele Harald Siegmund, părintele Andreas Birkner, Wolf von Aichelburg (traducător din lirica română și în special din Mihai Eminescu) profesorul universitar Georg Scherg și scriitorul Hans Bergel, a cărui nuvelă despre Sigismund Bathory a provocat unele interpretări și răstălmăciri, ajungându-se la grave acuzații politice așa cum numai comuniștii știau să născocească. Tot aici întâlnim completările lui George Cioranescu, care reliefează fapte dramatice mărturisite de părintele Nicolae Steinhardt în "Jurnalul fericirii", cât și un manuscris al lui Constantin Noica.

Un interviu original pare a fi al tânărului teolog Theodor Baconski, care vorbește despre "Grupul de reflexie" ce a luat ființă în Ianuarie 1990, după revoluție. Grupul este format din prelați, dar și din laici ca: părintele profesor D. Stăniloae, părintele Constantin Galeriu, părintele arhimandrit Valeriu Anania, pictorii Sorin Dumitrescu și Horia Bernea, starețul Mânăstirii Cheia, Justin Marchiș, un preot dela Biserica Doamnei din București, grup care așa cum afirmă Th. Baconski "este o adunare de preoți și laici care sunt strânși în fond, în jurul lui Cristos, Cristosul euharistic, dar și Cristosul pe care îl contemplăm prin tradiție". Totodată el întărește acțiunea Bisericii Ortodoxe române de a numi prelați tineri în posturi de răspundere, pe aceia care n'au colaborat în nici un fel cu fostul regim comunist. In același timp, Th. Baconski face elogiul preoților martirizați în timpul prigoanei și opresiunii comuniste, întărind ideea construirii de noi locașuri pe teritoriul României.

In interviul cu Gabriel Liiceanu se dezbate activitatea dusă de grupul format din C. Noica, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleșu și Victor Ieronim Stoichiță în timpul regimului ceaușist. De fapt autorul "Jurnalului dela Păltiniș" încearcă să prezinte o situație tragică nu numai economică, politică și umană, dar și culturală sau mai bine spus spirituală. In general lucrurile sunt cunoscute sub multiplele lor aspecte, iar deschiderea despre care vorbește Gabriel Liiceanu în literatură și mai puțin în filosofie, așa zisa deschidere nu era de fapt și de drept decât o cursă pentru mulți oameni de litere, ce își manifestau opiniile fie verbal fie în scris în cadrul instituțiilor unde lucrau.

Pentru Gabriel Liiceanu perioada cea mai importantă și luminoasă din țara noastră a fost aceea dintre cele două războaie mondiale și pe drept cuvânt, deoarece din acel moment, cum afirmă Gabriel Liiceanu, s'au remarcat personalități ca: Eugen Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran și Constantin Noica, valori recunoscute în circuitul european.

Victor Ieronim - Stoichiță, așa cum am amintit mai sus, face parte din "Grupul pentru dialog social". El remarcă însemnătatea covârșitoare pe care a avut-o Constantin Noica în activitatea grupului. Influența marelui filosof român le-a deschis un drum spre o cercetare fructuoasă, nu numai în ceea ce privește cultura română, dar și cea străină.

Interviul cu Adrian Marino, autorul volumului Al. Macedonski și altele, ne amintește de perioada activității tineretului țărănist din primii ani de existență, a unui regim politic detestat de o țară și un popor întreg, de regimul comunist, apoi de șovinismul abject predicat în epoca ceaușistă, de legea presei și în cele din urmă despre George Călinescu și despre "Jurnalul literar". Aprecierile lui Adrian Marino despre George Călinescu par a fi în parte îndreptățite, fără să uităm că autorul "Istoriei literaturii române dela origini până în prezent" rămâne un distins cronicar alături de D. Cantemir, T. Maiorescu și N. Iorga.

In interviul cu Barbu Cioculescu, accentul cade pe poetul Constant Tonegaru, care așa cum reiese din întrebarea lui Pavel Chihaia, a făcut parte din organizația anticomunistă "Mihai Eminescu", alături de Serban Cioculescu, Vladimir Streinu, Gheorghe și Lucia Fratostițeanu, Iordan Chimet, Teohar Mihadaș, Dinu Pillat și autorul cărții de interviuri. Constant Tonegaru, arată Barbu Cioculescu, a fost un poet care merită toată admirația, atât ca poet cu totul deosebit cât și ca om, un adevărat caracter, care nu s'a dezmințit niciodată, - înzestrat și patriot.

Petru Creția, redactorul-șef al revistei "Manuscriptum" și profesor la Facultatea de filologie din București, pledează pentru o largă și minuțioasă prezentare a culturii române și străine, pentru o cunoaștere în profunzime a marilor creatori, a operelor de circulație, românești și universale, pentru o cunoaștere în adâncime a tradițiilor noastre naționale, pentru o așezare și continuare a culturii române pe arena europeană.

Interviul cu Nicolae Manolescu, fostul redactor-șef al revistei "România literară" și conferențiar la Facultatea de filologie, iar astăzi directorul aceleiași reviste și profesor la aceeași facultate, ne prezintă disputa din "România literară" cu Octavian Paler și opiniile acelora din străinătate, dela "Europa liberă" referitor la "Autonomia esteticului". Nicolae Manolescu susține că până mai ieri opinia Românilor din străinătate era pentru "Autonomia esteticului", iar astăzi aceiași Români susțin că scriitorul și omul de cultură trebue să facă politică. Unde este adevărul? Noi credem că prin însăși creația în sine scriitorul face un act politic de patriotism (dacă este într'adevăr o operă), un act de cultură, deci implicit de estetică, un act de politică; însă depinde cum este interpretat, lucru ce diferă de politica pe care o fac unii analiști, deoarece se cunoaște prea bine cum interpretau și ce înțelegeau forurile neinițiate și inculte comuniste.

In privința dialogării cu guvernanții comuniști și a invitației acestora să publice în coloanele "României literare", așa cum crede Nicolae Manolescu că s'ar putea ajunge la un rezultat favorabil, este un non sens, o copilărie, căci cine a încercat acest lucru n'a avut decât de pierdut.

In răspunsurile lui Octavian Paler se vede clar că autorul "Mitologiilor subiective", fostul director general al Televiziunii își dă seama perfect de bine de toate rosturile și vicisitudinile vieții, ale vieții care nu are nimic comun cu viața Românilor adevărați, în raport cu viața acelora care sub o mască sinistră vor să continue un proces de descompunere și nimicire a neamului. Exemplul pe care îl dă Octavian Paler, cu pancarta pe care scria "Jos Ceaușescu", după multe luni dela revoluție.în timpul unei manifestații, este grăitor și semnificativ. Dar iată ce spune Octavian Paler: "Ceaușescu trăiește. In răul din jurul nostru și în răul din noi." In privința exilului și a exilaților, Octavian Paler are dreptate.

N'a trăit exilul, dar a intuit bine sufletul exilatului. Pentru unii dintre noi, exilul înseamnă cea mai puternică dramă, provocată de comunism, o sfâșiere a sufletului, căci orice ți s'ar împlini, realizări, funcții, bani, elogii, nimic nu poate înlocui patria, deoarece patria este ființa din trupul, din sângele, din gândirea, din graiul nostru, ea există în idealul și'n suferința din noi. Si fiind așa, locul nostru este pe peticul de pământ al patriei, pentrucă pe acest petic de pământ ne-am născut, am visat și ne-am ridicat privirea spre veșnicie.

Continuare în numărul viitor

PRINTRE GENERAȚII

—Preoteasa Eugenia UȘERIU—

Fiecare generație este o verigă în lanțul vieții pe pământ; orânduirea acestei probleme este stabilită de divinitate, omul o trăiește după înțelegere și îndemn personal, iar sfârșitul îi aparține Creatorului.

Infăptuirile oamenilor constituie un conglomerat al societății care istoric-subiectiv ori obiectiv alcătuiesc memoria grupurilor omenești în timp și spațiu.

"Istoria se repetă" este una din expresiile amărăciunii umane care recunoaște adevăruri precum și stâlcirea înfăptuirilor pozitive în societate.

Generația tinerilor -după Primul Război Mondial (aproximativ două decade)-trasat o linie românească paralelă cu pseudo-democrația guvernamentală, care a practicat metode nepotrivite culminând cu un genocid aproape total al tineretului conștient de viața românească. Istoria de mâine va cunoaște această tristă pagină istorică desigur, după ce vor trece valurile de satanică negură abătută peste viața neamului.

In prezent vigurozitatea de afirmare a valorilor pozitive nu are suficientă putere să înlăture total întunericul; zguduirile suferite o jumătate de secol, timp în care a fost năpăstuită ființa românească, nu permit o dezvoltare rapidă a vitalității tineretului. Acesta poate fi numit timpul de tranziție către o stabilizare a viitorului.

O parte a generației dintre cele două războaie mondiale a fost dăruită de Creator cu viziunea logică a structurii românești: "piept de fier și suflet de crin." Din genuni periferice s'au coalizat forțe negative, străine de neamul românesc, care au încercat nimicirea acestei generații. Eforturile lor telurice au reușit să ucidă o parte din trupul chinuit, dar sufletul a mers pe drumul lui spiritual, fără trâmbițe, cu modestie, poate și cu teamă, ca pe vremea năvălirilor barbare; cu alte cuvinte a fost atacată structura națională, fizică și spirituală. Credem că Cel Atotputernic în dragostea-I pentru obiditul nostru neam l-a apărat pe Român să treacă și prin aceste furci caudilice; pare o selecție a Celui de Sus pentru viața eternă.

Două decade de conducere pseudo-democratică au devalorizat numele de Român în străinătate. Ici și colo apar comentarii că România nu este pregătită pentru democrație. Credem că este o afirmație greșită; suntem singurul popor din lume care am elaborat și practicat omenia, încă de pe vremea regelui Dromichete. Singurul răspuns este că la nivel local, familial, continuat cu cel statal, structura noastră este de "omenie", năpădită de buruieni străine neamului.

Eminescu a prins o scânteie din cosmos când a scris: "...Unde ești tu Țepeș Doamne..." cred că cititorii cunosc poezia geniului românesc, care are cu siguranță loc de cinste în orânduirea absolută a lui Dumnezeu.

Ar mai fi de adăugat că epoca fanariotă a pricopsit România cu țigani, sosiți ca sclavi ai fanarioților și care, în loc de cooperare, doresc crearea de stat în stat. Poate Creatorul le-a întins posibilitatea ca "omenia" să intre și în structura lor. Nu știm ce va fi în viitor, dar procesul de asimilare bazat pe principiul osmotic este încet și greu. De fapt și Satan a dorit să fie stăpânul lumii și când a trecut la acțiune s'a împiedicat și a rămas tot în întuneric. Important este că Românii înțeleg această Tiganiadă. Aceasta este înțelegerea Românilor carei privesc ca pe copiii care nu vor să renunțe la răia lor milenară; "... cu răbdarea treci marea..." - spune înțelepciunea poporului.

Intre bătrâni, maturi și copiii lor sunt legături puternice pe care nici vecinii, nici țiganii și nici chiar cei cu maniere de salon și cu apucături de hienă, nu vor reuși să le distrugă.

Descendenți ai Cabirilor-Traco-Dacilor, pe parcurs de milenii, le-au fost hărăzite tot felul de piedici, dar... "apa trece, pietrele rămân".

Mihail Sadoveanu a scris sugestiv o rânduială interesantă în tinerețe: "Când Dumnezeu a făcut lumea, Rusului i-a dat o ploscă, Sârbul și-a însușit sapa, Ungurului i-a pus pe pălărie o pană de cocoș, Bulgarului i-a înmânat o tomată, iar Românului i-a dat dragoste".

Singura concluzie a acestor aspecte din marea problemă este cuvântul psalmistului: ..."Mare ești Doamne și minunate sunt căile Tale și nu este nici un cuvânt îndeajuns spre lauda măririi Tale."

MEMORIILE LUI NICHIFOR CRAINIC

Vintilă HORIA

In epoca de aur care a fost, pentru cultura română, perioada dintre 1920-1944, figura lui Nichifor Crainic va rămâne drept una dintre cele mai combătute, dovadă vie că a însemnat într'adevăr ceva. Atât naţionalismul lui luminat, cât şi marele lui talent poetic, dar mai cu seamă, probabil, puterea lui de animaţie, de organizare şi de însufleţire cu darul cuvântului scris şi vorbit, vor strânge în jurul lui cu cât mai mult va trece timpul, harurile unei figuri de mit, asemănătoare cu aceea a lui Nicolae Iorga. Poet, eseist, conferenţiar, gazetar, profesor universitar, director al revistei "Gândirea", ministru, teolog, Crainic a însemnat un sfert de secol de cultură românească pe culmile ei cele mai înalte. Pentrucă va trebui într'o zi să o recunoaştem, acei ani dintre cele două războaie au dus România acolo unde hotărâseră să o îndrepte geniile premergătoare din secolul trecut. Mă refer la Maiorescu, Eminescu, Odobescu, Duiliu Zamfirescu, Iorga, Ovid Densuşianu, Vlahuţă, Caragiale, marii profesori dela Drept, dela Litere, dela Medicină, dela Politehnică, marii gazetari, marii artişti.

România a fost o ţară purtată în câteva decenii de o elită fără precedent în istoria noastră, către o îndeplinire ieşită parcă dintr'o singură voinţă şi dintr'o singură hotărâre. Tot ce s'a întâmplat la noi între 1918 şi 1944 era sortit să realizeze un "tymos", sau un plan vital, care, din punct de vedere cultural, promitea o şi mai mare îndeplinire. Nici chiar proasta grijă pe care politicienii din acel răstimp au avut-o pentru destinele politice ale României, nu părea a stânjeni proiectul spiritual. In timp ce înainte de 1914, exista o coincidenţă între politică şi cultură, după 1918 s'a întâmplat un proces de schizofrenie, astfel încât politica a urmat căile cele mai nesăbuite pe care le-a putut urma, şi mai cu seamă sub domnia lui Carol al II-lea, obligând ţara la o sângerare ca de război civil, aşezând-o dezarmată şi bolnavă în pragul celui deal Doilea Război Mondial, în timp ce din adâncul sufletului românesc cultura încerca să pună cap la cap adevăruri şi creaţii şi deci să dea un sens acelei rotunjiri în frontiere vizibile care ne pusese un nume pe geografie şi pe istorie, un nume pe care nici partidele politice, nici reprezentanţii lor cei mai puţin iscusiţi în arta politicii n'au stiut să o transforme în realitate.

In timp ce România creştea în cultură, descreştea în politică, până când evenimente la care nu am mai avut nimic de spus ne-au stirbit frumuseţea de pe hartă. Pentru ca, după 1944, iresponsabili de partid, mânuiţi dela Moscova, să ne strice nu numai ortografia dar şi sufletul creator. Insă din acea strălucire culturală, din care au făcut parte Lucian Blaga, Matei Caragiale, Cezar Petrescu, George Enescu, Constantin Brâncuşi, Nae Ionescu, Rădulescu Motru, D. Caracostea, Camil Petrescu, Adrian Maniu, Ion Pillat, V. Voiculescu, Tudor Arghezi, Mihail Sadoveanu, Ionel şi Păstorel Teodoreanu, şi alţii, atât de mulţi încât nu ar încăpea într'o listă obiectivă, numele lui Nichifor Crainic nu va înceta niciodată de a da rod printre noi. Citesc şi recitesc acest volum de Memorii, "Zile albe zile negre", apărut de curând la Editura "Gândirea" (nu se putea un nume de editură mai bine ales) şi refac în minte itinerariul meu biografic care începe evident în paginile revistei lui Crainic, unde am început să colaborez prin 1935, dacă nu mă înşel. Memorii, aş zice, de o mare cruzime, pentrucă biciuiesc clasa politică românească fără milă şi fără iertare. E un rechizitoriu, mai teribil decât altele, rechizitoriul unui dezamagit, pentrucă Crainic a stat în mijlocul lucrurilor, a cunoscut personal pe toţi protagoniştii istoriei noastre de pe vremea lui, i-a văzut la treabă, le-a putut măsura vinovăţiile, laşitatea, servilismul, nemerniciile, răspunderile, improvizaţiile. Ce ar fi putut fi n'a fost, vreau să spun ce ar fi putut să ia fiinţă între cultură şi politică, aşa cum spuneam mai sus.

Diferenţa dintre creaţia artistică şi arta politică la noi a fost atât de mare, încât, aş putea spune, în timp ce România creatoare făcea din Brâncuşi şi din Enescu un fel de justificare majoră în istoria Europei şi pregătea în peşterile subconştientului generaţia din exil, România politică, România distrugătoare, ne înfunda în tunelul din timp de după 1944, tunel din care nu am ieşit încă, şi nici nu ştim cum şi când vom ieşi.

Nimeni nu scapă în acest tragic rechizitoriu. N'am avut probabil nici o figură de prima mână, nici un geniu creator de istorie, nici un descălecător. Ce mai rămăsese din trecut aluneca înspre micimi nedefinitorii. Iată, de pildă, transformarea lui Iorga, aşa cum o vede Crainic. In 1924 Iorga fusese invitat să dea lecţii la Sorbona, lucru important în cariera unui dascăl. "Dar odată cu această onoare, scrie Crainic, convingerile sale naţionaliste se îndoiau cu apa umanitaristă, chestiune de oportunitate fiindcă la Sorbona, ca şi la institut, majoritatea profesorilor şi a membrilor erau umanitarişti. Nicolae Iorga a pierdut cu totul influenţa extraordinară pe care o avusese asupra tineretului. Pentru îndrumarea acelui tineret şi pentru lunga şi dureroasa lui dramă, ce avea să urmeze, sorbonizarea lui Nicolae Iorga a însemnat o mare pierdere."

Intr'adevăr ceva s'a întâmplat, ceva s'a stins, ceva s'a topit pentru totdeauna, o parte din esenţă a devenit simplă existenţă, muiată în politic, şi, în timp ce cultura căuta către tot mai sus, rostirea politică revenea la un fel de supuşenie minoră care ne-a transformat, după război, într'un fel de proconsulat moscovit. In timp ce reprezentanţii vechii clase politice răspunzătoare de cele întâmplate, se stingeau în închisorile pe care ea însăşi şi le pregătise în anii de laşităţi şi renunţări de dinainte de 1941, comunişti de cea mai proastă speţă, agenţi minori ai unei politici minore, soră cu moartea, înlocuiau ce nu mai era de înlocuit.

Nici unul din contemporani nu scapă de sub judecata lui Crainic. Nici Panait Istrati, nici Nae Ionescu, nici I.G.Duca, nici Codreanu, nici Antonescu. Pe alocuri judecăţile depăşesc orice echilibru în contemporaneitate. Nimeni nu scăpa sub biciul vindicativ şi justiţiar. E vorba de o mărturie subiectivă, fără doar şi poate. Insă exemplele sunt cutremurătoare. Numai rămâne nimic, te întrebi la capătul lecturii? Nimic şi nimeni? Ce-a mairămas de fapt viu în acest pustiu? Vom putea vreodată măsura cum trebue tragedia în care am fost obligaţi să mărşăluim cu picioarele în sânge şi cu frunţile în disperare, timp de aproape o jumătate de veac? Vom putea vreodată să înţelegem ce s'a întâmplat cu noi? Mai bine severi decât îngăduitori. Mai bine fără speranţă în trecut decât în viitor. Cum putea fi o carte de Memorii după două decenii de închisoare, în timpul cărora autorul a putut medita asupra cauzelor? Cu oameni cu tot, România a fost împinsă către agonie, de mâini inconştiente, de mâini uneori prietene. Nici o altă ţară, în nici o altă perioadă din istorie nu a fost silită să urmeze un astfel de itinerar. Omul românesc a fost umilit înainte de a fi fost dus la tăiere, ca într'un roman de Faulkner. O minoritate aleasă - aleasă adesea pentru martiriu - şi-a dat seama de ceea ce avea să se întâmple şi Crainic a făcut parte din ea. A mers atât de departe pe calea încercării de a afla o salvare, încât a scris programul unui Stat Etnocratic, poate că prea târziu, însă în acele pagini stă mărturie dorinţa lui de a afla o cheie. Am fi avut, prin cultură, posibilitatea de a fi mai tari decât am fost, însă politica nu ne-a lăsat să atingem nici idealuri, nici năzuinţe. Calea realităţii ne-a proptit ca Ieremia cu oiştea în gardul rusesc.

Din dubla încercare schizofrenică nu ne mai rămâne decât intenţia culturală, din care volens nolens va trebui să alegem ceea ce Crainic numea "ţara de peste veac", pentrucă nici una din urzelile politice nu a ţinut la răfuială în timp. Nici partide, nici ideologii, nici proiecte, nici oameni. Trăim o stare de pustiire, ca de sfârşit de ciclu. Si nici un fel de amăgeală nu ne mai e permisă. Va trebui să punem în paranteze fenomenologice această întreaga perioadă şi să aruncăm peste bord tot ce s'a întâmplat, pentru a scoate din adâncuri uitate, eminesciene şi cronicăreşti, ce ne-a mai rămas viu şi trainic. Poate că din aceste pagini de Memorii vor putea totuşi alege ceva, pentru ca din astfel de amintiri, adevărate coborâri în infern, să ştim a ne recunoaşte, aşa cum am fost cu adevărat, buni şi răi, oameni de zile albe şi de zile negre, duşi către lumina viitorului de propria noastră posibilitate de a alege. Stiu că nu mai putem crede în nimic şi că între întrarea trupelor sovietice în Bucureşti, în 1944, şi între intrarea minerilor, în 1990, nu mai avem dreptul de a ridica fruntea către speranţă. Insă poate că a fi Român aşa cum desprind din lectura Memoriilor lui Crainic, înseamnă şi a stoarce apă din piatră seacă, a da de speranţă acolo unde nu mai e nimic de sperat.

LA CATAFALCUL POETULUI NICHIFOR CRAINIC - JOI, 24 AUGUST 1972, ZIUA ÎNMORMÂNTĂRII LA SF. VINERI- ÎN FOTOGRAFIE: BARBU THEODORESCU(stânga), PETRE PASCU (dreapta)

NECROLOG

PĂRINTELE VASILE BOLDEANU

In ziua de 16 Septembrie 1991 ne-a părăsit părintele Vasile Boldeanu, la vârsta de 89 de ani. A decedat în locuinţa sa din localul Bisericii creştine-ortodoxe române, din Jean de Beauvais, Paris.

Era fecior de preot din Focşani, din neamul răzeşilor şi şi-a închinat viaţa Bisericii creştine şi Mişcării Legionare.

In cele patru luni de guvernare a Mişcării Legionare cu Generalul Ion Antonescu, a lucrat la Serviciul de Secretariat al acestei organizaţii.

După lovitura de Stat a Generalului Antonescu, din 21 Ianuarie 1941, a fost arestat şi închis - în Bucureşti. Reuşeşte însă, să evadeze din închisoare, părăseşte ţara şi îşi petrece o bucată bună de timp în Iugoslavia. De acolo este adus în Germania. In Decembrie 1942 a fost arestat de Gestapoul german şi închis, cu alţi legionari, în lagărul de concentrare, dela Buchenwald. Au fost eliberaţi din acest lagăr în luna August 1944 şi duşi cu trenul la Viena. In Viena, părintele Boldeanu a fost de ajutor prizonierilor de război Români, din lagărele de din Austria.

După cel de al Doilea Război Mondial, vine în Franţa, la Paris. Este ales paroh al Bisericii crestine-ortodoxe române din Jean de Beauvais, Paris. Ca să-şi poată câştiga existenţa, părintele Vasile Boldeanu lucrează în timpul nopţii, ca muncitor, într'o hală de fructe din Paris. Iar, în timpul zilei sluješte ca preot al Românilor pribegi - din Capitala Franţei.

Câţiva ani mai târziu este propus de enoriaşi, ca Episcop al Eparhiei creştine-ortodoxe române din Vestul Europei, din exil. N'a fost însă investit în această funcţie de către un Sinod bisericesc din pribegie.

Părintele Vasile Boldeanu a fost un fruntaş de seamă al exilului românesc; om activ, dârz, neînfricat, dotat cu o minte ascuţită. Era stimat, dar şi temut şi criticat de unii. A biciuit cu "duhul blândeţii" slăbiciunile şi greşelile unora dintre noi. Nu şi le-a omis nici pe ale sale.

De câte ori am fost la Paris m'am dus să-l văd întâi pe dânsul. Era un bun povestitor. Timpul se scurgea repede, fără să-ţi dai seama. Stia multe, iar spusele sale erau cu miez. A avut şi darul scrisului... Sperăm că şi-a scris "Amintirile". Si-a iubit ţara şi neamul şi s'a trudit pentru binele lor.

In ultimii 10-12 ani ai vieţii sale, părintele Boldeanu a avut de îndurat multe şi grele necazuri trupeşti; şi nici de neplăceri şi amărăciuni sufleteşti n'a fost scutit... Au uitat mulţi, că dânsului i se datoreşte, în bună măsură, faptul că Biserica din Jean de Beauvais a rămas Biserica Românilor creştini ortodocşi-liberi din Paris. Si, că Ea n'a fost cedată regimului comunist din ţară.

Lupta Părintelui Vasile Boldeanu, ca Preot al acestei Biserici, cu vătafii ţării noastre, n'a fost deloc uşoară...In această luptă dânsul a reuşit să-şi aibă alături multe personalităţi politice şi culturale - româneşti şi franţuzeşti, din Paris.

De relevat mai e faptul că, Organele de Judecată ale Franţei nu au putut să fie influenţate de presiunile şi intervenţiile de tot felul, în procesul pe care părintele Vasile Boldeanu l-a avut cu cei fără de Dumnezeu, din România. In zadar au fost toate neadevărurile debitate de Securitate, împotriva dânsului...

Părintele Vasile Boldeanu este judecat şi achitat. Iar pretenţia regimului comunist din ţara noastră, de a i se da localul Bisericii din Jean de Beauvais - este respinsă de către acest juriu de judecată francez...

Această sentinţă judecătorească a fost un mare succes al Părintelui Vasile Boldeanu, al avocaţilor care l-au apărat - în acest proces şi al celor care i-au stat în ajutor - atunci...

Prin plecarea dintre noi a Părintelui Vasile Boldeanu, dânsul lasă un simţitor gol atât în sânul Bisericii creştine a Românilor din Paris - cât şi în Mişcarea Legionară...

A fost înmormântat în ziua de 20 Septembrie 1991 în cimitirul Montparnasse, din Paris.

Bunul Dumnezeu să-i dea liniştea de veci.

Să-i fie ţărâna uşoară!

Victor APOSTOLESCU

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

Doru NOVACOVICI
ÎN ROMÂNIA DUPĂ GRATII
Editura "Fundația pentru tineret" Buzău, 1991

Revenim asupra acestei cărți, de data asta publicată în țară de Editura "Fundația pentru tineret" din Buzău. Inițial publicată la München în 1982, "In România de după gratii" a fost transmisă de postul de radio "Europa liberă".

Titlul cărții, atât de sugestiv, este o recenzie a ei însăși. Dedicația, amintește de Sf. Augustin, este "pentru Rodica, Sylvia și Diana, aceste adevăruri despre cetatea întunericului, ca să aprecieze mai bine cetatea luminii".

"Rândurile ce urmează, ne spune autorul în prefață, sunt mărturii trăite de mine într'o veritabilă cetate a întunericului. Am căutat să descriu fidel trista realitate și n'am urmărit un anumit stil literar. Consider că, fiecare din cei ce au fost alături de mine în această dramă a poporului nostru, sunt datori să scrie așa cum pot spre a mărturisi generațiilor ce vor veni, adevărul despre cele petrecute generației noastre". Un popor fără istorie e aproape un nonsens. Intrarea în istorie, menținerea în ea se face prin mărturii, etimologie ce ne duce la originea comună a lui, martor și martir. De aceea autorul afirmă cu fermitate: "Chiar dacă mărturiile se vor repeta, ele vor trebui scrise, spre a completa cronica represiunii comuniste din România. Eu am încercat s'o fac, căci copiii copiilor noștri trebue să cunoască adevărul."

Cu răsuflarea tăiată vedem cum Doru Novacovici e urmărit de securiști și arestat. Ancheta. Așa zisul "proces". Apoi Jilava. Lagărul "Luciu Giurgeni". Lagărul "Grădina". Spitalul Constanța. Lagărul "Stoenești". Apoi "Gherla". Titluri de capitole și denumiri de iad cu care a fost spurcat pământul românesc și răstignit și batjocorit tot ce a fost spirit spre Spirit.

Ceea ce aduce nou ediția dela Buzău a cărții lui Doru Novacovici este dezvăluirea numelor victimelor, pe care ediția precedentă le prescurta sau modifica de teama represiunilor din țară. Mă opresc la poetul Andrei Ciurunga. Nu era greu să fie descifrat nici în ediția dela München. In primul rând stilul logodnelor lunare cât și descrierea lui Doru Novacovici: "Era un omuleț cu ochelari cu zeci de dioptrii, retras, visător și totuși extrem de virulent în discuțiile contradictorii." In momentele cele mai grele Doru Novacovici uita de "toată grija cea lumească" la vremea heruvimică a prinosului de jertfă creativă a poetului.

Printre alte merite ale cărții e și acesta de martor al poetului Andrei Ciurunga, unul din cei mai străluciți poeți ai închisorilor din România. A publicat mai multe volume de poezii, unul dintre ele fiind "Vinovat pentru aceste cuvinte". Si apropo de "In România după gratii", ultima lui carte în curs de apariție este "Cu poezia după gratii".

Selma LANGERLÖF
LEGENDE DESPRE IISUS
Editura "Universalia" Craiova, 1990

M'am născut în 1944. Prin 1951 am mers la școală. In 1953 murise Stalin. Ce găseam de citit era cu "tătucul nemuritor" și cu "partidu' " la fel de nemuritor. Bunicul Camară de peste Trotuș avea în pod o comoară pe care nu pot s'o uit nici acum. Cărțile de citire și cărțile de premiu dela fiii și nepoții lui. Trecut'au anii și n'am putut să uit lecturile de atunci. Abia acum aflu că unele din acele extraordinare povestiri erau scrise de Selma Langerlöf.

Folosind apocrifele, imaginația și talentul, Selma Langerlor ne duce cu gândul "In noaptea sfântă", ne arată "Vedenia Cezarului", taina dela "Fântâna celor trei magi", ne încântă cu "Copilul din Betleem", cu "Fuga lui în Egipt" și întoarcerea "In Nazaret", ne duce în "In templu" când avea 12 ani și participăm la răstignirea lui Hristos, când una din opriri, ale crucii, este a "Năframei Sfintei Veronica".

I.G. DUCA
PORTRETE ȘI AMINTIRI
Editura "Humanitas" București, 1990

"In lunga mea carieră politică, mărturisește autorul, mi-a fost dat să cunosc de aproape pe mulți din oamenii care au jucat un rol însemnat sau au exercitat o hotărâtoare influență asupra destinelor României contemporane. Le-am putut aprecia inteligența, admira talentul și pătrunde caracterul; le-am putut constata infinita varietate a temperamentelor și a metodelor. Am stat sub vraja farmecului și a spiritului lor; nu mi-au rămas necunoscute nici virtuțile, nici slăbiciunile lor."

Fiecare își amintește o persoană în lumina sau umbra pe care o are în suflet și rămâne rolul specialistului în istorie să stabilească adevărul, studiind nuanțele afective prin cele cinci simțuri ale pronumelui interogativ.

I.G. Duca își amintește portretizând pe Ion. C. Brătianu, Ion I.C.Brătianu, Vintilă Brătianu, Take Ionescu, Nicolae Filipescu, Mihail Pherekyde, Alex. Djuvara, C.G. Dissescu, Clemenceau, Lord Rosebery, Lord Thomson.

Cred că e ceva unic în literatura română studiul "Mâinilor", cum unic este poemul mâinilor de pe tavanul Sixtinei. Fin observator și într'un fel poet al psihicului, I.G. Duca sesizează acel "body language" al Americanilor, revelarea personalității, în cazul de față, prin mișcarea mâinii. "Ce mâini curioase și revelatoare, ce mâini simbolice am văzut!" conchide scriitorul. Pe dinaintea ochilor mei reapare mereu imaginea lor, - sinteză izbitoare și vie a atâtor personalități proeminente."

Despre mâna Regelui Ferdinand: "Da - n'am cunoscut nimic mai minunat, mai desăvârșit artistic, mai distins, mai armonios și mai aristocratic decât mâna Regelui Ferdinand. Si totuși, această finețe n'avea nimic feminin. Cunosc bărbați cu mâini frumoase, dar cu mâini de femeie. Mâna Regelui Ferdinand era o mână bărbătească și, mai presus de toate, era o mână regală, făcută parcă să țină sceptrul, să răspândească peste popoare binecuvântările ocrotirii și ale păcii."

Interesant, opusul acestei mâini, mâna lui Titu Maiorescu "o mână inestetică, fără oase și veștejită, dar vie, agitată, vorbitoare, extraordinar, surprinzător de elocventă.(...)Când vorbea, degetele lui erau în necontenită mișcare. Ele accentuau, subliniau, completau, luminau, întunecau, subtilizau gândirea sa, nu numai cu o măiestrie neîntrecută dar cu o putere de evocare pe care n'o poate înțelege pe deplin decât cel ce a asistat la manifestațiunile oratorice ale lui Titu Maiorescu."

E "decepționat" de mâna lui I.C. Brătianu: "o mână molatecă mai mult mică, delicată, elegantă, îngrijită, cu mișcări lente, sfioase, indiferente. Când pumnul său, într'un acces de supremă indignare sau de voită energie, făcea să trosnească pupitrul tribunei parlamentare, era brațul care lovea. Sărmana molatecă mână se supunea resemnată."

Filon VERCA
ÎNTOARCEREA ACASĂ
Editura Petroșneană Paris, 1991

Filon Verca nu are nevoie de nici o prezentare. E un om care și-a iubit țara și pentru spiritualitatea căreia și-a riscat viața și în interiorul și în afara ei. Dacă un regizor american ar face un film cu viața lui, ar fi un succes pentru public și o catastrofă pentru critici.

Visul "Intoarcerii acasă" de câte și de câte ori nu i-a apărut autorului? Si apoi coșmarul "trezirii"! Real, o vizită în România, în perioada comunismului de tip ceaușist era o imposibilitate la trecutul lui Filon Verca. O "plecare a capului" ar fi făcut-o plauzibilă, dar ar fi însemnat apostazie și blasfemiela adresa sângelui de martiri. Nu mai puțin pierderea fecioriei, cum ar zice Petre Vălimăreanu. Pentru a rămâne integru, în fața aveai imposibilul întoarcerii acasă.

S'a adeverit "dreptul la minune". După 42 de ani de vis "al întoarcerii" are loc "Intoarcerea acasă" a lui Filon Verca așa cum își intitulează cartea de impresii din România. Am citit-o cu sentimentul propriei mele întoarceri. M'am regăsit. Toți prietenii și cunoscuții mei purtau niște măști cu care timpul își bătuse joc de ei, fără să-mi dau seama de cea pe care și eu o purtam.

Urmărești în carte pe cel ce se întoarce, ca pe tine însuți. Pe aici era... Pe acolo era... Aici trăia... Aici fusese...Până la Podul Lacrimei și până la Podul lui Dumnezeu se deapănă ce ne-a rămas din Verb căutându-l pământește: Imperfectul Simplu, Imperfectul Compus, dar nicăieri nu mai găsim Perfectul Simplu al florilor de trandafiri care ne îmbătau pe atunci. Si ne strigăm și glasul ne răspunde de mii de ori toamna noastră în alte primăveri, crezul nostru de furtună în împliniri de curcubee, cerul nostru sărutând epitrahilul lui Dumnezeu în numele nostru.

Visul și basmul cresc din același pământ din care Dumnezeu a luat țărână și a zidit pe om. Visul este sămânța de gând și piatră de cetate, umbră de om și deltă de cosmos. Filon Verca se întorcea din vis, din țara de acasă ca dintr'un basm. Si toate basmele lumii, care sunt visuri cu aripi de îngeri, adorm copiii întru creștere, care înseamnă, după meandre etimologice, frumos și cosmos.

Si visul lui Filon Verca s'ar fi cununat perfect cu basmul. Se întorcea acasă. Avea un Făt-Frumos. Pentru Silvan, fiul lui, jertfise toată grija și dragostea să-l crească mare, frumos și curat. Se bucura izvorul ieșind pe sub alt pământ, izvor la fel de curat și dătător de viață jertfelnică. Silvan, nume de pădure plăcut celui în drum spre Damasc.

"Ultima lovitură" ce a primit-o Filon Verca, așa cum își intitulează ultimul capitol, a fost și este scrisă ca dedicație acestei cărți: "Inchin aceste gânduri fiului meu Silvan, soației lui Nathalie, morți amândoi, prin asfixiere cu monoxid de carbon, pe ziua de 8 Mai 1991, la vârsta de numai 31 și 26 de primăveri".

Ne sfâșie acest sfârșit. Numai un singur basm românesc ajunge pe prăpastia unică a morții, dar din lacurile adâncurilor străfulgeră până la ceruri "Tinerețea fără de moarte, și viața fără de bătrânețe". Nu avem cuvinte să mângâiem pe Filon Verca, părintele, decât prin cuvintele Mântuitorului. Le știe. Si tocmai că la știe și ne sunt zid pe care zidim, înclinăm verbul de durere întru respect și întru pomenirea veșnică, aducem anastasicul amin.

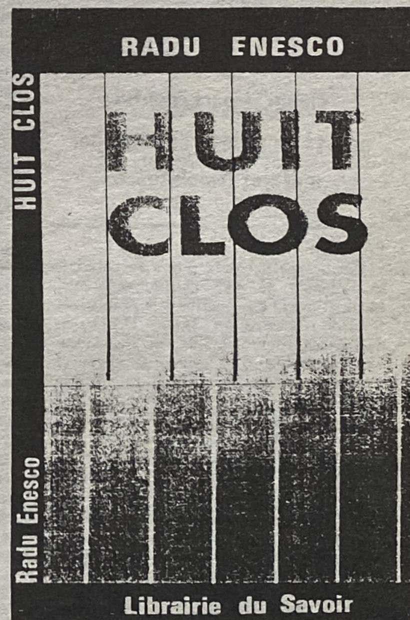
Dumitru ICHIM

De curând a apărut o nouă carte a lui Radu Enescu (Madrid), în limba franceză cu titlul "HUIT CLOS" publicată de "Librairie du Savoir" Paris. Este vorba de două piese de teatru. Prima, referitoare la "revoluția" din Decembrie 1989, cu personajele acelor prea bine cunoscute (dar nedescifrate încă) evenimente. Cele 8 personaje fiind:

MICHOLS, ou comment s'en débrasser (74 ans)
HYIENE, ou la reine mort (60 ans)
MICK, ou l'orphelin (40 ans)
JAN, ou l'elu (55 ans)
PIETRE, ou le futur Dauphin (42 ans)
JEL, ou les mains sales (50 ans)
TZOY, ou la maîtresse malgre elle (38 ans)
LE CHOEUR

Cititorul descoperă cu ușurință identitatea personajelor. Tonul piesei, tragicul, satiricul ne amintesc primele piese de teatru de după al Doilea Război, Mondial, dela Anouilh, Achard până la Ionesco.

A doua e o schiță-scenografică, dialog între un președinte american si altul francez, în care tonul, quiproquo-ul, ironia, se apropie mai mult de burlescul unui Caragiale. Si aici, personajele ies imediat la iveală cititorului.

Drama, satira, tragi-comicul, sunt mânuite cu măiestrie de autor, care se vede că a cunoscut bine personajele histrionice ale lui Pagnol, Pirandello, Anouilh, Camus, Sartre și bineînțeles Eugen Ionescu.

L.C. POP

Cartea se poate comanda la:

Librairie du Savoir
5, rue Malebranche
75005 Paris

Radu Enescu
Sector Pintores 12
Tres Cantos
28760 Madrid

— INTER

Interviu luat de corespondentul ziarului "Cuvântul Românesc" Adrian preşedintele Partidului Naţional Ţărănesc

INTREBARE:

Domnule Preşedinte, al Partidului Naţional Tărănesc Creştin Democrat, Corneliu COPOSU.

Cu aproximativ un an în urmă, aţi avut amabilitatea să acordaţi un amplu şi interesant interviu, Cuvântului Românesc din Canada. Vă suntem îndatoraţi că şi de data aceasta, datorită poziţiei şi anvergurii Dvs. politice, răspunsurile sunt foarte preţioase pentru evaluarea stării de lucruri din ţara noastră.

Reprezentând o presă liberă, nepartizană, fără alte opinii, decât cele din asumarea analizelor, suntem convinşi că acest interviu va contribui la multe clarificări şi că va fi total departe de mentalitatea unui redactor-şef al unui cotidian din opoziţie, care m'a atenţionat să nu procedez ca la o conferinţă de presă de astă primăvară şi dacă vin la Convenţia Democratică, să nu pun întrebări care să pună Convenţia în încurcătură. Nu i-am replicat că nu mai suntem în vremea când întrebările presei trebuiau în prealabil aprobate de Cabinetul Nr. 2.

Spre deosebire de alte ţări din Estul Europei, eliberate în principiu de sub comunism, situaţia politică continuă să se afle într'un dezechilibru de balanţă în favoarea unei guvernări de legitimitate contestată, cu structuri remanente comuniste şi care a dus ţara la o stare generală aproape de dezastru.

Pentru Românii de afară care nu au un contact cotidian cu viaţa care se duce aici, fapte ca votarea unei Constituţii, supunerea ei spre aprobare şi a unui referendum popular, constituirea unui guvern zis de tranziţie, fixarea unei date pentru alegerile locale şi legiferarea cadrului de desfăşurare a acestora, a căror corectitudine să fie garantată de actualul guvern, convenirea ca într'un termen de şase luni să se ţină şi alegeri generale legislative şi eventual prezidenţiale, se pune întrebarea dacă toate acestea sunt cu adevărat de esenţă să conducă România din colţul ruşinii europene în rândul ţărilor recunoscute că merg pe un drum ireversibil spre democraţie şi prosperitate?

"Toate legile pe care le-a elaborat parlamentul poartă amprenta concepţiilor marxist-leniniste..."

RASPUNS:

Din nefericire, toate câte s'au petrecut în România pe plan politic, economic, social şi moral au contribuit la prăbuşirea imaginii noastre în lume. Odată cu dărâmarea comunismului, în Decembrie 1989, România a cucerit o simpatie şi preţuire fără seamăn, pe toate meridianele, datorită vredniciei, temerităţii şi eroismului generaţiei tinere, care a dobândit libertatea poporului şi a restaurat demnitatea naţională compromisă.

Poziţia deosebit de favorabilă, câştigată de ţara noastră acum doi ani, s'a deteriorat considerabil, datorită incapacităţii de guvernare şi erorilor grave ale guvernelor feseniste, care încleştate de putere au avut în acest răstimp singura preocupare de a prelungi un mandat din ce în ce mai contestat de opinia publică.

Parlamentul născut din mistificări şi fraude electorale, în Mai 1990, după o campanie electorală împletită cu crime, violenţe, agresiuni, calomnii şi intoxicarea organizată a poporului, este ilegitim şi nereprezentativ. Toate legile pe care le-a elaborat poartă amprenta concepţiilor marxist-leniniste şi vădesc intenţia dolosivă de păstrare a structurilor vechi şi de conservare camuflată a instituţiilor şi metodelor comuniste.

Legea pământului nu răspunde intereselor şi aşteptărilor ţărănimii. O întârziere deliberată, în elaborarea ei, a determinat impasul grav al agriculturii, care ne obligă, pentru prima dată în istoria noastră, să importăm cereale şi produse alimentare. Propunerile Partidului nostru Naţional Tărănesc Creştin Democrat de a se restaura situaţia din 1946, de a se asigura pensii rezonabile pentru ţăranii colectivişti, de a se legifera credite de lungă durată pentru procurare de şeptel şi unelte agricole, de a se desfiinţa proprietatea de Stat, de a se împroprietări personalul specialist din agricultură şi viitorii şomeri industriali cu loturi de teren cultivabil - nu au fost acceptate.

Incepând cu luna Februarie 1990, am insistat în zadar să fie elaborată fără întârziere această lege, care apărută târziu a provocat numai nemulţumire şi convulsiuni. Legea privatizării este catastrofală pentru viitorul economiei româneşti. Ea nu urmăreşte decât îmbogăţirea ilicită a acoliţilor din preajma nomenclaturii. Partidul nostru a elaborat încă înainte cu un an de zile un proiect de Constituţie după ce eforturile şi insistenţele noastre de a se restaura Constituţia din 1923 au fost categoric respinse de puterea politică.

Proiectul nostru de Constituţie, redactat de cei mai buni jurişti ai României este incomparabil mai bun decât legea guvernamentală. Constituţia fesenistă păcătuieşte prin grave deficienţe pe care le-am semnalat şi împotriva cărora am acţionat, din păcate fără rezultat. Astfel, respectiva Constituţie nu delimitează în mod concret separarea puterilor în Stat. Lasă puterea judecătorească la discreţia capriciilor puterii executive. Nu asigură inamovibilitatea magistraţilor dela Curtea Supremă. Instaurează o comisie constituţională străină de tradiţiile noastre, amputând drepturile Inaltei Curţi de a se pronunţa asupra constituţionalităţii legilor. Nu garantează proprietatea privată. Nu oferă garanţii concrete pentru libertăţile individuale şi colective şi pentru drepturile fundamentale ale omului. Acordă executivului puteri exagerate şi îi oferă posibilitatea de instaurare a unor guvernări personale. Instituie forme de guvernământ a republicii prezidenţiale care nu are nici o contingenţă cu tradiţia poporului român, încercând să permanentizeze o instituţie specific comunistă, experimentată în ultimii 45 de ani de opresiune.

Toate legile elaborate de Parlamentul fesenist sunt de natură de a îngreuna pătrunderea noastră în concernul statelor civilizate.

INTREBARE

Democraţia implică pluripartide şi între ele o naturală şi inevitabilă competiţie pentru obţinerea puterii în beneficiul societăţii. Când în această competiţie operează mijloace incorecte, se ajunge ca o formaţie fără a-şi înfăţişa adevărata identitate, ca spre exemplu, F.S.N. să obţină puterea cu o majoritate de partid unic, de cealaltă parte rămânând ca opoziţie suma celorlalte partide. In asemenea condiţii nu poate fi decât o opoziţie anemică.

Sunteţi recunoscut ca promotor al unei stăruitoare acţiuni de unificare a opoziţiei ca alternativă de înlăturare a dominaţiei F.S.N.-ului, de restabilire a unui adevărat pluralism politic şi asigurare a construirii societăţii civile.

Cunoaştem treptele parcurse pentru a se ajunge în Decembrie 1991 la această Convenţie Democratică.

O convenţie este o înţelegere, un pact care are un scop imediat sau mai îndepărtat, clauze care-i determină obiectul şi în politică un liant, un adeziv care să cimenteze înţelegerea.

Ce ne puteţi spune despre acestea?

RASPUNS

Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat a militat cu consecvenţă încă din primăvara anului 1990 pentru o alianţă între toate formaţiunile politice şi apartinice democratice, din păcate fără rezultat. In cele din urmă s'a realizat mult râvnita "Convenţie Democratică" care este constituită din "Convenţia pentru Instaurarea Democraţiei", şi "Forumurile Antitotalitare" care s'au organizat pe întreg cuprinsul ţării. Această convenţie însumează 8 partide politice şi 6 formaţiuni importante cu caracter apartinic.

Pentru alegerile administrative din Februarie 1992, Convenţia a depus listă comună de candidaţi pentru consiliile comunale locale şi s'a angajat să sprijine un candidat unic pentru funcţia de primar, fără considerare la apartenenţa politică sau apolitică a candidaţilor selecţionaţi. Criteriul stabilit a fost vocaţia candidaţilor de a polariza adeziuni, calitatea lor de buni gospodari şi integritatea lor morală. Avem speranţe că prin prestigiul candidaţilor noştri vom reuşi să înlocuim în administraţie, vechile structuri comuniste menţinute de actualul guvern, cu oameni de ispravă, devotaţi treburilor obşteşti, care vor reprezenta cu cinste şi corectitudine interesele populare şi vor eradica corupţia fără precedent care s'a instaurat peste întreaga ţară.

Din nenorocire mai există pericolul de mistificare a rezultatelor, pe plan local, prin fraudă şi mistificare, pericol care va trebui contracarat de către delegaţii trimişi la urne şi de către observatorii voluntari şi străini.

INTREBARE

La 27 Decembrie 1991, la T.V., Dl.Silviu Brucan a acordat un interviu în scenariul tipizat al D-lui Emanuel Valeriu şi pe care-l folosesc în continuare ca referinţă pentru câteva întrebări care urmează. Dl. Brucan s'a declarat "independent" pentrucă după ce a clocit F.S.N.-ul, în loc de pui au ieşit raţe, deoarece a ajuns să-l înjure tot atât cât şi opoziţia. Credem că nu va deveni independent nici dacă s'ar mai naşte odată. In spusele sale trebue să descifrăm cântecele de sirenă ale structurilor care deţin încă puterea, adresate electoratului în perspectiva alegerilor.

Intrebat cum vede în momentul actual peisajul politic în România, după un oftat profund, a răspuns că vede, deşi n'am promovat încă a doua clasă primară în învăţarea democraţiei, un început de pluripartide. Ca în basme şi fabule, a recurs la o alegorie: să ne închipuim o scenă în care doi cerbi superbi cu coroane magnifice din care ies scântei, se luptă ca să-şi dovedească puterea, în vreme ce un "tigru" stă deoparte şi aşteaptă ca cerbii să se epuizeze şi să-i devoreze pe amândoi.

Cerbii sunt uşor de identificat, dar cine vrea să spună că este "tigrul"?

RASPUNS

Agitaţiile demagogice privind o pretinsă ameninţare care ar apăsa asupra integrităţii noastre teritoriale reprezentată prin Ungurii ce pândesc un moment favorabil pentru a sfâşia Transilvania, sunt gogoriţe diversioniste. De câte ori se simte o atmosferă încărcată determinată de impasul economic şi social în care a fost aruncată ţara, din lipsa de competenţă a guvernanţilor, se inventează primejdii naţionale iluzorii pentru ca atenţia şi îngrijorarea opiniei publice dezinformate să fie abătută dela pricinile reale ale crizei şi îndreptată spre îndatoririle patriotice ale cetăţenilor, de a pregăti pararea unor lovituri majore, împotriva integrităţii noastre teritoriale. Este vorba de o metodă specific comunistă, practicată la noi cu frecvenţă, în ultimele decenii, în care noua nomenclatură s'a specializat.

INTREBARE

Cu privire la alegerile care vor urma, Dl. Brucan consideră criteriul determinant a fi nu ideologia de stânga, centru sau dreapta, ci care partid sau "oameni politici" ar fi în momentul de faţă capabili să scoată ţara din haosul şi sărăcia în care se scufundă; pe această linie el dă un atu apreciabil liberalilor pentru curajul de a fi intrat în guvern, dar le reproşează în acelaşi timp că n'au mers până la capăt rămânând ancoraţi şi în opoziţie, prin aceasta risipindu-şi capitalul politic câştigat, pierzându-se în "masa opoziţiei" aşa încât nu se mai poate face diferenţa între liberali, social democraţi, ţărănişti; deci, de unde au făcut "cel mai inteligent act politic" prin intrarea în guvern, rămânerea în opoziţie îi va costa multe voturi în alegeri, deoarece "cum se spune pe româneşte, nu poţi sta cu dosul în două luntre".

Vedeţi în criteriile de mai sus, un atac de flanc împotriva Convenţiei Democratice de inspiraţie a structurilor comuniste şi de reliefare a unor anumiţi oameni politici?

RASPUNS

Cuvintele de apreciere pe care cercurile cripto-comuniste le debitează în legătură cu participarea activă a Partidului Liberal la ultima remaniere guvernamentală maschează, cu ipocrizie, încercarea de a destrăma alianţa opoziţiei şi în acelaşi timp vădesc interesul major al exponenţilor puterii politice de a împărţi răspunderile cu formaţiuni cărora nu li se poate reproşa complicitate la erorile grave de care s'a făcut singură vinovată.

INTREBARE

Care credeţi că sunt aceste erori?

RASPUNS

Sunt nenumărate. Datorită acestor erori, s'a irosit în chip inadmisibil situaţia excepţional de avantajoasă dobândită de ţara noastră prin eroismul generaţiei tinere care a doborât comunismul, în revoluţia din Decembrie 1989 şi a reabilitat demnitatea poporului român, călcată în picioare. După triumful insurecţiei naţionale, România s'a propulsat în fruntea ţărilor emancipate de comunism. Intreaga lume civilizată a admirat biruinţa noastră împotriva îndelungatei opresiuni. Ni s'au deschis toate porţile integrării în Europa şi ale accesului la instituţiile financiare mondiale. Din meschina veleitate a impostorilor care au confiscat revoluţia, suprapunând înaintea intereselor naţionale dorinţa nestăpânită de a-şi consolida şi prelungi puterea, ţara noastră a pierdut o ocazie unică de a se integra în democraţie, dar şi o imagine apreciată, cucerită cu sânge. S'a irosit şansa unei restructurări imediate a instituţiilor democratice şi a economiei naţionale, inclusiv a convertibilizării monedei şi a organizării neîntârziate a agriculturii şi turismului (refuzându-se recomandările noastre insistente făcute în acest scop). Am ajuns astăzi datorită greşelilor unui grup de orgolioşi inconştienţi,

Corneliu C

ERVIU —

ian Grigoropol, la data de 15 Ianuarie 1992, domnului Corneliu Coposu,
nesc Creştin Democrat din România

u COPOSU

ultima ţară europeană, blamată de toţi. Iată câteva din greşelile de care se face vinovată puterea politică:

- Inscenarea confruntării cu terorişti fantomatici, organizată pentru înfricoşarea populaţiei în intervalul destinat consolidării "emanaţilor" (Decembrie 1989).
- Decretarea, sub presiunea manifestanţilor, a pedepsei cu moartea (de-abia abolită) şi a scoaterii în afara legii a comuniştilor (măsuri anulate ulterior) - (12.1.1990).
- Decizia pseudo-guvernanţilor de a transforma Frontul Salvării Naţionale (care îşi asumase cu asentimentul unanim, doar rolul de girant provizoriu al afacerilor curente şi de organizator al alegerilor) în partid politic (fără ideologie, fără program şi fără organizare.) - (23 Ianuarie 1990).
- Refuzul de a abandona monopolul puterilor Statului, pe care le deţinea după Revoluţie (25 Ianuarie 1990).
- Organizarea (cu metode staliniste) a unei contra manifestaţii (de tip comunist) în ziua de 28 Ianuarie 1990 pentru a provoca în mod deliberat confruntări cu manifestanţii opoziţionişti care reclamau abandonarea puterilor Statului, de către formaţiunea transformată în partid politic.
- Organizarea (după cunoscutul sistem totalitar) a unei agresiuni înarmate, dirijată de Securitate, împotriva P.N.T.C.D., la care au fost mobilizate elementele lumpenproletariatului bucureştean (29 Ianuarie 1990).
- Fraudarea înţelegerii din 2 Februarie 1990 încheiată cu opoziţia, prin interpretarea dolosivă a condiţiilor consemnate în scris, cu scopul dobândirii unei majorităţi în C.P.U.N.
- Modificarea, prin votare cu majoritate simplă a clauzei stabilite prin acord, care pretindea majoritate de 2/3 pentru hotărârile majore ale C.P.U.N.
- Legiferarea abuzivă a unor decrete antidemocratice cu majoritate simplă în C.P.U.N., inclusiv a unei legi electorale defectuoase.
- Votarea de către o pseudo-instanţă legislativă ilicită a unor prevederi cu caracter constituţional, inclusiv adoptarea nelegitimă a formei de Stat republicane (Martie 1990).
- Vicierea alegerilor legislative din preliminariile acestora, prin violenţă organizată, angajare de echipe de şoc înarmate, distrugeri de sedii, asasinate, răniri grave, maltratări, campanie de minciuni, intimidare, dezinformare (Mai 1990).
- Furtul de urne şi frauda electorală (20 Mai 1990).
- Refuzul de a soluţiona miile de contestaţii electorale, care denunţau abuzuri dovedite, însoţite de probe (Mai 1990).
- Aducerea în Capitală în 4 rânduri a minerilor, pentru anihilarea opoziţiei, a studenţilor, a intelectualilor. Agresiunile minerilor, în special cea de a 3-a (14-16 Iunie 1990) s'au soldat cu morţi, răniţi, jafuri, tâlhării, maltratări.
- Impiedicarea Regelui Mihai I de a-şi vizita patria (12 Aprilie şi 25 Decembrie 1990).
- Refuzul dialogului cu Piaţa Universităţii, cu populaţia contestatară, cu minerii (Aprilie - Mai, Noembrie 1990, Septembrie 1991).
- Redactarea unor norme legislative cu conţinut reacţionar şi cu amprente marxist-leniniste (în cei doi ani de guvernare) şi trecerea lor prin maşina de vot a unui parlament nelegitim şi nereprezentativ.
- Adoptarea unei legi incomplete, nesatisfăcătoare şi nedrepte a fondului funciar, care a început să se aplice în mod abuziv, provocând în mediul rural convulsiuni. Refuzul de a ştirbi proprietatea agricolă de Stat. Refuzul de a reglementa pensiile ţăranilor colectivişti. Refuzul de a asigura pentru ţăranii cărora li s'au restituit parţial proprietăţile furate, credite pentru procurarea de şeptel şi unelte agricole.
- O lege de privatizare aberantă, care compromite viitorul economiei româneşti.
- Elaborarea unor legi reacţionare care asigură omnipotenţa poliţiei politice (vechea Securitate comunistă) conservată şi rebotezată.
- Orânduirea defectuoasă, greşit seriată a liberalizării preţurilor, fără considerare la liberalizarea salariilor.
- Cauzarea unei sărăcii generalizate, care afectează populaţia, aruncând-o sub nivelul minim al unei existenţe decente.
- Atitudinea echivocă în problema Basarabiei şi a Bucovinei de Nord (inclusiv semnarea unui acord cu U.R.S.S.-ul, umilitor pentru ţară).
- Măsuri populiste cu caracter demagogic luate în scop electoral.
- Prăbuşirea ireparabilă a prestigiului ţării în străinătate.
- Organizarea diversionistă de incitaţii inter-etnice, inter-confesionale şi asmuţirea categoriilor sociale prin dezinformare şi promovare de ură şi intoleranţă.
- Reprimarea brutală a manifestaţiilor antiguvernamentale şi antiprezidenţiale.
- Redactarea şi votarea unei Constituţii retrograde, necorespunzătoare cu aspiraţiile poporului român şi supunerea ei la adoptare printr'un referendum improvizat, cu rezultate denaturate prin mistificare.

INTREBARE
Inscriind pe lista neajunsurilor situaţiei politice actuale din ţară şi "proliferarea" partidelor cu menţiunea specială a trei-patru liberale, vreo trei ecologiste şi vreo cinci-şase social democrate, când de fapt "proliferarea" a făcut parte din strategia neocomuniştilor de a zăpăci electoratul şi a pompa în Parlament sateliţi ai F.S.N.-ului, credeţi în sinceritatea D-lui Brucan sau mai de grabă că a urmărit stoparea dezbinărilor din F.S.N. şi fărâmiţarea acestuia mai ales în partide social-democrate?

RASPUNS
Apariţia numeroaselor partide politice este un fenomen post revoluţionar explicabil. Mare parte din noile partide sunt formaţiuni manevrate de puterea politică. Frontul Salvării Naţionale este o formaţiune încropită pe liantul interesului de moment al componenţilor. El a adunat pe toţi cei care se simţeau ameninţaţi pentru activitatea lor reprobabilă din trecut, pe unii infractori de drept comun, condamnaţi pentru crime şi delicte, mulţi indivizi sub-mediocri, analfabeţi, lichele, clovni care degradează instituţia.

Fărâmiţarea F.S.N-ului era de prevăzut. Aderenţii lui, coalizaţi pe criteriul intereselor pragmatice catalizatoare, nu erau legaţi de principii sau de ideologie care să le cimenteze adeziunea.

INTREBARE
Partidul Naţional Tărănesc a fost în perioada interbelică cel mai implicat în problema ţărănească. Acum, prin reactivarea sa cu adaosul şi de Creştin Democrat implicit în aceeaşi măsură. Dl. Brucan a spus, atacând problema "agriculturii", că în prealabil situaţiei actuale a acesteia, comuniştii au nenorocit-o după criteriul ideologic al colectivismului iar acum este nenorocită după criteriul politic (sfânt) al dreptului de proprietate, iar aplicarea acestui din urmă principiu, a dus la o învălmăşeală că nu se ştie cine va fi proprietarul.

In lumina viziunii partidului ce-l conduceţi, v'am ruga să ne faceţi o analiză a ideilor D-lui Brucan şi dacă din acestea se poate desprinde ceva consistent pentru agricultură, mai ales că dânsul a conchis că după Revoluţie ţărănimea este clasa socială cea mai câştigată fiindcă are hambarele pline, vinde când vrea şi la ce preţ vrea.

RASPUNS
Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat s'a născut, în Transilvania (la 16 Mai 1848) în plină Revoluţie prin acceptarea celor 14 "puncte" ale lui Simion Bărnuţiu. S'a organizat la Conferinţa dela Miercurea Sibiului (în 1867). A realizat Unirea Transilvaniei cu Patria Mamă. In România veche, la temelia lui stă Partida Tărănească înfiinţată (în 1895) de Constantin Dobrescu-Argeş, reluată (1907) de Vasile Kogălniceanu şi perfectată în tranşeele războiului de întregire (1916-1918) de Ion Mihalache.

Pe temeiul similitudinii programatice, cele două partide au fuzionat (1926) devenind cel mai important partid politic din ţară şi chiar din Sud-Estul Europei. La desfiinţarea lui de către Armata Sovietică de ocupaţie la sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial (1947) partidul avea 2.125.000 membri, din care peste 270.000 de fruntaşi au fost întemniţaţi. Trei sferturi din cei închişi au murit în puşcării, mine, lagăre, în frunte cu liderii Iuliu MANIU şi Ion MIHALACHE. Au fost executaţi de către aderenţii P.N.T peste un milion de ani de închisoare, în condiţii draconice de exterminare. Partidul nu a acceptat desfiinţarea şi a continuat să funcţioneze în ilegalitate, chiar şi în interiorul puşcăriilor. După amnistia generală determinată de presiunile morale ale Occidentului, activitatea clandestină a partidului a continuat, în dispreţul unei severe supravegheri poliţieneşti cu toate riscurile şi hăituielile Securităţii. In 1987 partidul (în ilegalitate) a fost afiliat la Internaţionala Creştin Democrată, iar în 1991 a intrat ca observator în U.E.C.D. Cu acest prilej şi-a adăugat la titlul lui tradiţional definiţia programatică de Creştin Democrat.

Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat a fost dela începuturile lui un partid de mase care a militat pentru armonia socială. Titlul său de "ţărănesc" s'a referit în România veche la aspectul compoziţiei majoritare a populaţiei.

Atenţia deosebită a partidului este îndreptată spre tineret şi bineînţeles spre refacerea agriculturii, compartiment de căpetenie al ţării.

Aderenţii P.N.T.C.D. aparţin tuturor categoriilor sociale. Programul lui asigură libertăţile individuale şi colective ale cetăţenilor, drepturile fundamentale ale omului, egalitate perfectă între cetăţeni fără deosebire de origină etnică, stare socială, confesiune.

INTREBARE
Cu prilejul crizei de guvern din Septembrie 1991, la solicitarea noului Prim ministru Theodor Stolojan, partidul Domniei-Voastre a refuzat să colaboreze cu guvernul care s'a constituit, cu participarea Partidului Liberal. Care sunt explicaţiile acestei atitudini?

RASPUNS
Partidul nostru, consecvent cu principiile adoptate şi cu orientarea lui, a refuzat intrarea în guvern deoarece nu putea să colaboreze cu formaţia cripto-comunistă a Frontului Salvării Naţionale, care domină guvernul, deoarece noul prim ministru nu a primit mână liberă, ci un mandat limitat de condiţiile restrictive şi poziţiile rezervate partidului, care s'a considerat majoritar şi a avut sarcina de a continua aplicarea unui program de guvernare contestat. A accepta, de dragul ocupării unor demnităţi ministeriale fără putere de decizie, intrarea într'un guvern incapabil să soluţioneze criza, ar fi fost o inadvertenţă condamnabilă. Noi am propus constituirea unui guvern provizoriu de tehnocraţi independenţi cu mandatul exclusiv de a organiza alegeri libere şi oneste. Nu am fost de acord să împărţim răspunderea politică pentru greşelile grave ale guvernării feseniste, pe care le-am denunţat. In realitate n'a fost vorba de o deschidere democratică ci de o simplă remaniere, care nu a reuşit să amelioreze situaţia şi nici imaginea ţării noastre în străinătate.

"Nu am fost de acord să împărtăşim răspunderea politică pentru greşelile grave ale guvernării feseniste..."

INTREBARE
Componentele jocului politic sunt fermitatea, labilitatea şi compromisul. Este cunoscută linia Maniu-Mihalache în jocul politic. Lumea a suferit în ultima jumătate de veac prefaceri extraordinare externe şi interne. Cum se axează actualmente Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat în contextul acestor componente?

Mulţumindu-vă în mod deosebit şi ţinând seama că aţi dat multe pronosticuri veridice în probleme importante politice, ne puteţi da şi de data aceasta un pronostic despre şansa ţării noastre de a ieşi din situaţia recunoscută ca în degradare continuă?

RASPUNS
Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat a dovedit în tot trecutul lui şi după Revoluţie, în cei doi ani precedenţi, consecvenţă ideologică, demnitate şi ţinută morală fermă şi refuzul compromisului. Prin această atitudine a reuşit să se impună în politica românească şi să dobândească în ultima vreme, aprecierea şi adeziunea opiniei publice din ţară şi din străinătate.

Datorită activităţii nocive a Securităţii manevrate de puterea politică s'a organizat o campanie de calomnii, minciuni şi acţiuni de intimidare, care au creat confuzie şi spaimă în opinia publică dezinformată şi ruptă de realităţile istorice şi de civilizaţie în cele patru decenii de opresiune şi obscurantism. Odată cu triumful Revoluţiei au revenit, pe neaşteptate, libertăţile confiscate pentru o populaţie nepregătită, puternic afectată de dictatură şi obscurantism. Prin manipularea acestei populaţii, de către o oficină de profesionişti şi diversiuni, condotierii puterii şi-au asigurat prelungirea dominaţiei agonizante, dar au promovat recesiunea gravă şi fără perspective concrete de ameliorare, în care au prăbuşit ţara. Restructurarea economică se va putea realiza numai prin serioase investiţii din afară, care însă sunt condiţionate de un guvern stabil şi credibil. Alternativa benefică poate fi oferită doar de opoziţie. Partidul nostru a elaborat proiecte de reformă în toate domeniile. De asemenea este pregătit să asigure restructurarea socială şi morală a societăţii civile şi condiţiile de integrare în Europa de mâine.

— INTERVIU —

Interviu luat de corespondentul ziarului "Cuvântul Românesc" Adrian Grigoropol, la data de 15 Ianuarie 1992, domnului Corneliu Coposu, preşedintele Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat din România

INTREBARE:

Domnule Preşedinte, al Partidului Naţional Tărănesc Creştin Democrat, Corneliu COPOSU.

Cu aproximativ un an în urmă, aţi avut amabilitatea să acordaţi un amplu şi interesant interviu, Cuvântului Românesc din Canada. Vă suntem îndatoraţi că şi de data aceasta, datorită poziţiei şi anvergurii Dvs. politice, răspunsurile sunt foarte preţioase pentru evaluarea stării de lucruri din ţara noastră.

Reprezentând o presă liberă, nepartizană, fără alte opinii, decât cele din asumarea analizelor, suntem convinşi că acest interviu va contribui la multe clarificări şi că va fi total departe de mentalitatea unui redactor-şef al unui cotidian din opoziţie, care m'a atenţionat să nu procedez ca la o conferinţă de presă de astă primăvară şi dacă vin la Convenţia Democratică, să nu pun întrebări care să pună Convenţia în încurcătură. Nu i-am replicat că nu mai suntem în vremea când întrebările presei trebuiau în prealabil aprobate de Cabinetul Nr. 2.

Spre deosebire de alte ţări din Estul Europei, eliberate în principiu de sub comunism, situaţia politică continuă să se afle într'un dezechilibru de balanţă în favoarea unei guvernări de legitimitate contestată, cu structuri remanente comuniste şi care a dus ţara la o stare generală aproape de dezastru.

Pentru Românii de afară care nu au un contact cotidian cu viaţa care se duce aici, fapte ca votarea unei Constituţii, supunerea ei spre aprobare şi a unui referendum popular, constituirea unui guvern zis de tranziţie, fixarea unei date pentru alegerile locale şi legiferarea cadrului de desfăşurare a acestora, a căror corectitudine să fie garantată de actualul guvern, convenirea ca într'un termen de şase luni să se ţină şi alegeri generale legislative şi eventual prezidenţiale, se pune întrebarea dacă toate acestea sunt cu adevărat de esenţă să conducă România din colţul ruşinii europene în rândul ţărilor recunoscute că merg pe un drum ireversibil spre democraţie şi prosperitate?

"Toate legile pe care le-a elaborat parlamentul poartă amprenta concepţiilor marxist-leniniste..."

RASPUNS:

Din nefericire, toate câte s'au petrecut în România pe plan politic, economic, social şi moral au contribuit la prăbuşirea imaginii noastre în lume. Odată cu dărâmarea comunismului, în Decembrie 1989, România a cucerit o simpatie şi preţuire fără seamăn, pe toate meridianele, datorită vredniciei, temerităţii şi eroismului generaţiei tinere, care a dobândit libertatea poporului şi a restaurat demnitatea naţională compromisă.

Poziţia deosebit de favorabilă, câştigată de ţara noastră acum doi ani, s'a deteriorat considerabil, datorită incapacităţii de guvernare şi erorilor grave ale guvernelor feseniste, care încleştate de putere au avut în acest răstimp singura preocupare de a prelungi un mandat din ce în ce mai contestat de opinia publică.

Parlamentul născut din mistificări şi fraude electorale, în Mai 1990, după o campanie electorală împletită cu crime, violenţe, agresiuni, calomnii şi intoxicarea organizată a poporului, este ilegitim şi nereprezentativ. Toate legile pe care le-a elaborat poartă amprenta concepţiilor marxist-leniniste şi vădesc intenţia dolosivă de păstrare a structurilor vechi şi de conservare camuflată a instituţiilor şi metodelor comuniste.

Legea pământului nu răspunde intereselor şi aşteptărilor ţărănimii. O întârziere deliberată, în elaborarea ei, a determinat impasul grav al agriculturii, care ne obligă, pentru prima dată în istoria noastră, să importăm cereale şi produse alimentare. Propunerile Partidului nostru Naţional Tărănesc Creştin Democrat de a se restaura situaţia din 1946, de a se asigura pensii rezonabile pentru ţăranii colectivişti, de a se legifera credite de lungă durată pentru procurare de şeptel şi unelte agricole, de a se desfiinţa proprietatea de Stat, de a se împroprietări personalul specialist din agricultură şi viitorii şomeri industriali cu loturi de teren cultivabil - nu au fost acceptate.

Incepând cu luna Februarie 1990, am insistat în zadar să fie elaborată fără întârziere această lege, care apărută târziu a provocat numai nemulţumire şi convulsiuni. Legea privatizării este catastrofală pentru viitorul economiei româneşti. Ea nu urmăreşte decât îmbogăţirea ilicită a acoliţilor din preajma nomenclaturii. Partidul nostru a elaborat încă înainte cu un an de zile un proiect de Constituţie după ce eforturile şi insistenţele noastre de a se restaura Constituţia din 1923 au fost categoric respinse de puterea politică.

Proiectul nostru de Constituţie, redactat de cei mai buni jurişti ai României este incomparabil mai bun decât legea guvernamentală. Constituţia fesenistă păcătuieşte prin grave deficienţe pe care le-am semnalat şi împotriva cărora am acţionat, din păcate fără rezultat. Astfel, respectiva Constituţie nu delimitează în mod concret separarea puterilor în Stat. Lasă puterea judecătorească la discreţia capriciilor puterii executive. Nu asigură inamovibilitatea magistraţilor dela Curtea Supremă. Instaurează o comisie constituţională străină de tradiţiile noastre, amputând drepturile Inaltei Curţi de a se pronunţa asupra constituţionalităţii legilor. Nu garantează proprietatea privată. Nu oferă garanţii concrete pentru libertăţile individuale şi colective şi pentru drepturile fundamentale ale omului. Acordă executivului puteri exagerate şi îi oferă posibilitatea de instaurare a unor guvernări personale. Instituie forme de guvernământ a republicii prezidenţiale care nu are nici o contingenţă cu tradiţia poporului român, încercând să permanentizeze o instituţie specific comunistă, experimentată în ultimii 45 de ani de opresiune.

Toate legile elaborate de Parlamentul fesenist sunt de natură de a îngreuna pătrunderea noastră în concernul statelor civilizate.

INTREBARE

Democraţia implică pluripartide şi între ele o naturală şi inevitabilă competiţie pentru obţinerea puterii în beneficiul societăţii. Când în această competiţie operează mijloace incorecte, se ajunge ca o formaţie fără a-şi înfăţişa adevărata identitate, ca spre exemplu, F.S.N. să obţină puterea cu o majoritate de partid unic, de cealaltă parte rămânând ca opoziţie suma celorlalte partide. In asemenea condiţii nu poate fi decât o opoziţie anemică.

Sunteţi recunoscut ca promotor al unei stăruitoare acţiuni de unificare a opoziţiei ca alternativă de înlăturare a dominaţiei F.S.N.-ului, de restabilire a unui adevărat pluralism politic şi asigurare a construirii societăţii civile.

Cunoaştem treptele parcurse pentru a se ajunge în Decembrie 1991 la această Convenţie Democratică.

O convenţie este o înţelegere, un pact care are un scop imediat sau mai îndepărtat, clauze care-i determină obiectul şi în politică un liant, un adeziv care să cimenteze înţelegerea.

Ce ne puteţi spune despre acestea?

RASPUNS

Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat a militat cu consecvenţă încă din primăvara anului 1990 pentru o alianţă între toate formaţiunile politice şi apartinice democratice, din păcate fără rezultat. In cele din urmă s'a realizat mult râvnita "Convenţie Democratică" care este constituită din "Convenţia pentru Instaurarea Democraţiei", şi "Forumurile Antitotalitare" care s'au organizat pe întreg cuprinsul ţării. Această convenţie însumează 8 partide politice şi 6 formaţiuni importante cu caracter apartinic.

Pentru alegerile administrative din Februarie 1992, Convenţia a depus listă comună de candidaţi pentru consiliile comunale locale şi s'a angajat să sprijine un candidat unic pentru funcţia de primar, fără considerare la apartenenţa politică sau apolitică a candidaţilor selecţionaţi. Criteriul stabilit a fost vocaţia candidaţilor de a polariza adeziuni, calitatea lor de buni gospodari şi integritatea lor morală. Avem speranţe că prin prestigiul candidaţilor noştri vom reuşi să înlocuim în administraţie, vechile structuri comuniste menţinute de actualul guvern, cu oameni de ispravă, devotaţi treburilor obşteşti, care vor reprezenta cu cinste şi corectitudine interesele populare şi vor eradica corupţia fără precedent care s'a instaurat peste întreaga ţară.

Din nenorocire mai există pericolul de mistificare a rezultatelor, pe plan local, prin fraudă şi mistificare, pericol care va trebui contracarat de către delegaţii trimişi la urne şi de către observatorii voluntari şi străini.

INTREBARE

La 27 Decembrie 1991, la T.V., Dl.Silviu Brucan a acordat un interviu în scenariul tipizat al D-lui Emanuel Valeriu şi pe care-l folosesc în continuare ca referinţă pentru câteva întrebări care urmează. Dl. Brucan s'a declarat "independent" pentrucă după ce a clocit F.S.N.-ul, în loc de pui au ieşit raţe, deoarece a ajuns să-l înjure tot atât cât şi opoziţia. Credem că nu va deveni independent nici dacă s'ar mai naşte odată. In spusele sale trebue să descifrăm cântecele de sirenă ale structurilor care deţin încă puterea, adresate electoratului în perspectiva alegerilor.

Intrebat cum vede în momentul actual peisajul politic în România, după un oftat profund, a răspuns că vede, deşi n'am promovat încă a doua clasă primară în învăţarea democraţiei, un început de pluripartide. Ca în basme şi fabule, a recurs la o alegorie: să ne închipuim o scenă în care doi cerbi superbi cu coroane magnifice din care ies scântei, se luptă ca să-şi dovedească puterea, în vreme ce un "tigru" stă deoparte şi aşteaptă ca cerbii să se epuizeze şi să-i devoreze pe amândoi.

Cerbii sunt uşor de identificat, dar cine vrea să spună că este "tigrul"?

RASPUNS

Agitaţiile demagogice privind o pretinsă ameninţare care ar apăsa asupra integrităţii noastre teritoriale reprezentată prin Ungurii ce pândesc un moment favorabil pentru a sfâşia Transilvania, sunt gogoriţe diversioniste. De câte ori se simte o atmosferă încărcată determinată de impasul economic şi social în care a fost aruncată ţara, din lipsa de competenţă a guvernanţilor, se inventează primejdii naţionale iluzorii pentru ca atenţia şi îngrijorarea opiniei publice dezinformate să fie abătută dela pricinile reale ale crizei şi îndreptată spre îndatoririle patriotice ale cetăţenilor, de a pregăti pararea unor lovituri majore, împotriva integrităţii noastre teritoriale. Este vorba de o metodă specific comunistă, practicată la noi cu frecvenţă, în ultimele decenii, în care noua nomenclatură s'a specializat.

INTREBARE

Cu privire la alegerile care vor urma, Dl. Brucan consideră criteriul determinant a fi nu ideologia de stânga, centru sau dreapta, ci care partid sau "oameni politici" ar fi în momentul de faţă capabili să scoată ţara din haosul şi sărăcia în care se scufundă; pe această linie el dă un atu apreciabil liberalilor pentru curajul de a fi intrat în guvern, dar le reproşează în acelaşi timp că n'au mers până la capăt rămânând ancoraţi şi în opoziţie, prin aceasta risipindu-şi capitalul politic câştigat, pierzându-se în "masa opoziţiei" aşa încât nu se mai poate face diferenţa între liberali, social democraţi, ţărănişti; deci, de unde au făcut "cel mai inteligent act politic" prin intrarea în guvern, rămânerea în opoziţie îi va costa multe voturi în alegeri, deoarece "cum se spune pe româneşte, nu poţi sta cu dosul în două luntre".

Vedeţi în criteriile de mai sus, un atac de flanc împotriva Convenţiei Democratice de inspiraţie a structurilor comuniste şi de reliefare a unor anumiţi oameni politici?

RASPUNS

Cuvintele de apreciere pe care cercurile cripto-comuniste le debitează în legătură cu participarea activă a Partidului Liberal la ultima remaniere guvernamentală maschează, cu ipocrizie, încercarea de a destrăma alianţa opoziţiei şi în acelaşi timp vădesc interesul major al exponenţilor puterii politice de a împărţi răspunderile cu formaţiuni cărora nu li se poate reproşa complicitate la erorile grave de care s'a făcut singură vinovată.

INTREBARE

Care credeţi că sunt aceste erori?

RASPUNS

Sunt nenumărate. Datorită acestor erori, s'a irosit în chip inadmisibil situaţia excepţional de avantajoasă dobândită de ţara noastră prin eroismul generaţiei tinere care a doborât comunismul, în revoluţia din Decembrie 1989 şi a reabilitat demnitatea poporului român, călcată în picioare. După triumful insurecţiei naţionale, România s'a propulsat în fruntea ţărilor emancipate de comunism. Intreaga lume civilizată a admirat biruinţa noastră împotriva îndelungatei opresiuni. Ni s'au deschis toate porţile integrării în Europa şi ale accesului la instituţiile financiare mondiale. Din meschina veleitate a impostorilor care au confiscat revoluţia, suprapunând înaintea intereselor naţionale dorinţa nestăpânită de a-şi consolida şi prelungi puterea, ţara noastră a pierdut o ocazie unică de a se integra în democraţie, dar şi o imagine apreciată, cucerită cu sânge. S'a irosit şansa unei restructurări imediate a instituţiilor democratice şi a economiei naţionale, inclusiv a convertibilizării monedei şi a organizării neîntârziate a agriculturii şi turismului (refuzându-se recomandările noastre insistente făcute în acest scop). Am ajuns astăzi datorită greşelilor unui grup de orgolioşi inconştienţi, ultima ţară europeană, blamată de toţi. Iată câteva din greşelile de care se face vinovată puterea politică:

- Inscenarea confruntării cu terorişti fantomatici, organizată pentru înfricoşarea populaţiei în intervalul destinat consolidării "emanaţilor" (Decembrie 1989).
- Decretarea, sub presiunea manifestanţilor, a pedepsei cu moartea (de-abia abolită) şi a scoaterii în afara legii a comuniştilor (măsuri anulate ulterior) - (12.1.1990).
- Decizia pseudo-guvernanţilor de a transforma Frontul Salvării Naţionale (care îşi asumase cu asentimentul unanim, doar rolul de girant provizoriu al afacerilor curente şi de organizator al alegerilor) în partid politic (fără ideologie, fără program şi fără organizare.) - (23 Ianuarie 1990).
- Refuzul de a abandona monopolul puterilor Statului, pe care le deţinea după Revoluţie (25 Ianuarie 1990).
- Organizarea (cu metode staliniste) a unei contra manifestaţii (de tip comunist) în ziua de 28 Ianuarie 1990 pentru a provoca în mod deliberat confruntări cu manifestanţii opoziţionişti care reclamau abandonarea puterilor Statului, de către formaţiunea transformată în partid politic.
- Organizarea (după cunoscutul sistem totalitar) a unei agresiuni înarmate, dirijată de Securitate, împotriva P.N.T.C.D., la care au fost mobilizate elementele lumpenproletariatului bucureştean (29 Ianuarie 1990).
- Fraudarea înţelegerii din 2 Februarie 1990 încheiată cu opoziţia, prin interpretarea dolosivă a condiţiilor consemnate în scris, cu scopul dobândirii unei majorităţi în C.P.U.N.
- Modificarea, prin votare cu majoritate simplă a clauzei stabilite prin acord, care pretindea majoritate de 2/3 pentru hotărârile majore ale C.P.U.N.
- Legiferarea abuzivă a unor decrete antidemocratice cu majoritate simplă în C.P.U.N., inclusiv a unei legi electorale defectuoase.
- Votarea de către o pseudo-instanţă legislativă ilicită a unor prevederi cu caracter constituţional, inclusiv adoptarea nelegitimă a formei de Stat republicane (Martie 1990).
- Vicierea alegerilor legislative din preliminariile acestora, prin violenţă organizată, angajare de echipe de şoc înarmate, distrugeri de sedii, asasinate, răniri grave, maltratări, campanie de minciuni, intimidare, dezinformare (Mai 1990).
- Furtul de urne şi frauda electorală (20 Mai 1990).
- Refuzul de a soluţiona miile de contestaţii electorale, care denunţau abuzuri dovedite, însoţite de probe (Mai 1990).
- Aducerea în Capitală în 4 rânduri a minerilor, pentru anihilarea opoziţiei, a studenţilor, a intelectualilor. Agresiunile minerilor, în special cea de a 3-a (14-16 Iunie 1990) s'au soldat cu morţi, răniţi, jafuri, tâlhării, maltratări.
- Impiedicarea Regelui Mihai I de a-şi vizita patria (12 Aprilie şi 25 Decembrie 1990).
- Refuzul dialogului cu Piaţa Universităţii, cu populaţia contestatară, cu minerii (Aprilie - Mai, Noembrie 1990, Septembrie 1991).
- Redactarea unor norme legislative cu conţinut reacţionar şi cu amprente marxist-leniniste (în cei doi ani de guvernare) şi trecerea lor prin maşina de vot a unui parlament nelegitim şi nereprezentativ.
- Adoptarea unei legi incomplete, nesatisfăcătoare şi nedrepte a fondului funciar, care a început să se aplice în mod abuziv, provocând în mediul rural convulsiuni. Refuzul de a ştirbi proprietatea agricolă de Stat. Refuzul de a reglementa pensiile ţăranilor colectivişti. Refuzul de a asigura pentru ţăranii cărora li s'au restituit parţial proprietăţile furate, credite pentru procurarea de şeptel şi unelte agricole.
- O lege de privatizare aberantă, care compromite viitorul economiei româneşti.
- Elaborarea unor legi reacţionare care asigură omnipotenţa poliţiei politice (vechea Securitate comunistă) conservată şi rebotezată.
- Orânduirea defectuoasă, greşit seriată a liberalizării preţurilor, fără considerare la liberalizarea salariilor.
- Cauzarea unei sărăcii generalizate, care afectează populaţia, aruncând-o sub nivelul minim al unei existenţe decente.
- Atitudinea echivocă în problema Basarabiei şi a Bucovinei de Nord (inclusiv semnarea unui acord cu U.R.S.S.-ul, umilitor pentru ţară).
- Măsuri populiste cu caracter demagogic luate în scop electoral.
- Prăbuşirea ireparabilă a prestigiului ţării în străinătate.
- Organizarea diversionistă de incitaţii inter-etnice, inter-confesionale şi asmuţirea categoriilor sociale prin dezinformare şi promovare de ură şi intoleranţă.
- Reprimarea brutală a manifestaţiilor antiguvernamentale şi antiprezidenţiale.
- Redactarea şi votarea unei Constituţii retrograde, necorespunzătoare cu aspiraţiile poporului român şi supunerea ei la adoptare printr'un referendum improvizat, cu rezultate denaturate prin mistificare.

INTREBARE

Inscriind pe lista neajunsurilor situaţiei politice actuale din ţară şi "proliferarea" partidelor cu menţiunea specială a trei-patru liberale, vreo trei ecologiste şi vreo cinci-şase social democrate, când de fapt "proliferarea" a făcut parte din strategia neocomuniştilor de a zăpăci electoratul şi a pompa în Parlament sateliţi ai F.S.N.-ului, credeţi în sinceritatea D-lui Brucan sau mai de grabă că a urmărit stoparea dezbinărilor din F.S.N. şi fărâmiţarea acestuia mai ales în partide social-democrate?

RASPUNS

Apariţia numeroaselor partide politice este un fenomen post revoluţionar explicabil. Mare parte din noile partide sunt formaţiuni manevrate de puterea politică. Frontul Salvării Naţionale este o formaţiune încropită pe liantul interesului de moment al componenţilor. El a adunat pe toţi cei care se simţeau ameninţaţi pentru activitatea lor reprobabilă din trecut, pe unii infractori de drept comun, condamnaţi pentru crime şi delicte, mulţi indivizi sub-mediocri, analfabeţi, lichele, clovni care degradează instituţia.

Fărâmiţarea F.S.N-ului era de prevăzut. Aderenţii lui, coalizaţi pe criteriul intereselor pragmatice catalizatoare, nu erau legaţi de principii sau de ideologie care să le cimenteze adeziunea.

INTREBARE

Partidul Naţional Tărănesc a fost în perioada interbelică cel mai implicat în problema ţărănească. Acum, prin reactivarea sa cu adaosul şi de Creştin Democrat implicit în aceeaşi măsură. Dl. Brucan a spus, atacând problema "agriculturii", că în prealabil situaţiei actuale a acesteia, comuniştii au nenorocit-o după criteriul ideologic al colectivismului iar acum este nenorocită după criteriul politic (sfânt) al dreptului de proprietate, iar aplicarea acestui din urmă principiu, a dus la o învălmăşeală că nu se ştie cine va fi proprietarul.

In lumina viziunii partidului ce-l conduceţi, v'am ruga să ne faceţi o analiză a ideilor D-lui Brucan şi dacă din acestea se poate desprinde ceva consistent pentru agricultură, mai ales că dânsul a conchis că după Revoluţie ţărănimea este clasa socială cea mai câştigată fiindcă are hambarele pline, vinde când vrea şi la ce preţ vrea.

RASPUNS

Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat s'a născut, în Transilvania (la 16 Mai 1848) în plină Revoluţie prin acceptarea celor 14 "puncte" ale lui Simion Bărnuţiu. S'a organizat la Conferinţa dela Miercurea Sibiului (în 1867). A realizat Unirea Transilvaniei cu Patria Mamă. In România veche, la temelia lui stă Partida Tărănească înfiinţată (în 1895) de Constantin Dobrescu-Argeş, reluată (1907) de Vasile Kogălniceanu şi perfectată în tranşeele războiului de întregire (1916-1918) de Ion Mihalache.

Pe temeiul similitudinii programatice, cele două partide au fuzionat (1926) devenind cel mai important partid politic din ţară şi chiar din Sud-Estul Europei. La desfiinţarea lui de către Armata Sovietică de ocupaţie la sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial (1947) partidul avea 2.125.000 membri, din care peste 270.000 de fruntaşi au fost întemniţaţi. Trei sferturi din cei închişi au murit în puşcării, mine, lagăre, în frunte cu liderii Iuliu MANIU şi Ion MIHALACHE. Au fost executaţi de către aderenţii P.N.T peste un milion de ani de închisoare, în condiţii draconice de exterminare. Partidul nu a acceptat desfiinţarea şi a continuat să funcţioneze în ilegalitate, chiar şi în interiorul puşcăriilor. După amnistia generală determinată de presiunile morale ale Occidentului, activitatea clandestină a partidului a continuat, în dispreţul unei severe supravegheri poliţieneşti cu toate riscurile şi hăituielile Securităţii. In 1987 partidul (în ilegalitate) a fost afiliat la Internaţionala Creştin Democrată, iar în 1991 a intrat ca observator în U.E.C.D. Cu acest prilej şi-a adăugat la titlul lui tradiţional definiţia programatică de Creştin Democrat.

Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat a fost dela începuturile lui un partid de mase care a militat pentru armonia socială. Titlul său de "ţărănesc" s'a referit în România veche la aspectul compoziţiei majoritare a populaţiei.

Atenţia deosebită a partidului este îndreptată spre tineret şi bineînţeles spre refacerea agriculturii, compartiment de căpetenie al ţării.

Aderenţii P.N.T.C.D. aparţin tuturor categoriilor sociale. Programul lui asigură libertăţile individuale şi colective ale cetăţenilor, drepturile fundamentale ale omului, egalitate perfectă între cetăţeni fără deosebire de origină etnică, stare socială, confesiune.

INTREBARE

Cu prilejul crizei de guvern din Septembrie 1991, la solicitarea noului Prim ministru Theodor Stolojan, partidul Domniei-Voastre a refuzat să colaboreze cu guvernul care s'a constituit, cu participarea Partidului Liberal. Care sunt explicaţiile acestei atitudini?

RASPUNS

Partidul nostru, consecvent cu principiile adoptate şi cu orientarea lui, a refuzat intrarea în guvern deoarece nu putea să colaboreze cu formaţia cripto-comunistă a Frontului Salvării Naţionale, care domină guvernul, deoarece noul prim ministru nu a primit mână liberă, ci un mandat limitat de condiţiile restrictive şi poziţiile rezervate partidului, care s'a considerat majoritar şi a avut sarcina de a continua aplicarea unui program de guvernare contestat. A accepta, de dragul ocupării unor demnităţi ministeriale fără putere de decizie, intrarea într'un guvern incapabil să soluţioneze criza, ar fi fost o inadvertenţă condamnabilă. Noi am propus constituirea unui guvern provizoriu de tehnocraţi independenţi cu mandatul exclusiv de a organiza alegeri libere şi oneste. Nu am fost de acord să împărţim răspunderea politică pentru greşelile grave ale guvernării feseniste, pe care le-am denunţat. In realitate n'a fost vorba de o deschidere democratică ci de o simplă remaniere, care nu a reuşit să amelioreze situaţia şi nici imaginea ţării noastre în străinătate.

"Nu am fost de acord să împărtăşim răspunderea politică pentru greşelile grave ale guvernării feseniste..."

INTREBARE

Componentele jocului politic sunt fermitatea, labilitatea şi compromisul. Este cunoscută linia Maniu-Mihalache în jocul politic. Lumea a suferit în ultima jumătate de veac prefaceri extraordinare externe şi interne. Cum se axează actualmente Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat în contextul acestor componente?

Mulţumindu-vă în mod deosebit şi ţinând seama că aţi dat multe pronosticuri veridice în probleme importante politice, ne puteţi da şi de data aceasta un pronostic despre şansa ţării noastre de a ieşi din situaţia recunoscută ca în degradare continuă?

RASPUNS

Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat a dovedit în tot trecutul lui şi după Revoluţie, în cei doi ani precedenţi, consecvenţă ideologică, demnitate şi ţinută morală fermă şi refuzul compromisului. Prin această atitudine a reuşit să se impună în politica românească şi să dobândească în ultima vreme, aprecierea şi adeziunea opiniei publice din ţară şi din străinătate.

Datorită activităţii nocive a Securităţii manevrate de puterea politică s'a organizat o campanie de calomnii, minciuni şi acţiuni de intimidare, care au creat confuzie şi spaimă în opinia publică dezinformată şi ruptă de realităţile istorice şi de civilizaţie în cele patru decenii de opresiune şi obscurantism. Odată cu triumful Revoluţiei au revenit, pe neaşteptate, libertăţile confiscate pentru o populaţie nepregătită, puternic afectată de dictatură şi obscurantism. Prin manipularea acestei populaţii, de către o oficină de profesionişti şi diversiuni, condotierii puterii şi-au asigurat prelungirea dominaţiei agonizante, dar au promovat recesiunea gravă şi fără perspective concrete de ameliorare, în care au prăbuşit ţara. Restructurarea economică se va putea realiza numai prin serioase investiţii din afară, care însă sunt condiţionate de un guvern stabil şi credibil. Alternativa benefică poate fi oferită doar de opoziţie. Partidul nostru a elaborat proiecte de reformă în toate domeniile. De asemenea este pregătit să asigure restructurarea socială şi morală a societăţii civile şi condiţiile de integrare în Europa de mâine.

Corneliu COPOSU

EVANGHELIA EXILULUI (MARTIE 1992)

DESPRE ÎNGERI

—Sergiu GROSSU—

Nu este pentru prima oară că abordez problema realității lumii invizibile, care scapă experienței simțurilor noastre și nu poate fi acceptată decât prin credință, ținând cont că, după formula celebră a Sf. Pavel, "credința ... este o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd".(EVREI.11.1) Un copil al lui Dumnezeu umblă, în viața sa spirituală, "prin credință, nu prin vedere" (2 CORINTENI, 5.7), deoarece toate obiectivele majore ale trăirii reprezintă TAINE ale divinității și nu sunt controlabile, nu sunt pipăibile cu ochii trupului, ci cu ochii credinței.

Planul supranatural al lumii invizibile cuprinde două categorii de duhuri: a) DUHURILE RELE, necurate, satanice, cunoscute sub numele de demoni sau draci, și b) DUHURILE BUNE, adică îngerii, care sunt. cum ne învață același sfânt apostol, "duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea" (EVREI, 1.14), întocmai îngerului Gavriil, "trimis de Dumnezeu într'o cetate din Galilea, numită Nazaret", ca să aducă Fecioarei Maria vestea nașterii lui Iisus Hristos. Amintiți-vă de Evanghelia care se citește, din fața sfântului altar, cu ocazia marii sărbători a Bunei Vestiri: "Ingerul i-a zis: - Nu te teme, Marie, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Si iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Iisus..." (LUCA 1.26-35).

A tăgădui prezența invizibilă a îngerilor înseamnă a tăgădui revelația lui Dumnezeu; înseamnă a ne îndoi de adevărurile Scripturii. Fiindcă prezența misterioasă a îngerilor traversează întreaga Biblie, începând cu Geneza și terminând cu Apocalipsa.

In Vechiul Testament, de pildă, noi vedem pe îngerii lui Dumnezeu slujind pe oameni, ocupându-se de viața lor intimă, de nevoile lor materiale. Iat'o pe Agar, izgonită în pustie cu fiul ei Ismael. Isprăvindu-i-se apa din burduf și plângând, disperată, de mila copilului - relatează Cartea Facerii - a auzit pe "Ingerul lui Dumnezeu" strigându-i: "Ce ai tu, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde este. Scoală-te, ia copilul și ține-l de mână, căci voi face din el un neam mare". (GENEZA, 21.14-18). Tot un înger trezește pe Ilie în pustia unde fugise, ca să scape de persecuția împărătesei Izabela, și adormise, flămând, sub un ienupăr. "Scoală-te și mănâncă!" i-a zis îngerul. El s'a uitat, și la căpătâiul lui era o turtă coaptă, pe niște pietre încălzite, și un ulcior cu apă. A mâncat și a băut, apoi s'a culcat din nou. Ingerul Domnului a venit a doua oară, l-a atins și a zis: "Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine." El s'a sculat, a mâncat și a băut; și cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, a mers 40 de zile și 40 de nopți, până la muntele lui Dumnezeu, Horeb". (1 IMPARATI, 19.5-8)

Ingerii intervin mereu, ca "duhuri slujitoare", în viața lumii vechitestamentare. Pentru a salva pe protejații lor, ei nu se dau la o parte dela intervenții energice. Când Dumnezeu a hotărât să pedepsească Sodoma, a trimis doi îngeri, care au stăruit de Lot, îndemnându-l: "Scoală-te, ia-ți nevasta și cele două fete care se află aici, ca să nu pieri și tu în nelegiuirea cetății!" Si fiindcă Lot zăbovea, "bărbații aceia (respectiv îngerii) l-au apucat de mână pe el, pe nevasta-sa și pe cele două fete ale lui, căci Domnul vroia să-l cruțe; l-au scos și l-au lăsat afară din cetate..." (GENEZA, 19.1-17) Si cine altul, dacă nu un înger, va închide gura leilor flămânzi, în groapa în care Daniel se afla aruncat, din porunca lui Dariu, Impăratul Babilonului? După cum mărturisește însuși proorocul: "Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentrucă am fost găsit nevinovat înaintea Lui!" (DANIEL, 6.22)

La fel s'a întâmplat și în cazul celor trei tovarăși de credință ai lui Daniel - Sadrac, Meșac și Abed-Nego - aruncați în cuptorul aprins, din porunca tiranului Nebucadnețar, deoarece au refuzat să se închine chipului Impăratului și n'au acceptat să slujească unor dumnezei străini. Ascultați-l pe Nebucadnețar vorbind sfetnicilor: "N'am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?" Ei au răspuns: "Negreșit, Impărate!" El a luat iarăși cuvântul și a zis: "Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați, și chipul celui de-al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezeu!" Si apoi, recunoașterea intervenției puterii lui Dumnezeu, rostită de Impăratul uluit: "Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Sadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s'au încrezut în El..." (DANIEL, 3. 17-28)

Ca și în Vechiul Testament, îngerii sunt prezenți - așa cum am văzut deja - și în perioada Noului Testament, arătându-i-se Maicii Domnului, povățuindu-l pe Iosif, slujind pe Iisus și pe ucenici, deschizând ușa temniței în care zăcea zăvorâți apostolii, izbăvindu-l pe Petru. De-a lungul veacurilor, ei s'au descoperit tuturor celor ce-au crezut în jertfa Mântuitorului, care n'au vrut să se închine împăraților și stăpânirilor ostile cauzei lui Dumnezeu, preferând să-și sacrifice mai degrabă viețile lor decât să accepte taina fărădelegii potrivnicilor credinței. Ca și ieri, îngerii lucrează și în zilele noastre pe pământ, ca "duhuri slujitoare", precum ne asigură Psalmistul: "Când strigă un nenorocit, Domnul aude, și-l scapă din toate necazurile lui; îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie". (PSALMUL 34.6-7)

Nu știu în ce măsură, cititorule, cunoști viața, suferințele și experiența mistică a tânărului credincios basarabean Vania Moiseev, torturat și omorât la Kerci, în fosta Uniune Sovietică, pe ziua de 17 Iulie 1972. Ca să-i cinstesc memoria, am publicat la Paris, în limba franceză, pe baza materialului documentar primit clandestin din partea Bisericii Baptiste neînfeudată Kremlinului, cartea "VANIA MOISEEV - TANARUL MARTIR DIN VOLONTIROVKA". Nu avea decât 20 de ani. Si din scrisorile pe care le-a putut trimite părinților săi și comunității religioase din comuna natală reiese că fratele nostru Vania, care prețuia la maximum puterea rugăciunii, reușea să se închine dela două până la patru ore zilnic, în pofida înverșunării camarazilor și superiorilor săi bezbojnici. Spațiul ce ne este rezervat nu ne permite să relatăm pe larg viziunile lui miraculoase, în special zborul într'o altă planetă și convorbirile cu un înger, după ce în prealabil fusese pedepsit să stea, în toiul iernii, cinci ore afară, în uniformă de vară, ca să nu se mai laude că "deși soldat, lucrez pentru Dumnezeu!"

Intr'o înregistrare pe magnetofon, cu puțin înainte de moartea sa, Vania povestește: "In prima noapte după încercarea frigului, când mi s'a dat voie să dorm împreună cu ostașii, în cazarmă, târziu după ora stingerii, un înger veni și-mi spuse: "Vania scoală-te! Imi părea că visez. Mi-aduc aminte că mă îmbrăcai și am zburat cu el. N'am trecut pe ușă, nici prin fereastra dormitorului. Plafonul și acoperișul cazărmii s'au deschis și noi am zburat spre o altă planetă..."

Mărturia lui Vania Moiseev a impresionat profund opinia publică din Occident. Așa cum am dori să impresioneze și azi pe compatrioții noștri din exil. Pe fiecare suflet de Român în parte. Pentru ca să fim și noi înconjurați, în permanență, de îngerii lui Dumnezeu. Si'n lupta cu Păcatul și cu Răul din lume, să ne lăsăm ocrotiți de ei și purtați de mână, în drumurile noastre cotidiană spre Ierusalimul Ceresc....

BUNA VESTIRE

—Pr.Victor CRIȘAN—

Potrivit calendarului catolic, precum și celui ortodox, la 25 Martie se sărbătorește Buna Vestire, care conform unor cărți liturgice vechi, aceasta era o sărbătoare a Domnului nostru Iisus Christos, amintindu-se vestirea întrupării Domnului. Chiar și astăzi, sărbătoarea este numită "La vestirea Domnului", deși conținutul rugăciunilor și al textelor liturgice se referă la Preacurata Fecioară Maria. Cu toate că documentele scrise cu slujba Bunei Vestiri sunt doar din secolul al VI-lea, putem fi siguri că sărbătoarea datează din primele veacuri ale creștinismului. Ar fi fost oare posibil ca primii creștini să nu păstreze cu deosebită venerație și emoție cuvintele adresate Mariei de către îngerul Gavriil și de către verișoara ei Elisabeta, mama lui Ioan Botezătorul?

Ințelesul Bunei Vestiri se referă în primul rând la Mesia, Mântuitorul așteptat, și în al doilea rând la legătura intimă, vitală între Mamă și Fiu, așa cum reiese din cuvintele îngerului Gavriil: 'Bucură-te, tu care ești plină de har; Domnul este cu tine; binecuvântată ești tu între femei ....Sfântul Spirit se va coborî asupra ta și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceasta, copilul sfânt care se va naște din tine se va numi Fiul lui Dumnezeu". Cu tot dreptul, deci, Maria este numită "Maica lui Dumnezeu". Dacă avem în vedere credința puternică cu care Maria se lăsa încrezătoare în voia lui Dumnezeu, precum și lucrarea supranaturală vestită prin mesajul adus de înger, putem afirma că în momentul răspunsului definitiv, al cuvântului "FIE" rostit de ea, în sufletul și ființa ei era deja prezent în mod real tot ceea ce avea să devină cunoscut încetul cu încetul de-a lungul întregii sale vieți, datorită legăturii cu Fiul ei divin.

In momentul Bunei Vestiri, Maria este expresia cea mai înaltă a așteptării venirii lui Mesia, așteptare ce a străbătut în continuă creștere întreg Vechiul Testament; este sinteza și punctul culminant al așteptării mesianice din partea poporului ales. Așa vede lucrurile însăși Preacurata în cântarea "Sufletul meu preamărește pe Domnul" și tot așa le-au văzut și sfinții părinți ai Bisericii, iar teologia contemporană reia, la rândul ei, gândul lor adânc.

Fecioara Maria, datorită harului de a fi fost zămislită fără de păcatul strămoșesc, precum și faptului de a-și fi consacrat lui Dumnezeu fecioria ei, mijlocește venirea Cuvântului lui Dumnezeu între noi, și tot ea veghează îndurerată despărțirea Lui de viața omenească. Buna Vestire este primul pas către Vinerea Mare, și împreună ne deschid calea spre împărăția iubirii și a păcii.

Bună vestirea ideală și mult dorită este ca întreaga Biserică Ortodoxă să refacă comuniunea de credință și canonică cu Roma, demonstrând astfel o adevărată dragoste creștină atât față de neamul românesc cât și față de Biserica Greco-Catolică soră, iar în locul defăimării, a intrigilor și interminabilelor acte huliganice organizate în exclusivitate de preoții ortodocși (prin excelență aceia care stăpânesc și slujesc în bisericile furate dela Uniți) cum au fost spre exemplu cazurile din satul Poarta, din Filea de Jos, din Săulia de Câmpie, din comuna Ieud etc. etc., să-i restituie toate bisericile pe care i le-a confiscat în anul 1948, în concursul abuziv comunisto-securist.

Este extrem de dureroasă suferința întregii națiuni române când după mai mult de doi ani de zile de la abrogarea infamului decret nr. 358/1948 de desființare și scoatere în afara legii a Bisericii Române Unite, jalnica stare de persecuție religioasă din România se menține ca în vremurile genocidului ceaușist.

Actualul regim neocomunist din România se complace în a-și nesocoti propriul decret nr. 9/31 XII.1989, prin al cărui efect juridic Biserica Greco-Catolică trebuia repusă în toate drepturile sale legitime ce le-a avut anterior decretului stalinist menționat în aliniatul precedent, prin singura măsură legală și cu adevărat creștină "restitutio in integrum" a tuturor bunurilor sale (catedrale, biserici, mânăstiri, școli de toate gradele etc.)

In cinstea sfintei sărbători a Bunei Vestiri să ne îndreptăm gândurile noastre spre Sfântul Iosif, care este și patronul Canadei, implorându-i ajutorul ceresc:

O, mărite sfinte Iosif, ales de Dumnezeu a fi purtătorul de grijă al lui Iisus, soțul prea curat al Mariei pururea Fecioară, și capul sfintei Familii; și pentru aceasta ales de locțiitorul lui Christos a fi patronul și ocrotitorul ceresc al Bisericii întemeiate de Iisus; cu cea mai mare încredere cerem în acest moment ajutorul tău puternic pentru toată Biserica luptătoare. Ocrotește într'un chip deosebit cu dragostea ta părintească pe capul Bisericii Universale, Papa dela Roma, și pe toți episcopii și preoții uniți cu sfântul Scaun al lui Petru. Luminează ochii sufletelor și minților și fi-le apărătorul tuturor acelora care cu sentimente de sinceră și adevărată dragoste creștină întorc fața spre unica Turmă și unicul Păstor pe care Mântuitorul nostru IISUS CHRISTOS ni le-a lăsat până la a doua Sa venire pe pământ pentru JUDECATA CEA MARE.

Amin

Mărturie

A 4-A MINERIADĂ DESCRISĂ DE UN MARTOR OCULAR

—Lt.Col.Ing. SILVIU POPESCU—

Urmare din nr. trecut

Liderul minerilor a explicat delegaţiilor motivul noii veniri a lor în capitală, solicitându-le să se alăture glasului maselor şi să ceară demisia preşedintelui ţării, a primului ministru, a guvernului şi conducerii televiziunii.

Sala a explodat în urale. S'a scandat toată gama de lozinci antiguvernamentale, antiprezidenţiale şi anticomuniste.

S'a urat Majestăţii Sale multă sănătate şi i s'a cerut să se reîntoarcă cât mai curând în ţară. S'a cântat imnul regal.

Delegaţii au hotărât să strângă bani pentru a-i ajuta pe mineri, pentru ca aceştia să aibă cu ce să-şi cumpere de mâncare. Suma strânsă a fost de 7000 de lei şi ceva valută.

In aceeaşi zi, 27 Septembrie, sindicatele din Bucureşti, împreună cu liderul sindicatului minerilor, au decis să organizeze, în Piaţa Palatului (vechiul sediu al Comitetului Central) o mare adunare populară. Ora stabilită era ora 12.00. Deşi presa nu a reuşit să publice nimic în acest sens, informaţia despre acest eveniment, a circulat bine, pe cale orală, astfel că în jurul orei fixate erau strânşi peste zece mii de oameni, precum şi reprezentanţi ai mai multor formaţiuni politice din opoziţie.

Din păcate acum survine prima trădare a lui Cosma. Se pare că, şantajat, cu accidentul său mortal, el cedează şi acceptă, în dimineaţa aceleiaşi zile, o discuţie cu Ion Iliescu, la Palatul Cotroceni.

Intârzierea minerilor la miting exasperează masele de bucureşteni şi în jurul orei 14.00 se îndreaptă către Cotroceni. Forţează toate barajele securiştilor şi poliţiştilor care blocau accesul către Preşedinţie.

In sfârşit, după încă o oră de aşteptare, la ora 15.00 iese şi delegaţia minerilor, în frunte cu Cosma. Acesta roagă populaţia Bucureştiului să-l lase singur cu ortacii lui. Le comunică rezultatele discuţiilor cu Ion Iliescu şi anume că acesta le-a rezolvat toate solicitările, inclusiv demisia guvernului şi a lui Petre Roman, şi ca atare ei trebue să plece acasă.

La auzul acestei hotărâri demonstranţii din Bucureşti şi majoritatea minerilor au început să-l huiduie pe Cosma. Aceştia l-au implorat să nu plece, deoarece sunt traşi pe sfoară. Cosma, neţinând cont de aceste rugăminţi, îşi ia o parte din ortacii care au dorit să-l urmeze şi se îndreaptă, pe jos, către Gara Băneasa. Ei sunt însoţiţi de un număr apreciabil de bucureşteni care pe tot traseul încearcă să-i determine să se întoarcă, şi să continue lupta şi împotriva lui Iliescu. Acţiunea lor temerară este, până la sfârşit, încununată de succes. Majoritatea minerilor se reîntorc în Piaţa Universităţii, strigând: "Jos Iliescu!" şi calificându-l pe Cosma drept trădător.

Intre timp mulţimea masată pe străzile adiacente Palatului Cotroceni, rămasă în aşteptarea minerilor, este atacată cu deosebită violenţă şi cruzime de peste 800 de scutieri. Aceştia sunt însoţiţi de maşinile lor aducătoare de moarte. In demenţa lor, scutierii par drogaţi, lovesc în stânga şi în dreapta, trag în toate direcţiile, în geamurile căminului studenţesc aflat în apropiere. Oamenii, femeile dela Apaca ieşite din schimb, cad nevinovate sub ploaia de lovituri care se abate asupra lor. Sângele se revarsă peste tot. Scutierii lovesc cu bastoanele, picioarele, pumnii, cu ce apucă. Grenadele, cartuşele, rachetele de semnalizare fac ravagii. Oamenii se retrag cu minerii aflaţi în zonă, în Piaţa Universităţii. In jurul orei 20.00 se redeschide, în uralele mulţimii aflate în piaţă, (cca. 20.000 de oameni) balconul Universităţii. Printre alţii, la microfon, ia cuvântul şi Marian Munteanu.

Rând pe rând, treptat cu scurgerea timpului şi venirea nopţii, numărul bucureştenilor se subţiază, văzând cu ochii. Rămân aproximativ o mie de tineri curajoşi, pensionari, copii şi bineînţeles membrii C.A.D.A.

Deoarece Cosma nu este de găsit, preluăm comanda şi organizăm o apărare de tip militar.

Toate străzile care conduc spre piaţă sunt baricadate, şi se crează diferite capcane. Sunt confecţionate peste 10.000 de cocteiluri Molotov. Cercetarea este intensificată, sunt amplasate posturi de observaţie, înainte; oamenii sunt dispuşi pe acoperişuri şi în balcoanele care străjuiesc străzile.

Pietrele cubice ale pavajului sunt scoase şi dispuse în zig-zag, pentru ca masa bezmetică a atacatorilor să-şi rupă picioarele. Intunericul, ceaţa creată de propriile gaze, măştile lor de protecţie favorizează acţiune noastră.

Conştienţi de faptul că în zona noastră se află foarte mulţi securişti şi informatori ai acestora facem apel la ei să informeze organele lor conducătoare să renunţe, cel puţin de data aceasta la forţă, deoarece vor fi victime numeroase şi de partea lor. Să găsească o soluţie paşnică.

Acţiunea noastră umanitară nu a avut succes, guvernanţii fiind hotărâţi să producă tot mai multe victime, pentru a-i determina pe locuitorii capitalei să le mai treacă cheful de a mai face demonstraţii.

In scopul evitării producerii de noi victime, de care apoi să fim acuzaţi, şi pentru a nu incendia centrul Bucureştiului, am decis ca la primul atac al scutierilor să ne retragem, fără a riposta, pe direcţiile deja cunoscute.

La ora 5 şi 20 de minute, când lumina aproape răzbise întunericul, peste 1.500 de scutieri, poliţişti, securişti, militari, trupe speciale au atacat piaţa din toate direcţiile. Salvele lor au trezit toată capitala. Un vacarm de nedescris. S'a folosit întregul arsenal de armament. In câteva minute piaţa s'a acoperit de o pâclă intensă de ceaţă, fum şi foc, produs de maşinile particulare care ardeau. Raportul de forţe era net în favoarea atacatorilor, aproximativ 5 la 1. Cei trei mii de mineri şi o mie de bucureşteni nu puteam face faţă. Am procedat corect retrăgându-ne în ordine.

Din incinta Intercontinentalului priveam cum militarii, scutierii, se împuşcau între ei, se autoaccidentau. De mulţi ce erau, se călcau în picioare.

O parte dintre minerii epuizaţi nu s'au trezit nici în zgomotul asurzitor al exploziilor. Pe aceştia scutierii i-au bătut crunt şi rănit.

Obstacolele noastre au produs numeroase victime în rândul călăilor. Năvălind în piaţă au căzut de-a buşelea, accidentându-se. A fost o victorie a inteligenţei, o demonstraţie practică a capacităţii de organizare şi conducere în luptă a maselor populare. Un ultim şi hotărât avertisment dat actualei conduceri criminale a ţării. Cine apelează la forţă, cine scoate securea, cine seamănă vânt va culege furtună. Şi vai de aceşti conducători, dacă îşi pune C.A.D.A. mintea cu ei.

După liniştirea "apelor", personalul securist al hotelului Intercontinental invita minerii să iasă din incinta acestuia, deoarece li s'au pus la dispoziţie autobuze pentru a fi conduşi la gară. Li s'a promis că nu vor păţi nimic. La întrebarea lor ce se va întâmpla cu civilii, aceştia au răspuns că acest lucru nu-i priveşte. La rugămintea civililor, minerii dând dovadă de solidaritate, nu au plecat la gară decât după ivirea completă a zorilor. Astfel, majoritatea demonstranţilor, au reuşit să se amestece cu restul lumii care se deplasa la cumpărături, la serviciu.

Noi, cei din C.A.D.A., ne-am deghizat în mineri şi în acest mod am scăpat de urmărirea poliţiei.

Cel puţin avem satisfacţia că împreună cu noi au plâns şi securiştii postaţi în incinta Intercontinentalului. Gazele toxice au pătruns prin numeroasele geamuri sparte ale acestuia. Atacatorii au reuşit să producă numeroase pagube spărgând oglinzi, candelabre, reclame, etc.

In aceeaşi zi, Sâmbătă şi apoi Duminică, poliţia politică a continuat să atace oamenii paşnici care se mai adunau lângă fântâna de lângă Facultatea de Arhitectură. Alături de aceşti oameni, în raidurile scutierilor, au fost ucişi pietoni, oameni ce treceau ocazional prin zonă. Cartuşele, grenadele, rachetele au ucis mişeleşte, în prezenţa familiei care se plimba, pe tatăl acesteia, şi au rănit printre altele două tinere eleve de liceu. Cazurile au fost consemnate în toate cotidienele bucureştene.

Aceasta este istoria zbuciumată a acestor zile ale ultimei mineriade, 25 - 28 Septembrie 1991.

Scrisoare către un prieten din ţară

Iţi mulţumesc pentru scrisoarea trimisă. Este greu ca să răspund în câteva rânduri la preocupările tale. Voi menţiona doar câteva aspecte.

1. Critici putem face oricând, căci mereu vom găsi defecte la alţii. Tara noastră a fost guvernată mai ales de oameni cu defecte. De unde să luăm alţii? Alţii îi putem însă forma. Nu prin discursuri sau acte de acuzare. Prin fapta noastră proprie, prin exemplul nostru. In trecut, când unii au susţinut acest punct de vedere toţi ceilalţi s'au repezit să-i combată. Aceştia din urmă erau deranjaţi căci nimeni nu vroia să renunţe la comodităţile lui. Este regretabil că astăzi unii, dezinformaţi sau necinstiţi, continuă să arunce anatema asupra acelora care au văzut unde este "buba" şi care s'au jertfit pentru crezul lor. Neamul nostru se poate ridica doar în urma unei revoluţii spirituale şi morale. Această revoluţie trebue să înceapă cu mine. Si am multe de înfăptuit. Ar fi absurd să critic doar pe alţii. Cineva a spus că "noi nu ne-am cinstit sfinţii şi ne-am omorât eroii". Să nu fi avut neamul românesc sfinţi? Am avut, dar nu i-am cunoscut. Dovadă: patericul românesc este cel mai sărac în comparaţie cu cele ale neamurilor ortodoxe din jur. Acelaşi lucru şi despre eroi. Discursuri patriotarde, da, au făcut guvernanţii noştri. Caragiale a prins bine trăsăturile de comportament pe care trebue să le schimbăm, iar Eminescu a luptat prin poezia sa contra viciilor claselor conducătoare dela noi. Dar repet, orice îndreptare începe cu mine însumi. Pe stema ţării scria: "Nihil sine Deo" afirmare care era o adevărată blasfemie în gura guvernanţilor noştri. Cred că mai util ar fi să se scrie: "Noi nu ne-am cinstit sfinţii şi ne-am omorât eroii". Cel puţin am şti de unde trebue să pornim şi ce trebue să îndreptăm mai întâi.

2. In toată lumea se vorbeşte de democraţie şi de necesitatea instalării ei ca formă de guvernământ. Acum chiar şi în ţara noastră. Dar democraţie trebue să fie pentru toţi. Când dreptul la cuvânt îl au doar guvernanţii şi acoliţii lor iar "acuzaţii" nu pot să se apere, neavând acces la mijloacele de exprimare, democraţia încetează. Cei ce au constituit grupul cel mai numeros dintre deţinuţii politici - şi sub vechiul regim şi sub comunişti - nu se pot apăra contra calomniilor lansate contra lor. Cui îi este frică de adevăr? S. Brucan poate avea dreptate spunând că România nu a cunoscut democraţia, dar ar fi putut adăuga că în Occident democraţia a fost degradată. In "lumea liberă" nu poţi să vorbeşti de păpuşari, cei care trag sforile în spatele cortinei, ca păpuşile (citeşte guvernele) să joace. Aceeaşi frică de adevăr?

3. Comunismul a fost abandonat. Chiar şi cei care l-au introdus şi susţinut până în ultimii ani au renunţat la el (în paranteză fiind spus au renunţat prea târziu, acum catastrofa este mult prea mare ca să mai fie reparată cu uşurinţă). Se întâmplă însă că cei care, primii în Europa, au atras atenţia asupra pericolului comunist şi au luptat contra lui, continuă să fie atacaţi şi să nu li se recunoască nici un drept. Nici dreptul elementar de a se apăra contra calomniilor. Cum vrei ca în aceste condiţii să înceapă o revoluţie spirituală? Rămâne o singură posibilitate şi care nu poate fi combătută: revoluţia să se facă pe plan individual. Ea să înceapă cu mine. Este ceea ce s'a numit cândva "oratoria faptei". Se pare că tineretul din ţară începe să înţeleagă aceasta. Ce pot face guvernanţii în acest caz? Să condamne pe individul cinstit, cu credinţă în Dumnezeu, cu dragoste de aproapele şi de ţară, capabil de renunţări şi de sacrificii? Dar când toată ţara va fi la fel cu el? Această revoluţie spirituală şi morală va putea fi întârziată dar nu înfrântă. Dovada: guvernanţii din trecut şi chiar comunismul - acest mare ucigaş care încă nu a fost condamnat pentru genocid - nu au putut face să dispară dorinţa de purificare, dorinţă de care dă dovadă tineretul de azi. Este o dorinţă înscrisă în firea omului necorupt.

4. Atitudinea noastră este deci să arătăm că purificarea este posibilă, că ea a avut loc şi că trebue continuată. Este obligatoriu ca tineretul să fie informat asupra unui trecut, trecut care i-a fost camuflat sau desfigurat. Ei vor face legătura între generaţiile din trecut care şi-au făcut datoria şi generaţiile care îi vor urma. Nu programe politice şi partide ahtiate după putere, ci credinţă în Dumnezeu şi dragoste de neam şi familie. Aşa văd eu soluţia la situaţia politică actuală.

Stefan T. BASARAB

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

74 de ani dela Unirea Basarabiei cu Patria-Mamă

BASARABIA: 1918-1992

—Prof. Nicolae DIMA—

Martie 1992! Gândul mă poartă din nou la acel 27 Martie glorios din 1918, când fraţii noştri basarabeni au decis să se unească cu patria mamă-România, înfăptuind astfel visul reîntregirii ţării. Speranţa reînvie în inima mea în fiecare an odată cu primăvara adusă de Martie şi mă face să sper că este ultimul Martie pe care Românii înstrăinaţi îl trăiesc în afara graniţelor ţării strămoşeşti. In ultima vreme, speranţele au căpătat noi proporţii, iar evenimentele de anul trecut păreau că vor duce iminent la o nouă unire. Atâta vreme cât speranţele nu se sting în sufletele noastre, ele se vor preface sigur în realitate. Drumul spre reunire va fi probabil anevoios, dar el a început, şi ca un şuvoi de munte care coboară implacabil, nu se poate opri decât în mare. Si fluviul Unirii noastre înaintează într'adevăr spre Marea cauză a tuturor Românilor.

La 27 August--Anul Domnului 1991--imediat după încercarea reacţionară de lovitură de Stat dela Moscova, Românii basarabeni au ridicat frunţile sus şi au spus răspicat. Până aici! Pentru a doua oară în cursul acestui veac fraţii noştri au hotărât să-şi declare independenţa faţă de imperiul roşu dela Răsărit. Reamintim că Rusia ţaristă a anexat Basarabia prima oară în 1812, iar Moscova comunistă a anexat-o a doua oară în Iunie 1940, la acea dată, împreună cu Bucovina de Nord şi ţinutul Herţa. Imensele suferinţe prin care au trecut Românii dintre Prut şi Nistru în timpul ocupaţiei sovietice păreau la un moment dat că vor curma spiritul de neatârnare a moldovenilor. Credinţa în dreptatea cauzei lor şi în exemplele înscrise în istorie cu spada de Stefan cel Mare şi alţi luptători, cu pana de Mihai Eminescu şi alţi poeţi şi scriitori, şi cu hotărârea de nezdruncinat a sutelor de mii de Români basarabeni, au dus însă atât la 24 Ianuarie 1918 cât şi la 27 August 1991, la declararea independenţei.

Dela bun început se poate constata o interesantă paralelă între 1918 şi 1991, paralelă de pe urmă căreia Românii de pe ambele maluri ale Prutului pot trage învăţăminte extrem de utile şi optimiste. La începutul acestui secol frământat, Rusia era o închisoare a naţionalităţilor, aşa cum sfârşitul aceluiaşi secol, adică zilele pe care le trăim, găsesc noua Uniune Sovietică tot în starea jalnică de închisoare a naţionalităţilor. Primul Război Mondial şi suferinţele declanşate în interiorul Imperiului Rus au creat premizele destrămării acestuia. Astfel, criza şi haosul generate de Primul Război Mondial au dus al revoltă şi la organizarea de soviete ori consilii locale pe tot cuprinsul Rusiei. Lenin invita naţionalităţile anexate să se revolte împotriva ţarismului, recunoscându-le dreptul la autodeterminare.

Revoluţia bolşevică din Noembrie 1917 a pecetluit soarta ţarismului şi a permis într'adevăr unor naţionalităţi de pe teritoriul vechii Rusii să-şi declare independenţa.

In acele zile istorice, de altfel ca şi în aceste zile, Moldovenii s'au ridicat la înălţimea evenimentelor pe care le trăiau; au organizat consilii locale şi la sfârşitul lui 1917 au ales în mod democratic "Sfatul Tării" - Parlamentul vechii Basarabii. Sfatul reunea reprezentanţi ai populaţiei româneşti a Basarabiei precum şi a minorităţilor conlocuitoare: Ruşi, Ucraineni, Bulgari, Evrei, Găgăuzi. In ciuda diversităţii etnice a Sfatului, la 2 Decembrie 1917 acesta a votat să declare Basarabia mai întâi republică autonomă. Apoi, la 24 Ianuarie 1918, Ziua Marii Uniri a României din 1859, Sfatul Tării a declarat independenţa Basarabiei.

Evenimentele din ultimii doi ani din URSS şi mai ales din Moldova dintre Prut şi Nistru oglindesc în mare măsură acţiunile înaintaşilor moldoveni din 1917 şi 1918. La 20 Mai 1989 Românii moldoveni au înfiinţat Frontul Popular al Moldovei. La alegerile din Martie 1990, Moldovenii dintre Prut şi Nistru au ales un parlament cuprinzând numeroşi Români de mare ţinută naţională. Trei luni de zile mai târziu, în Iunie 1990, Moldova a adoptat tricolorul românesc şi şi-a declarat suveranitatea. Deputaţii care au trăit istoricele momente din 1917 şi 1918 au precizat că dacă mai întâi au declarat doar autonomia a fost numai de teama nesiguranţei din Rusia acelor zile. Iar dacă Moldovenii dela Chişinău au amânat declararea independenţei, a fost din nou de teama instabilităţii din URSS.

Anul trecut în luna August, reflectând aspiraţiile marii majorităţi a republicii, atât Români, cât şi alte naţionalităţi, Parlamentul Moldovei a votat din nou unanim şi irevocabil pentru declararea independenţei faţă de Moscova. Declaraţia a fost salutată imediat în toată România de fraţii de sânge, de limbă, de suferinţe şi de aspiraţii, ai Românilor moldoveni. La ora declaraţiei independenţei, bisericile din toată ţara indiferent de confesiune, au tras clopotele, iar guvernul dela Bucureşti a fost primul guvern care a recunoscut independenţa Moldovei. Imediat după aceasta, Grupul Independent pentru Democraţie din România a cerut guvernului din Bucureşti să înceapă tratativele cu Ucraina în vederea retrocedării teritoriilor româneşti dela Nordul şi Sudul Republicii Moldova, aflate sub stăpânire administrativă ucraineană.

Ce se poate spune însă acum la începutul lui 1992, la o depărtare de 74 de ani dela unirea Basarabiei cu ţara, la 27 Martie 1918? La ce ne putem aştepta în aceste împrejurări istorice noi? Este demn de precizat că dela declararea independenţei în Ianuarie 1918 până la unirea cu România, în luna Martie a aceluiaşi an, au trecut numai două luni şi trei zile. Cât timp va trebui să se scurgă acum pentru reînfăptuirea visului Românilor de a trăi într'o singură ţară? Este bine cred să nu ne grăbim cu un răspuns. Să sperăm doar că Românii de pe ambele maluri ale Prutului vor înfăptui curând nu numai unirea în suflet şi în simţiri, ci Reîntregirea din nou şi pentru totdeauna a scumpei noastre patrii-România.

Actul de întregire

FERDINAND I,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Sfatul Tărei din Basarabia, în şedinţa lui dela 27 Martie (9 Aprilie) 1918, votând, prin 86 voturi pentru contra 3, fiind şi 36 abţineri, următoarea rezoluţiune:

"In numele Poporului Basarabiei Sfatul Tărei declară:

"Republica Democratică Moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea-Neagră şi vechile graniţe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută şi mai bine de ani din trupul vechei Moldove, în puterea dreptului istoric şi dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să'şi hotărască soarta lor, de azi înainte şi pentru totd'auna Se uneşte cu Mama Sa România".

Si Prezidentul Consiliului Nostru de Miniştri declarând că:

"In numele Poporului Român şi al Regelui Lui M. S. Ferdinand I al României ia act de acest vot quasi unanim şi declară la rândul Lui Basarabia unită cu România de veci una şi indivisibilă."

Promulgăm acest vot şi această declaraţie şi ordonăm să fie investit cu sigiliul Statului şi publicat în Monitorul Oficial.

(L. S. St.) **FERDINAND**

Preşedintele Consiliului de Miniştri
A. Marghiloman

Ministru de Justiţie
D. Dobrescu

JALE BASARABEANĂ

Românie, Românie
Ce-ai lăsat Ruşii să vie,
Să ne ducă'n pribegie?

Că vin nesfârşită brumă
Si norocul ni-l sugrumă
Sugruma-i-ar foc şi ciumă...

Stema scumpă de domnie
E şi ea în pribegie.
Tara-i jale şi urgie...

Lanţul gleznele ne strânge,
Plânge tot Românul, plânge,
Nistrul duce numai sânge...

Pârcălabii şi hatmanii
Trec prin noapte umbre stranii
Că i-au turburat duşmanii...

Si în goana lor nebună
Se înalţă'n scări şi sună
Jale grea din corn de lună...

Scoală-ţi Tară, voevozii
Că păgânii-s mulţi ca bozii
Si ne latră ca zăvăzii...

Cheamă-ţi codrule, voinicii
Că ne'nneacă veneticii,
Căpcăunii, bolşevicii...

Tu Hotin, străbun Hotin,
Azi eşti singur şi străin,
Si păgânii vin şi vin...

Voi stejari dela Tigheci
Daţi alarma pe poteci
Că ne prăpădim pe veci...

Nistrule, să te ridici,
Căpitan peste voinici,
Să-i strivim pe venetici...

Furtunos să ieşi din maluri,
Peste şesuri, peste dealuri
Si să-i îngropăm sub valuri...

Să le dăm pământ sub glie
Tuturor ce-or să mai vie,
Românie, Românie...

Vasile POSTEUCĂ

CONSTITUȚIA F.S.N.

E.C. FIANU

Orice grup uman care a depășit stadiul de adunare temporară are o constituție. Aceasta se exteriorizează, în structura colectivității și în înlănțuirea raporturilor care se crează, în funcție de finalitatea ei proprie. Astfel există o constituție a familiei, a întreprinderii, a bisericii etc. Din punct de vedere politic constituția cuprinde - în vremile noastre - textele fundamentale care determină forma de guvernământ a unei țări, politica fiind activitatea prin care societatea își asumă propriul ei destin.

Rolul unei constituții într'un regim de democrație parlamentară este acela de a permite conducătorilor să exercite puterea, nu să o stăpânească, respectând independența strictă a celor trei pârghii ale Statului, legislativă, juridică și executivă.

Prima Constituție democratică, în România parlamentară, întregită - considerată la vremea ei drept una din cele mai democratice din lume - promulgată de Regele Ferdinand I în 1923, (1) a fost abrogată în mod samavolnic, de comuniști în Decembrie 1947.

Constituția criptocomunistă, supusă Referendumului din Decembrie 1991 nu este decât expresia negării drepturilor omului. Din lectura textului reiese, fără nici o îndoială, prioritatea acordată liberului arbitru exercitat de conducătorii actuali, permițând interpretări și decizii dictate de interese partinice sau personale. Câteva exemple dovedesc cele afirmate mai sus:

- Art. 20 privind DREPTURILE, LIBERTATILE SI INDATORIRILE FUNDAMENTALE prevede că numai dispozițiile privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate conform tratatelor internaționale privind drepturile omului nu și cele referitoare la îndatoririle fundamentale. Dar mai grav, același articol nu stipulează că violarea dispozițiilor din tratatele ratificate va fi sancționată ca infracțiune.

- Art. 23, al. 9 prevede: "Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât conform legii". Același articol prevede la al. 2: "Percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și procedurile prevăzute de lege". Care lege? Fiindcă nu există nici o limitare constituțională a prevederilor viitoarei legi care va putea conține tot ce va impune componența conjuncturală, variabilă în timp, a Parlamentului care o va vota! De asemenea alin. 4 al aceluiași articol prevede: "Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat". Ori prin magistrat se înțelege nu numai judecătorul ci și procurorul, acuzator, care aparține executivului și nu justiției!

- Art. 25, după ce prevede "dreptul la libera circulație - în țară și în străinătate -" anulează acest drept prin dispoziția care stabilește că legea (n.n. ce lege?) va stabili în ce condiții se va exercita acest drept! O altă poartă deschisă oricăror măsuri arbitrare, de ex., limitarea eliberării pașapoartelor etc.

- In art. 26, al. 2 se interzice dreptul fundamental al persoanelor de a dispune de ele însile, dacă prin exercitarea acestuia se încalcă "ordinea publică sau bunele moravuri", termeni extrem de vagi permițând orice fel de interpretări. Nu se definesc nici "ordinea publică", nici care sunt "bunele moravuri".

- Art. 29 recunoaște, printre altele, libertatea credințelor religioase nu și libertatea de a practica aceste credințe, ceea ce practic duce la anularea acestui drept. La alin. 3 se prevede că organizarea cultelor se face conform statutelor lor proprii dar numai în condițiile legii! (n.n. care lege?) De fapt, constatăm din nou o altă negare a unui drept, într'un singur articol.

- Art. 30, alin. 7 permite limitarea prin lege (n.n. ulterioară, bineînțeles și susceptibilă de a fi promulgată oricând, de oricine) a libertății de exprimare, "dacă aceasta duce la defăimarea țării și a națiunii". Definirea este atât de vagă încât permite orice fel de interpretare, chiar și suprimarea oricărei critici la adresa conducătorilor, atât scrise (publicații) cât și verbale (discursuri, radio, T.V.).

- Art. 37, alin. 3 prevede expres interzicerea unor categorii de persoane de a se asocia în partide politice. De asemenea, prin lege organică, se prevede că "și alte categorii de funcționari publici pot fi lipsiți de dreptul fundamental de asociere", drept fără de care nu se poate imagina o adevărată democrație (nu "originală", bineînțeles).

- Art. 41, al. 1 care garantează dreptul de proprietate particulară permite posibilitatea reglementării ulterioare, prin decizia Parlamentului, a conținutului și limitelor acestui drept.

- In art. 135, al. 6 este scris - negru pe alb - "proprietatea privată este, în condițiile legii, (n.n. nici o mențiune despre care lege este vorba!) inviolabilă". A putut imagina vreodată, o minte sănătoasă și cinstită, violări "legale" ale dreptului de proprietate stabilit prin Constituție?

O asemenea logoree debilă, inspirată numai de reaua credință, nu o găsim nici măcar în fosta "Constituție" a decedatei U.R.S.S.!!

Una din culmile "Constituției" Frontului Silniciei Naționale o găsim în art. 49 care - printr'o dispoziție generală - permite Parlamentului să restrângă exercițiul unor drepturi sau libertăți!?!

Astfel restrângerea acestor drepturi fundamentale este admisă dacă Parlamentul va considera că acest fapt este în interesul apărării "siguranței naționale" sau a "ordinii publice", termeni mai mult decât obscuri care au acoperit, și în istoria recentă a țării abuzuri fără limită și represiuni sângeroase, criminale.

- Nu putem trece cu vederea și altă aberație monstruoasă prevăzută în art. 148, al. 1 care interzice revizuirea anumitor prevederi ale Constituției!! Oare putem interzice generațiilor viitoare să gândească altfel decât o fac astăzi un mănunchi de criptocomuniști, care nu-și servesc decât interesele lor personale?

Stiu cei care au votat pentru acest simulacru de Constituție că au acceptat, nu legea fundamentală a unei democrații parlamentare, ci o Constituție de "tip prezidențial" făcută pe placul actualului președinte? Constituția FSN conferă președintelui puteri excesiv de mari, în afara oricărui control: conducerea guvernului, a parlamentului, a armatei a Securității, dreptul de a declara starea de urgență fără acordul prealabil al Parlamentului etc. etc.

Câți din cei care au votat "DA", la 8 Decembrie 1991, știu despre "Curtea Constituțională", prevăzută în text, însărcinată cu "controlul constituționalității legilor" că este un organ politic - membrii ei fiind numiți de Președintele "Republicii" și de Parlament - care încalcă prerogativele puterii judecătorești? In acest fel puterea politică face legea și tot ea o controlează! De altfel, în "Constituția FSN", separarea puterilor în Stat nu este prevăzută în mod expres, nicăieri.

In sfârșit, menționăm că textele acestei parodii de Constituție au fost votate de "Parlament" - în disprețul principiului înscris chiar în Constituția care se vota (art. 147, al. 1) cu o majoritate simplă (50% din voturi +1) în loc de 2/3 din voturi, cum era prevăzut în texte!!

Considerăm inutil să continuăm enumerarea altor aberații și intenții absurde și răuvoitoare concepute numai de bunul plac al actualilor conducători ai țării - aflate în textele menționate. In felul acesta cetățenii țării n'au avut nici posibilitatea să aleagă forma de guvernământ: republică sau monarhie.

"Constituția FSN" nu este, în fapt, o lege fundamentală, ci numai o enunțare de viitoare legi ipotetice care pot fi elaborate după bunul plac al primului venit care are ambiții de "conducător".

La 8 Decembrie 1991 s'au constatat (ca și la 20 Mai 1990) nenumărate iregularități, de toate felurile: abateri inadmisibile, violențe, amenințări, disparițiii de liste, de urne și de ștampile etc. etc. Nenumărați morți au votat și ei făcându-și astfel - post-mortem - datoria față de FSN.

Nici măcar jumătate din cetățenii care aveau dreptul la vot nu și-au exersat acest privilegiu. Textele au fost acceptate de 77,3% din votanți, dintre care mulți erau, de mult timp, "adulți"!

Tinerii și acțiunea unitară a partidelor de reală opoziție care, recent, și-a dovedit pe deplin rațiunea de a fi, sunt ultimele noastre speranțe pentru a vedea, poate în curând, instaurarea adevărului și a binelui de care țara are nevoie mai mult decât oricând.

Prin aplicarea "Constituției FSN", România nu devine un Stat de drept ci o adunare de cetățeni supuși unei singure legi: ARBITRARUL.

(1) In drept, legitimă și existentă, încă și astăzi.

ȘTAFETA DE VETERAN TINERIMII ROMÂNE

Petre PREDESCU

Tineretul de după Primul Război Mondial - azi veteran - își făurea iluzia că va păși în viitor într'o viețuire echilibrată de principii și discipline elevate, cu elite formate din propria obârșie, păstrătoare a tradițiilor cu specific românesc.

Mișcarea inițiată în studenție în acest scop avea toate șansele de succes ca urmare a împlinirii drepturilor istorice - reîntregirea României - prin jertfa părinților și fraților noștri, dată pe câmpurile de bătălie în 1916-1918. Dar n'a fost să fie așa; bruma de elită ridicată pe parcursul celor 20 de ani până în pragul celui de al Doilea Război Mondial a fost prigonită și ucisă mișelește sub comanda regalității lui Carol al II-lea, o pată neagră în existența milenară a Românilor.

Si a rămas pată neagră în simțirea Românului, dela cel conștient până la cel care nu o poate desluși limpede, ca o "repulsie a regalității", desuetă sfârșitului Mileniului al doilea.

La scurtă vreme după alungarea din țară a lui Carol al II-lea împreună cu metresa sa Lupeasca, începe al Doilea Război Mondial, iar noi am continuat jertfele, revigorând speranța că odată cu victoria asupra comunismului, vom ridica o Românie luminoasă ca soarele sfânt de pe cer.

Primisem lovitura inițială dela hitlerism, apoi în clește cu Rușii, am luptat contra celor două năvăliri; dar speranțele noastre s'au dovedit sortite risipei, vremuite de frământările trăite sub comanda păcii din 1945.

Rămășițele maturizate, supraviețuitoare celui de al Doilea Război Mondial, cu fiii lor, tineret educat purtării de ștafetă a neamului românesc, au înfundat pușcăriile comuniste, alții au fost deștărați...

Viețuirea echilibrată pe discipline morale, aflată cap de afiș mișcării noastre în lumini anterioare, a fost măturată de valuri mânioase.

După suferința celor 46 de ani trecuți, fără egal ca duritate și amploare în trecutul nostru istoric, prefacerile forțate au avut profunzimi deformatoare caracterului propriu anterior urgiei.

Oponența contra comunismului distrugător specificului etniei noastre au făcut ca elitele în Români-a să fie înghițite de valuri sau compromise.

ELITE NOI SE CER A LE INLOCUI

Este pragul de existență - în care ne aflăm și pe făgașul refacerii este nevoie de timp și regăsire de sine, în măsură cu gravitatea deteriorării suferite.

Efortul respectiv trebuește dus în paralel cu reorganizarea existenței pe noi baze economice, spre a ne încadra în pasul vremii.

Deși factorul politic a fost înlăturat în prezent, diferențele între cele două sisteme economice se mențin, deoarece trecerea dela sistemul falimentar la cel cointeresat nu poate depăși cu ușurință "rămânerea în urmă", cauzată de dezinteres din tabăra fostă comunistă.

Rezultatele negative sunt: utilaje depășite din punct de vedere tehnic, la fel și calificarea și educația oamenilor spre o producție competitivă.

Mai departe discuția ar urma să intre pe un făgaș de strictă specialitate, care ar depăși spațiul acordat în paginile ziarului și de aici posibilitatea mai anevoioasă de a mă face înțeles de cei neavizați.

Revenim la subiectul din titlul articolului de față, prin punctul de vedere potrivit căruia - noile elite din rândul tineretului - vor avea misiunea - dublă și concomitentă:

- de a înlătura gândirea moștenită dela comunism ca o utopie căzută;
- de a institui echilibrul între "Elite și Mase" în problemele sociale, cu asigurarea pentru cei din urmă a unui minim de trai civilizat, contemporan; și elitelor, în continuare, concluziile de mai jos.

Subliniem cu insistență că tratarea cu insuficiență în Mileniul al III-lea, a problemelor sociale pe mapamond, va duce la deruta maselor umane; iar restabilirea încrederii durează și se obține prin cedări în dezavantajul echilibrului de care am vorbit mai înainte.

O sarcină de mare răspundere pentru supraviețuirea și emanciparea României este formarea acelor elite capabile ca în schimbul de ștafetă lăsat urmașilor să ne asigure continuitatea ca etnie în buchetul altor etnii.

Gama problemelor ca importanță și desfășurare pretinde spații ample și adâncirea lor; fie ca aceste succinte puncte de expunere să constituie pentru tineretul din România reflecții favorizante unor începuturi de orientare, în acele părți, ce vor fi considerate meritorii spre a fi însușite.

DE TOATE PENTRU TOŢI

ORIGINILE ARTEI ŞI FORMAREA SPIRITULUI UMAN

In articolul precedent am menţionat faptul că oamenii, înainte de a inventa scrierea, şi-au exprimat - din răstimpuri - preocupările lor spirituale prin desene şi picturi (n.b. reamintim că prima scriere a fost compusă din "pictograme"). Acest fenomen capital în dezvoltarea speţei noastre ne permite să evocăm originile artei şi formarea spiritului uman.

Dacă omul n'ar fi un visător, nu şi-ar pune întrebări. Fără vise n'ar exista nici artă, nici conceptualitate şi poate omul, ca atare, n'ar exista.

De ce? Este prima întrebare care şi-o pune copilul, omul în devenire. Astfel, esenţa spiritului uman se află exprimată. Mai târziu, opţiunile lui sunt limitate, dar dilemele nenumărate. Cum determinăm o opţiune? De cele mai multe ori în funcţie de noţiunile pe care le cunoaştem. Cu cât noţiunile cunoscute sunt mai numeroase, cu atât opţiunile sunt mai variate. Curiozitatea omului decurge, în cea mai mare parte, din acest bagaj. A şti pentru a înţelege, a înţelege pentru a evalua, a evalua pentru a alege. Cu ce scop? Nu întotdeauna pentru a păstra un echilibru între "bine" şi "rău"; valorile acestea sunt deseori intuite. De asemenea o opţiune nu este întotdeauna funcţie de "instinct", de educaţie sau de condiţie socială. Intervin şi alţi factori pe care îi întâlnim încă dela începutul umanităţii. In comportamentul acesteia găsim paradigme, mecanisme recurente, răspunsuri şi exigenţe care se produc de mii de ani.

Evoluţiile analitice şi imaginative dezvăluie deseori tendinţa noastră de a înţelege detaliile fără să încercăm intuirea funcţionării globale. Se pare că tocmai unul din paradigmele recurente ale comportamentului uman este, din totdeauna, acela de a opune, în raţionament, detaliul globalului; ne preocupăm, în primul rând, de detalii, probabil, fiindcă acestea sunt mai accesibile mecanismului nostru asociativ. Viziunea de ansamblu, indiferent de complexitatea ei se prezintă întotdeauna într'o fază ulterioară procesului de analiză.

Intr'o asemenea evoluţie erorile sunt frecvente şi tendinţa de a conceptualiza poate duce la concluzii discutabile şi la deducţii provizorii, de multe ori eronate. Astfel, după nenumărate aventuri intelectuale, detaliul se poate găsi izolat, fără legătură sau relaţii cu un context mai general din care, în realitate, face parte; de asemenea se întâmplă ca detaliul să fie asociat, de o manieră intempestivă, cu alte detalii care nu au nimic comun cu el.

Gravură pictată în culori. Bizon cu cap antropomorf, 2 săgeţi şi 2 semne convergente pe corp. Niaux, Arriège, Franţa. (releveu H. Breuil)

Un grup de băştinaşi Aranta, din Nordul Australiei, are obiceiul de a picta pe o stâncă viitoarea pradă pe care o va vâna. Motivele acestui obicei sunt multiple şi complexe, dar prima cauză - chiar dacă este adesea inconştientă - pare să fie intenţia de a cunoaşte bine prada, prin intermediul actului figurativ.

Procesul asociativ îl găsim şi la numeroase animale (câinele care mârâie când se apropie de el o altă fiinţă etc.) Spiritul uman a dezvoltat procese asociative mult mai complexe creând reguli; o "logică" conceptuală care încearcă să prevadă efectele anumitor acţiuni sau dezvoltarea' anumitor analize. Dansurile rituale pentru solicitarea "Spiritelor ploii", sau ofranda unor sacrificii pentru a câştiga un loc în "Paradis" sunt exemplificarea acestei "logici". Apariţia acestor obiceiuri sunt rezultatul paradigmelor comportamentului uman întemeiat pe relaţiile dintre cauză şi efect.

Datinile se afirmă prin tendinţa de generalizare, aceea de a aplica experienţa raporturilor dintre oameni la relaţiile cu transcendentul.

Tot ce contribuie la procesele asociative: tentative, achiziţii, eventualele erori, constituie un mecanism de bază în care conceptualitatea umană îşi găseşte rădăcinile care produc emanaţiile ei cele mai tangibile: artă, religie, filosofie. Procesele mintale care caracterizează speţa noastră, dela apariţia manifestărilor cu caracter grafic, ne permit, astăzi, să analizăm funcţionarea spiritului uman, prezent pe toate continentele, în acelaşi timp. Graţie metodelor ştiinţifice de datare, ca de exemplu: carbonul 14, termoluminiscenţa, potasium-argon şi alte analize paleoclimatice, sedimentologice, stratigrafice, arheologice şi stilistice, s'a putut stabili că manifestările artistice ale omului, cele mai vechi cunoscute până astăzi, găsite pe pereţii de stâncă şi în grote datează de acum cca. 40.000 de ani.

Scenă de vânătoare cu personaje în acţiune, caracteristică a operelor vânătorilor evoluaţi; Zimbabwe, Maana. (după E. Goodall, 1959)

Cum am menţionat în "Cuvânt înainte" al acestei rubrici (C.R. Nr. 185, Septembrie '91) rostul ei nu este decât să trezească interesul cititorilor noştri pentru lucruri, fapte şi fenomene uitate sau necunoscute. Sperăm ca imaginile, comentate pe scurt, care însoţesc prezentul articol să incite - şi ele - la dorinţa de a cunoaşte, prin noi înşine, mai mult. Zicala "Caută şi vei găsi" îşi păstrează şi astăzi înţelepciunea lui profundă. Nu putem decât să ne îmbogăţim cunoscând în primul rând, istoria noastră.

E.C.F.

N.B. Informaţii şi imagini culese din "Les origines de l'art et la formation de l'esprit humain", de Emmanuel Anati, ed. Albin Michel, Paris, 1989.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

REVELIONUL LA CÂMPUL ROMÂNESC

Câmpul Românesc - Centrul cultural "Nae Ionescu" - un petic de pământ, un crâmpei de cer şi o mână de oameni, formează un TOT, ce reuşeşte să anuleze spaţii de mii de km, mai exact distanţa România - Canada.

Pentru cei ce nu cunosc acest loc poate pare curios dar cei ce-l ştiu pot confirma adevărul spuselor mele.

Asociaţia Culturală Română din Hamilton, prin numeroasele sale acţiuni dela Câmpul Românesc, se dovedeşte a fi un nucleu ce reuşeste să atragă şi să menţină în jurul său numerosi Români, al căror suflet simte să trăiască româneste, a căror minte ştie să gândească româneşte şi al căror glas VREA să vorbească româneşte. Adevăraţi Români!

Revelionul organizat aici, ca punte între anii 1991-1992, s'a dovedit o dată în plus, una dintre aceste acţiuni mai mult decât reusită, fiecare dintre noi simţindu-ne "ca la mama acasă", într'o atmosferă festivă, caldă, familiară. Ne-a fost adusă pe mese mâncarea specific românească, întreaga listă de bucate fiind o adevărată notă de pricepere, migală şi real interes din partea organizatorilor, faţă de cei prezenţi aici.

Soli ai muzicii românesti, nume binecunoscute şi îndrăgite de noi, Maria Dragomiroiu şi Stefan Hruscă, ne-au fermecat cu cântecele lor, dăruite nouă cu multă pasiune, talent şi sensibilitate. Mulţi dintre noi i-am ascultat cu lacrimi în ochi, care departe de a fi venite din suferinţă, dovedeau cu certitudine că suntem Români şi că tot ceea ce-i românesc ne mişcă până în adâncul sufletului.

Este recunoscut simţul umorului românesc şi demonstrat de Doru Octavian Dumitru în glumele sale gustate de întreaga asistenţă deşi multe dintre acestea îşi aveau izvorul în realitatea crudă a vieţii din România. Este obisnuit Românul să facă haz de necaz şi să zâmbească cu lacrimi în ochi. Am convingerea că fiecare dintre noi am apreciat calitatea glumei şi talentul artistului, care în acelaşi timp cu subtilitate ne-a trimis cu gândul la cei de acasă si ne-a provocat un oftat din adâncul sufletului.

Si totuşi fiecare dintre noi am reusit să ne detaşăm de gândurile triste, să ne bucurăm de această seară şi să sperăm într'un an mai bun.

Ringul de dans a fost luat cu asalt, muzica fiind selecţionată pentru toate vârstele, încheindu-se cu nelipsita "Perinita" românească.

Scopul acestei seri - cu brio atins - a fost de a ne simţi bine şi de a păşi în noul an cu gândurile cele mai bune pentru noi, pentru familiile noastre şi pentru toţi cei de aici sau de ACOLO.

Graţie unei organizări de toată lauda, care a presupus cu certitudine multă muncă, într'un decor deosebit şi o ambianţă generală, excelentă, am petrecut la Hamilton, o seară de neuitat.

Toată admiraţia, aprecierea şi dragostea pentru aceşti oameni, părticică din acest TOT românesc şi când spun aceasta am convingerea că sunt în asentimentul majorităţii celor ce s'au bucurat alături de mine în această seară.

La mulţi ani, Câmp Românesc!!!

Mariana CARARAT

ASPECT DIN SALA CENTRULUI CULTURAL

MARIA DRAGOMIROIU SI STEFAN HRUSCA

SĂRBĂTOARE NAŢIONALĂ ROMÂNĂ LA ROMA

La Roma, sărbătoarea naţională română din 1 Decembrie, a fost celebrată la Radio Vatican, la Biserica Română Unită şi la Institutul Sf. Ioan Damaschin.

Eminenţa Sa, Cardinalul Alexandru Todea a celebrat la Radio Vatican Sfânta Liturghie Română Unită şi a adresat Românilor un cuvânt de încurajare şi de înălţare spirituală.

Ziua naţională română e plină de multe aduceri aminte, căci la 1 Decembrie 1918 s'a îndeplinit unirea Transilvaniei cu România şi atunci la Alba Iulia s'au unit Ortodocşii şi Catolicii pentru a celebra acest neuitat eveniment. Acolo s'au îmbrăţişat Episcopul Ortodox Miron Cristea şi Iuliu Hossu, iar lumea a exclamat că aşa trebue să fie înfrăţirea lor în noua patrie.

Anii au trecut şi multe lucruri s'au schimbat. După o perioadă de democraţie a venit al Doilea Război Mondial. România a ajuns atunci un stat condus de regimul comunist. Mulţi oameni au fost arestaţi şi unii ucişi, fiindcă se voia o lume nouă şi anume, o societate bazată pe principii materialiste şi contrare credinţei.

Era o lume nouă. Românii au fost siliţi să suporte noul sistem. In cadrul lui a fost suprimată, cu un decret de lege Biserica Română Unită, la 1 Decembrie 1948 şi unită cu forţa cu Biserica Ortodoxă.

In acele împrejurări extrem de tragice, episcopii români uniţi au fost arestaţi, mulţi preoţi au ajuns la închisoare şi numeroşi călugări, călugăriţe şi credincioşi au avut aceeaşi soartă.

Cardinalul Alexandru Todea a amintit cum în închisoarea din Sighet au fost întemniţaţi arhiereii uniţi şi multe persoane de seamă, între care a amintit pe catolicul Iuliu Maniu şi pe istoricul Gheorghe Brătianu, pe care dânsul i-a pregătit pentru trecerea la cele veşnice.

Această frăţească îmbrăţişare între un Catolic şi un Ortodox într'o închisoare comunistă e dovada colaborării şi a bunei înţelegeri între fiii neamului românesc.

In ziua de 1 Decembrie din anul trecut, a fost inaugurată la Blaj statuia lui Mihai Eminescu, ce aduce aminte de timpul petrecut de marele poet în acele locuri.

Blajul, după cum spuneau istoricul Nicolae Iorga şi poetul Octavian Goga, nu este un cimitir al trecutului, ci este un altar cultural al poporului român.

Cardinalul Alexandru Todea, după ceremonia făcută la Radio Vatican, a celebrat a doua Liturghie la Biserica Română Unită din Roma, unde a amintit în predică însemnătatea zilei naţionale şi a îndemnat pe toţi la dragoste şi la iertarea şi acelora care au persecutat pe Catolicii dn România.

In aceeaşi seară, s'au întrunit la Institutul Sf. Ioan Damaschin studenţii uniţi şi călugăriţele, sosiţi anul acesta din România.

Serbarea a început cu slujba religioasă celebrată de Cardinalul Alexandru Todea în Biserica Institutului şi s'a continuat cu amintirea zilei de 1 Decembrie.

După două scurte cuvântări ale studenţilor, a vorbit Cardinalul Todea, amintind trecutul apropiat al Bisericii Române Unite şi suferinţele din persecuţia trecută, despre prezentul plin de probleme şi despre viitor, care depinde de tinerii teologi ce vor conduce mâine poporul lui Dumnezeu în România.

Intre oaspeţii de onoare era şi Ambasadorul României pe lângă guvernul italian, Virgil Vieriţa şi Doamna, care la sfârşit a ţinut o cuvântare asupra greutăţilor pe care lumea de azi le întâmpină şi pe care şi neamul românesc trebue să le înfrunte şi să le rezolve pe cât este cu putinţă.

Ziua naţională română a luat fiinţă după mişcările petrecute anii trecuţi şi oferă un prilej de a aminti trecutul poporului român şi să propună înălţarea lui morală şi demnitatea omenească în libertatea pe care va trebui să o trăiască.

Pr. Pamfil CARNAŢIU

VIZITA M.S. REGELE MIHAI I ÎN CANADA

LA INVITATIA INSTITUTULUI CANADIAN DE AFACERI EXTERNE, M.S. REGELE MIHAI I AL ROMANIEI EFECTUEAZA IN LUNA MARTIE 1992 O VIZITA IN CANADA. PROFITAND DE ACEASTA OCAZIE, PE LANGA CONFERINTELE PLANIFICATE LA DIFERITE UNIVERSITATI SI INSTITUTE CANADIENE DIN VANCOUVER, TORONTO, WATERLOO SI MONTREAL, REGELE MIHAI I INTENTIONEAZA SA VIZITEZE SI O SERIE DE COMUNITATI ROMANESTI DIN ACESTE ORASE.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

DE VÂNZARE

CĂRȚI ROMÂNEȘTI

Enciclopedii, dicționare, literatură, istorie, artă, atlase, etc. dinainte de 1945.

Catalog contra 2 DM (1dolar USA) la adresa:

E. Esenkova, Homburger Str. 13
6 Frankfurt/ M 90, W.Germany

INERNATIONAL SERVICE

Serios și de încredere, prieteni și parteneri în 24 de țări

Scrieți la adresa:
P.O.Box 258, Ringwood 3134,
Melbourne, Australia

- Anexați în plic 2IRCs 2 cupoane internaționale poștale care se cumpără dela poștă pentru exedierea formularelor tipărite în limba engleză -

R.F.P.A.
ANUNȚĂ

Editām cărți, broșuri, reviste la prețuri competitive, în limbile română, engleză și franceză.

Pentru informații, contactați agenția RFPA la adresa:

P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

SUPER JAY'S SUPERMARKET
483 King Street East, Hamilton, Ontario
Phone 522-7995

PRODUSE ALIMENTARE CU SPECIFIC GRECESC

- BRANZA TELEMEA
- CASCAVAL
- MASLINE
- ULEI
- HALVA
- ICRE TARAMA
- CAFEA
- LINTE
- FOI DE VITA
- GRAU DECORTICAT

CARTI IN LIMBA ROMANA

1001 BANCURI POLITICE

1001 BANCURI POLITICE — ediție adăugită a cărții „600 bancuri politice"; peste o mie de glume. Preț US $10.00 o carte și transportul în USA, Canada. Trimiteți check sau money order la: YellowBird Publishing,4050 Waveland,Chicago IL 60641

✈ TRANSFER PASAGERI ✈

☛ La sosire sau plecare ☛ pe aeroporturile *J. F. Kennedy* și *La Guardia* ☛ de la *Tarom* sau alte companii europene ☛ pe linii americane sau canadiene ☛ *TARIFE REZONABILE!*

✈✈✈ (718) 899-9564 ✈✈✈

- MATOL -

MATOL este un amestec lichid format din extrase a 14 plante diferite, bogat în vitamine și minerale.

~ Produs miracol canadian ~
Pentru toate vârstele, pentru toate bolile.
Garantat.

DISTRIBUITOR INDEPENDENT
P.O. Box 20057 Upper James
Hamilton, Ont. L9C 7M5
TELEFON: (416) 574 2556

- MATOL-NUMAI PRIN DISTRIBUITORI -

ALL DENTAL PLANS ACCEPTED

ACCEPTĂM URGENȚE

DR. M. STRUGURESCU
DENTAL SURGEON

745 DANFORTH AVE. #309
(LA EST DE PAPE AVE.)
PARCARE AMPLĂ

469-1968

STAȚIA DE METROU PAPE
DANFORTH
PAPE

LUNI – VINERI (10a.m – 8 p.m.)
SÂMBĂTA (9 a.m. – 2 p.m.)

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

TRAVEL

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO – BUCUREȘTI de la	$ 775
MONTRÉAL – BUCUREȘTI	$ 775
HALIFAX – BUCUREȘTI	$1039
VANCOUVER – BUCUREȘTI	$1300
EDMONTON – BUCUREȘTI	$1238
NEW-YORK – BUCUREȘTI	$ 675
CHICAGO – BUCUREȘTI	$ 675

TELEVIZOARE
PHILIPPS MULTI-SYSTEM 21"
$657
JVC PAL-SECAM 21"
$621
TRANSPORT ȘI ASIGURARE INCLUSE

TORONTO – FRANKFURT $590
TORONTO – LONDRA $490
TORONTO – AMSTERDAM $590
TORONTO – LOS ANGELES $350
TORONTO – NEW YORK $199

FLORIDA $199 ACAPULCO $299
JAMAICA $299 VENEZUELA $399

VCR AKAI $345
PLAYER AKAI $285
VIDEO CAMERA JVC $1150
MICRO WAVE $245
CONVERTOR SATELITE $240
TELEFOANE CU ANTENĂ $59
ANSWERING MACHINE $49
FAX $399

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb = $57.33
peste 25lb = $2.80Kg
LIVRAREA LA DOMICILIU ÎN BUCUREȘTI ȘI MARILE ORAȘE

ÎNCHIRIERI DE MAȘINI PE TERMEN LUNG/VÂNZĂRI DE MAȘINI NOI TAX FREE
CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREȘTI (PUTEȚI TRIMITE SCRISORI, ACTE, ETC.)

TRIMITERI DE BANI ÎN ROMÂNIA ÎN 48 DE ORE
PRODUSE ALIMENTARE LIVRATE ÎN 24 DE ORE

SERVICIILE NOASTRE SUNT DISPONIBILE ȘI CU PLATA ÎN RATE (PLĂȚI PESTE $1000)

TORONTO
TEL: (416) 463-6000
FAX: (416) 463-7990

CHICAGO
TEL:(312) 561-3163
FAX:(312) 561-0784

BUCUREȘTI
TEL: 33 44 17
FAX: 10 10 59

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

S'A RUPT UN FIR DIN CAIERUL NEAMULUI

Slujitorii altarelor de pretutindeni, inclusiv P.F. Teoctist, au comemorat la 24 Ianuarie, Unirea Principatelor.

Slujitorii bisericilor din Episcopia dela Vatră au amintit împlinirea a 133 de ani dela Unire și 5 ani dela moartea Episcopului Valerian, cel trimis de Arhangheli ca să apere pe Ortodocșii din America, de undița roșie aruncată peste ocean.

Enoriașii dela Biserica "Sf. Treime" din Miramar, Florida, în frunte cu părintele Traian Petrescu, pătrunși de adânci sentimente românești, au mai adăugat în rugăciunile lor și pe Mihai Moța, care după o scurtă vizită în Florida s'a întors în țară unde o boală neiertătoare l-a răpit.

Prin moartea lui Mihai Moța se rupe firul unei familii ce și-a împletit destinul cu istoria neamului.

Bunicul lui a fost Protopopul Ion Moța din Orăștie, inițiatorul gazetei "Libertatea" închinată luptei pentru unire, adevăr și libertate; iar tatăl lui, Ion I. Moța, a fost unul din cei 7 fondatori ai Legiunii Arhanghelul Mihail, tineri ce și-au dedicat viața pentru renașterea morală, apărarea credinței, tradiției și au luptat contra comunismului ateu.

Pentru fostul Rege Carol al II-lea, a-ți iubi țara, credința și a fi om cinstit, însemnau Les Majestate.

Mihai a rămas orfan la vârsta de opt ani,iar când a început războiul avea 12 ani, dar comuniștii nu i-au putut ierta păcatul "strămoșesc" că purta numele de Moța, l-au închis, l-au trimis la Canal, dar a supraviețuit.

Cel recent plecat dintre noi, era mărturia vie a nedreptăților ce au sfâșiat țara sub camarila carlistă.

In timp ce în orice altă lume civilizată, cei găsiți vinovați și închiși sunt încurajați să-și continue educația, în România,Ion I. Moța care n'a suferit nici o condamnare, i-au fost închise ușile universităților, așa că a trebuit să plece în Franța unde a obținut "Cum laude" diploma de Doctor în Drept, la Universitatea din Grenoble.

Timpul trece, și suntem cu calendarul în Iulie 1936 când începe războiul civil din Spania. Democrațiile care nu pătrunseseră scopurile Moscovei, dădeau comuniștilor tot sprijinul moral și material.

Fericirea popoarelor vine dela Răsărit!

Ion I. Moța, cu alți 5 legionari, a plecat în Spania să lupte contra ateilor, de unde sub ploaia de gloanțe, scrie:

"Aci se clatină așezarea creștină a lumii...Cei fără Dumnezeu trag cu mitraliera în obrazul lui Hristos..."

Dar la începutul anului 1937, fiul protopopului din Orăștie și Vasile Marin cad răpuși de cei care încercau să-L șteargă pe Dumnezeu din Spania catolică.

Trupurile neînsuflețite au fost aduse în țară. Trenul funebru s'a oprit la Cernăuți, Cluj, Orăștie etc. unde era așteptat de mii de oameni, în frunte cu preoții, iar pe lungul drum de fier din apropierea satelor, când trecea trenul cu sicriele celor doi eroi, țăranii îngenuncheați, cu lumânările aprinse, își făceau semnul crucii și se rugau pentru odihnirea sufletelor și veșnica lor pomenire.

Notă: De partea anticreștină a frontului trăgând cu mitraliera în "obrazul lui Hristos" era tatăl fostului Premier Petre Roman la care mai adaug, din memorie, pe ziaristul Geo Bogza.

Ura comuniștilor contra legionarilor e ușor de înțeles!

PRIVATIZAREA SECURITĂȚII

Binefacerile privatizării SRI-ului sunt că oponenții politici nu mai sunt reeducați prin subsolurile Poliției, Securității, și altor instituții de prezervare a "siguranței naționale"; acum "educația" se face în particular de specialiști,mai exact apărarea "demnității naționale" a fost concesionată--din motive economice--agenților care activează după gust și imaginație.

E mai ieftin să ai un "dialog" noaptea pe stradă decât între patru pereți oficiali; se face economie de spațiu, electricitate, cătușe, călușe, scaune rupte și alte parafenii pentru convingerea golanilor ca să spună și cât lapte au supt dela sursa maternă.

Dăm mai jos o declarație care justifică felicitările ce i le aducem D-lui Victor Măgureanu, șeful sereiștilor:

Dl. Constantin Ticu Dumitrescu, Președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România (AFDPR) și al Uniunii Internaționale a Deținuților Politici, a declarat săptămânalului "Strada", că pe lângă scrisorile de amenințare pe care le primește , a fost și victima unor agresiuni fizice, bătăi în stradă, aruncări din tramvai etc.

Alături de mărturia D-lui Dumitrescu avem și mărturiile altor victime ale privatizării Securității, precum și un ziarist care a fost omorât.

ROMFEST '92

31 IULIE - 2 AUGUST

HAMILTON, ONTARIO, CANADA

Președinte, Nicolae PORA

Secretar, Nicu POPESCU

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA LOR 1XO

Puteți procura dela adresa de mai sus, următoarele cărți:

PITESTI de D. BACU	$ 20.00	VORBE CU TALC, de Vasile MILITARU	$ 6.00
POEZII DIN INCHISORI , culegere de Zahu PANA	20.00	PUNCTE DE VEDERE, de Eugen POPESCU	15.00
CU ACUL PE SAPUN , poezii de Zahu PANA	18.00	POVESTE DE DINCOLO, de Ana Maria MARIN	7.00
AMINTIRI DIN INCHISOARE de Nicolae DIMA	15.00	DESTARATII, poezii de Ana Maria MARIN	7.00
CETATI SFARAMATE, schițe și nuvele de N.NOVAC	7.00	PARMITHI, de Victoria BATU	5.00
CORNELIU ZELEA CODREANU (53 de ani dela asasinare) SI CITATE CULESE DIN DOCUMENTE PRIVIND MISCAREA LEGIONARA — Se comandă împreună	22.00	DURERI CONDENSATE, poezii de Vasile MUSTATA	5.00
		MEDITATII SI MARTURISIRI , de Ilie OLTEANU	5.00
		PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE, poezii de Alex. BIDEANU	10.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	20.00	CARUTA CU SCANDURI, de Marcel PETRISOR	5.00
DEZGROPAREA CAPITANULUI, de Vasile POSTEUCA	8.00	VRETI SA RADETI, de Florin SCARLATESCU	5.00
DIN IMPARATIA MORTII, de Gabriel BALANESCU	22.00	JURNALUL FERICIRII de monahul N.STEINHARDT	22.00
ARON COTRUS, opere complete	20.00	TRANSYLVANIA (limba engleză) de Traian GOLEA -Restablishing Historical Truth-	10.00
DESPRE NOI, de Eugenia USERIU	15.00	POEMS FROM COMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
TEMELIE DE VEAC NOU, de Vasile MILITARU	18.00	THE ANTI-HUMANS (Pitești, tradus în limba engleză) de D.BACU	20.00
STROPI DE ROUA, de Vasile MILITARU	20.00		
POEMELE NEMURIRII, de Vasile MILITARU	18.00		

★ La fiecare comandă se adaugă costul expediției.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

CU MÂȚA'N SAC

La al doilea tur de scrutin al alegerilor locale din municipiul Constanța, vicepreşedintele F.S.N. a încercat o fraudă de mari proporții.

Avându-l complice pe directorul Tipografiei "Dobrogea", a tipărit pe ascuns câteva mii de buletine de vot.

Fiind informată conducerea P.N.T.C.D. - filiala Constanța, Dl. C. Ionaşcu s'a deplasat cu un procuror şi doi judecători la tipografia sus menționată. Fiind prinşi în flagrant delict, făptaşii au promis că vor arde buletinele tipărite în plus şi vor distruge matrițele. Nu s'au ținut de cuvânt. În ziua alegerilor au fost descoperite buletinele din acest lot. Au fost sesizate organele în drept.

La Constanța, rezultatul alegerilor a ieşit în favoarea Convenției Democratice.

APLICAREA LEGII FUNCIARE

Comuna Tudor Vladimirescu (județul Galați) a primit, în toiul muncilor agricole, radiograma Nr. 93/ 19.07.91 expediată de DAJ Galați: "Către Comisia de lichidare a CAP T. Vladimirescu, spre ştiință, prin primarul comunei: începând de astăzi se sistează lichidarea fondurilor fixe din patrimoniul CAP, cu excepția construcțiilor zootehnice care se pot licita numai de către unitățile de Stat. Mijloacele fixe (mijloace de transport, tractoare, remorci, utilaje agricole, care, căruțe etc.) urmează să fie repartizate către asociațiile agricole care se vor constitui în perioada următoare. Comisia de lichidare răspunde de îndeplinirea acestei măsuri, acționând cu toate mijloacele pentru conservarea şi păstrarea integrității acestor bunuri....... Semnează, Valeria Constantin dir. gen. adj. DAJ Galați". Comisia de lichidare, compusă ca din întâmplare, numai din fostele cadre ale CAP-ului a sistat pe loc orice acțiune de lichidare. Țăranilor nu le rămâne decât să adere la "Asociațiile agricole" (noile colhozuri) propuse, ilegal, de Dl. Iliescu, personal.

TOT CALITATEA PRODUSELOR

Oficiul de Stat pentru Calitate constată mereu alte pungăşii, unele foarte grave:

- Prosoapele livrate de "FROTTIRFEX" S.A.Bucureşti au etichete pe care scrie 100% bbc, compoziția produselor fiind în realitate 55% bbc şi 45% poliester.
- 800 tone de produse alimentare (conserve de carne, legume sau fructe, răcoritoare, lapte sau produse lactate, bere, produse de panificație etc.) nu au etichete, sau dacă le au nu sunt indicate producătorul, data fabricației, termenul de garanție sau valabilitatea. Printre responsabilii acestor nereguli cităm: S.C. "DALCO" Tulcea, "HORTICOS" Costeşti, "PRODPEST" Galați, IMPF Dolj, IMP Iaşi etc.
- Firma "TRANS-EUROPA" din Bucureşti, a vândut produse alimentare (nectar de caise, pudră de frişcă, de tort, maioneză etc.) importate din Liban care aveau date de fabricație şi de expirare false ceea ce reprezintă un pericol cert de intoxicare alimentară.

Spațiul nu ne permite să continuăm enumerarea altor pungăşii constatate de oficiu.

CORUPȚIA ÎN TIMPUL GUVERNĂRII LUI ROMAN

In luna Ianuarie, Senatul a decis înființarea unei comisii parlamentare care să ancheteze abuzurile, corupția şi traficul de influență din timpul guvernării lui Roman.

Ar fi de necrezut ca această inițiativă să nu fiedin nou - numai o acțiune de a arunca "praf în ochii proştilor", treabă pe care o constatăm de peste doi ani de zile!

SPECTRUL FOAMEI

Pentru a aproviziona populația cu necesarul de făină, până la recolta '92 "ROMCEREAL" trebuia să înmagazineze 4 - 4,5 milioane tone de grâu. Ori până în toamnă, această organizație "centrală" nu adunase decât 2,4 milioane tone din care majoritatea au o greutate hectolitrică foarte slabă. De ce? Pur şi simplu fiindcă "ROMCEREAL", care plăteşte un preț inferior cu 4-12 lei față de prețul pieții libere, nu a achitat decât "o parte" din sumele datorate țăranilor. In aceste condiții mulți dintre aceştia au preferat să înmagazineze la ei - în condiții mai mult decât precare - recolta adunată.

ICRAL: ACELAŞI HAOS CA PESTE TOT

ICRAL-ul, întreprinderea de administrare şi întreținere a locuințelor Capitalei, criticată în permanență sub vechiul regim, a pornit-o glonț spre economia de piață, reorganizată conform democrației noastre originale!

Pentru "rentabilizare" cele 8 întreprinderi actuale se vor transforma în 17 (!!) "Societăți pe acțiuni" (sic). In loc de 24 de directori vor fi 68, fiindcă s'a înființat şi postul de director adjunct (n.n. lipsea al naibii). Bugetul este infim, în schimb hipertrofia aparatului birocratic este asigurată. Sute de lucrări începute şi neterminate, majorări nejustificate ale devizelor, calitatea lucrărilor sub orice critică, tarife mărite de 10 ori sunt numai câteva din "avantajele" oferite clienților jupuiți. Contractul pentru prestări Nr. 1740/91 înşirat pe 3 pagini + 3 pagini conținând lista de lucrări + un memoriu pe alte 3 pagini, incluzând comisionul, ajutorul de şomaj, ICM, cota de proiectare etc. stabileşte valoarea lucrărilor la 97.120 de lei pentru instalarea unei chiuvete, unei toalete şi unui tablou electric (pentru o locuință particulară). Un instalator particular cinstit poate executa, în timp normal, aceste lucrări cu 20.000 de lei. Comentariile sunt inutile.

SEMINȚE LA PREȚUL AURULUI

Legumicultorii din Nordul țării vor fi obligați - şi anul acesta - să cumpere semințe roşii, la negru, din Ungaria. Ținând seama de schimbul neoficial, real, al forintului, 1 gram de semințe va costa 1500 lei! In situația aceasta cât va costa 1kg de roşii vara viitoare? Conducerea țării consideră că asta-i treaba pieții libere, nu a guvernului!

S'au redus tarifele vamale la importuri. In special la articolele de consum.

••

Dl. Verdeț, plecat la Cluj într'un turneu electoral, a fost huiduit şi sorcovit cu bulgări de zăpadă.

PAŞAPOARTE NU PREA AUTENTICE

In 1990, 423 cetățeni români au încercat să treacă granița cu paşapoarte şi vize ale țărilor occidentale...false.

Numărul infractorilor de acelaşi gen s'a ridicat în 1991 la 949 (producția s'a mărit); 778 străini au utilizat, în 1991, acelaşi sistem.

PE PICIOR DE PLECARE

Colonelul D. Iliescu, şeful Serviciului de pază şi protocol dela Cotroceni, urmează a fi numit ataşat militar la o importantă ambasadă, informează agenția A.M.PRESS. Fuga e sănătoasă. Colonelul D. Iliescu e pe cale de a fi acuzat de uciderea studentului Andrei Frumuşanu, în timpul "mineriadei" nr.4.

De asemenea, unul din prezumtivii asasini ai tinerilor din Calea Girocului-Timişoara, în Decembrie 1989, Colonelul Vasile Paul, se pare că va fi numit ataşat militar la Ambasada României din S.U.A.

F.S.N.-ul îşi pune mercenarii la adăpost.

ALTĂ BATJOCURĂ A GUVERNULUI: AJUTORUL STUDENȚILOR

La începutul anului şcolar '91-'92, tarifele pentru cazarea şi masa studenților s'au mărit de 21 ori!!

O cameră, cu grup sanitar propriu, are 3 locuri. Un loc pentru studenți costă 1300 de lei pe lună, iar pentru cei care nu sunt studenți, 4000 de lei pe lună. In consecință, un student însurat cu o studentă plăteşte camera 2 X 1300 2600 lei + 4000 de lei (al treilea loc) 6600 de lei pe lună.

Un student a cărui soție nu este studentă plăteşte 1300 2 x 4000 (inclusiv al treilea loc) 9300 lei pe lună. Aceeaşi sumă o plăteşte şi dacă are un copil care, în principiu nu poate fi student!

Cunoscând situația materială, mai mult decât tragică, a studenților ne întrebăm care dintre ei poate plăti asemenea sume astronomice? Numai fetele lui Petre Roman, dacă într'o bună zi ele ar avea fantezia de a nu mai vrea să locuiască în luxoasa vilă din Primăverii atribuită, pe aproape nimic, lui "papa".

"SUBMARINUL DOX" LA SENAT

Cine şi-ar fi putut închipui că un asiduu cititor şi colecționar al aventurilor submarinului DOX şi al romanelor detective de 15 lei, faimoasele colecții de pseudo-literatură de acum vreo 60 de ani, va ajunge, sub domnia cripto-comunistului Iliescu, vice prim-ministru?

Că, din copilărie şi până astăzi, în viața de toate zilele, acelaşi emul fanatic al acestei literaturi debile nu vede în jurul lui decât comploturi, acțiuni subversive, atentate şi spioni.

Că acelaşi tovarăş de nelegiuiri al tandemului Iliescu-Roman, pe vremea când domnea în clădirea guvernului din Piața Victoriei, ca să dea un interviu unui ziarist străin (1) se retrăgea, cu un pistol la brâu, sic) într'o cameră-lupanar, vecină cu birourile lui, unde găsea în permanență, "disponibile", tolănite pe un pat, una sau două "dame", îmbrăcate sumar şi cât se poate de "sexy", care aveau misiunea să-l "destindă", să-l facă să uite grelele misiuni şi sarcini naționale pe care i le dăduseră nelegiuiții dela conducere. Ce-i drept, "lichidarea" cuplului blestemat şi aducerea minerilor la Bucureşti în Iunie '90 (printre alte fărădelegi) nu le putea realiza decât un individ ca el.

Dar mai mult, această coadă de topor mârşavă a îndrăznit, de curând, să ceară, în public, arestarea Doinei Cornea, care luptând pentru adevăr, dreptate şi libertate ar "complota împotriva Statului"!?!

Credem că toată lumea a înțeles că-i vorba de "senatorul de Buzău", Gelu Voican-Voiculescu.

(1) Fostul vice prim-ministru a declarat, la 12 Mai 1990, corespondentului revistei pariziene "FIGARO-MAGAZINE" că trăieşte "între metafizică şi clitoris"!!

NOUL PRIMAR AL BUCUREŞTIULUI

In primele alegeri locale libere din ultimii 50 de ani din România, CRIN HALAICU, candidatul Convenției Democratice a învins pe Cazimir Ionescu, reprezentantul FSN.

ILIESCU "ARAMA PE FAȚĂ"

Dacă mai era nevoie, "Preşedintele" a dat - de curând - o nouă dovadă de rea credință. Concepția lui despre democrație demonstrează (pentru a câta oară?) intenția fermă de a nu ne permite ieşirea din mlaştina şi putregaiul moral şi material în care am fost înfundați mai bine de patru decenii.

"Preşedintele", cu cinismul lui obişnuit, a respins proiectul de lege care prevedea eliminarea foştilor activişti de partid din viața publică. De asemenea, cu privire la dreptul particularilor de a poseda pământ (ce-i mai normal într'o democrație adevărată?) el neagă posibilitatea ca orăşenii, foşti posesori de pământ, să-şi recapete bunurile confiscate abuziv, iar țăranilor le recomandă "Asociațiile" agricole (colhozurile) pentru lucratul pământului.

Printre multe altele şi aceste atitudini nu fac decât să "dea apă la moară" comuniştilor care se manifestă, din ce în ce mai mult, fățiş.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

GURA D-LUI ISĂRESCU AUR VORBEȘTE

Dl. Mugur Isărescu, Guvernator al Băncii Naționale, a fost numit președintele Comisiei ca să dea de coada dolarilor ascunși de Niculiță. Comisia a avut însă ghinion: a angajat niște ogari financiari canadieni care au mirosit sursa de unde provenea valuta forte. Această știre a determinat pe președintele Comisiei să renunțe la serviciile specialiștilor.

Departe de noi gândul că vreun lider FSN s'ar fi gândit o clipă că dolarii ar sta mai bine în buzunarul lui decât în buget.

Sunt alte lucruri mai importante decât să cauți dolari prin băncile elvețiene, a spus Dl. Iliescu; dar căutarea dolarilor era făcută de specialiști și, în ipoteza că nu existau bani ca să-i plătească, de ce nu le-a oferit un comision din dolarii dibuiți?

S'a temut "Onorata Comisie" că va trebui să deschidă dosarele firmelor securisto-ceaușiste, detectivilor financiari? Ziarul "R.L." (nr. 577) dezvăluie o altă potlogărie: "Gheorghe Dreșcanu a fost pilot de nave maritime la Comisiunea Europeană a Dunării în perioada 1940-1949. A fost plătit în franci aur. Lunar 3% erau reținuți într'un fond. La încetarea contractului de muncă banii urmau să fie returnați lui sau urmașilor. In această situație s'au mai aflat încă 35 de Români."

"In 1949, în contul lui Gheorghe Dreșcanu dela Banca Franței, sub titlul de fond de retragere, existau 14.000 franci aur".

Intre timp dobânda a triplat suma.

Și de aici începe povestea: uite francul, nu e francul. Urmașii după ce au obținut confirmarea dela Banca Franței că fondurile există, s'au adresat guvernului român în 1962, ca să primească suma reținută. Guvernul le-a răspuns în 1968 că "tratativele sunt în curs de rezolvare". In 1976, și 1977 fiul pilotului a înaintat noi cereri. Ca răspuns li s'a oferit 21 de lei pentru un franc aur. Moștenitorii au refuzat și ca urmare "au început să fie intimidați prin intermediul unor ofițeri de miliție, spunându-le să uite de aceste conturi și să-și vadă de treabă, iar senatorul FSN, Pătulici, le-a confirmat că s'au pierdut dosarele... Să credem că Dl. Pătulici nu minte, dar s'au pierdut și dosarele cu conturile dela Banca Franței? Acolo au rămas dovezile, în ce cont au fost transferați francii de aur deținuți de piloții dela Comisiunea Europeană a Dunării.

Dl. Mugur Isărescu, cu humor, declară că Ceaușescu n'a furat nici un ban deoarece el a crezut că va rămâne veșnic la putere.

Frumoasă explicație, și vom ține cont de ea după ce se va rezolva problema cu francii de aur dispăruți dela Banca Franței.

NE PARE BINE CĂ...

Prea Fericitul Teoctist a trimis un mesaj către Consiliul Național al Unirii: "Implor ajutorul lui Dumnezeu asupra lucrărilor Convenției Naționale pentru Reîntregirea României". Ne-ar fi părut și mai bine dacă P.F. s'ar fi deplasat la Iași unde a avut loc convenția.

CALIBRUL SENATORILOR FSN-IȘTI

"Un huligan călărășan l-a bătut crunt pe Dl. prefect Gheorghe O. Barca ("România Liberă" Nr.568) în propriul birou. Agresorul nu e altul decât unul din senatorii locali F.S.N., Ion Doru Taracilă, deoarece prefectul a refuzat invitația la băutură făcută de josnicul agresor". Tărăcilă a fost ajutat de colegul Ion Neagu.

Ambii au fost dați afară din Senat. FSN pierde doi senatori de elită.

PRIMUL PREFECT "ISTORIC"

Fostul prefect al Maramureșenilor, Popa Gheorghe, ex-ofițer, ex-senator FSN și prezent ex-croc, a fost înlocuit cu Dan Marincă, medic, care-i membru al Partidului Istoric Național Liberal.

CU ȘI FĂRĂ PAȘAPORT

In București sunt două categorii de studenți: cei care au căldură, apă caldă și găsesc la cantină mâncare bună și cei cărora le chiorăie mațele în frig și întuneric. Linia de hotar dintre cele două categorii de studenți este pașaportul. Ești străin, plătești în valută, trăiești bine. Ești Român cui îi pasă!?

Studenții din București au ieșit în grevă purtând placarde: "Emanatul ne-a luat kilowatul".

ÎNVRĂJBIRI

După încercarea de a băga vrajbă între Unguri și Români, după încercarea de a ațâța antisemitismul, acum s'a pornit o campanie și mai serioasă în ce privește unitatea neamului.

Se încurajează luptele dintre Ortodocși și Greco-catolici.

Greco-catolicii sunt nemulțumiți că în loc să li se restituie bisericile și bunurile rechiziționate cu forța de guvern, sunt acuzați c'ar fi vânduți Ungurilor.

Au avut loc conflicte, destul de serioase, în unele sate.

Credincioșii greco-catolici au fost înconjurați și bătuți.

SE REPETĂ ISTORIA?

Dumitru Vlaic, de 31 de ani, erou al revoluției-rănit și operat de două ori-s'a sinucis pentrucă n'a mai putut suporta batjocura ce se aduce tinerilor care au înfăptuit Revoluția și favorizarea călăilor care au sugrumat țara. Un gest asemănător schiorului Liviu Babeș care și-a dat foc pe pârtia Carpaților ca să atragă atenția străinilor asupra terorilor regimului comunist.

DEZAMORȚIRE ECONOMICĂ

După 25 de luni dela Revoluție (20 Ianuarie 1992) s'au înregistrat 8377 de societăți mixte cu un capital de $ 289 milioane, menit să învigoreze economia.

Cele mai multe investiții provin din Germania, Statele Unite, Italia, Anglia, Turcia și Olanda.

PUȘCĂRIE ȘI PUȘCĂRIAȘI

Manea Mănescu, cel care a pupat la despărțire, pe acoperiș, mâna Fiului iubit când și-a luat zborul cu elicopterul, se bucură de o îngrijire specială dar nu la pușcărie, unde a fost condamnat, ci la spitalul "Elias". Se spune că Manea ar fi răcit deschizând prea des ușa dela frigiderul unde-și ținea răcoritoarele.

SĂ ÎNAPOIEZE CE-A FURAT

In legătură cu legea S.R.I. s'a cerut din partea P.N.T.C.D. să se introducă o nouă lege care să oblige actuala Securitate să restituie "manuscrisele literare și științifice, a operelor de artă, ridicate cu ocazia perchezițiilor și arestărilor din perioada 1945-1989".

AU FOST, SUNT ȘI VOR FI

"Consiliul Național al Unirii" la care a aderat și Asociația "21 Decembrie 1989", a cerut Parlamentului recunoașterea cetățeniei române pentru Basarabeni și Bucovineni.

APĂRAREA ZÂMBĂREȚULUI

Garda personală din jurul D-lui președinte devine o copie fidelă a gărzii personale care-l apăra în trecut pe Dl. Președinte plus și Secretar General, Nicolae Ceaușescu.

Cortegiul automobilelor prezidențiale s'a îmbogățit cu câteva autoturisme Mercedes, dintre care două sunt prevăzute cu geamuri și caroserie pe care glonțul nu le poate străpunge.

Palatul e sub scutul protector a 3500 de oameni, șeful gărzii imperiale fiind fostul căpitan (tot cu numele de Iliescu) care în timpul revoluției asigurase manevrele politice ale prezentului președinte, cărându-l dela un punct "strategic-revoluționar" la altul, cu un transportor blindat.

LIBERTATE "A LA ILIESCU"

La Tg. Jiu apărea săptămânalul "Renașterea" care era independent și mai ales că dezvăluia niște afaceri de milioane puțin cam ilegale (și asta în ajunul alegerilor). Șeful tipografiei a interzis apariția ziarului pe motiv că n'are aprobarea Ministerului Culturii, numai că Ministerul Culturii nu dă astfel de aprobări și de asemenea nici tipografii.

ȚĂRANII AU ÎNCEPUT SĂ-ȘI FACĂ DREPTATE

Sătui să aștepte alte "hotărâri înalte" și considerând că suprafețele de pământ atribuite prin legea funciară sunt ridicole și că această lege "mai mult strică decât drege" (declarațiile unor țărani) prin directivele ei, inspirate de agricultura "socialistă", numeroși țărani din jud. Cluj au început să-și facă singuri dreptate.

Astfel ei au ocupat cca. 5000 hectare de pământ arabil, fânețe, pășuni și livezi ce le fuseseră luate, în mod abuziv, de vechiul regim și care fuseseră încadrate în I.A.S.-uri.

In povestea că țăranii ar putea deveni "acționari" ai acestor pământuri, țăranii nu mai crede nimeni.

ACUZĂ ORI APĂRĂ?

Dl. Petre Roman, metamorfozat în democrat de viță paternă, a declarat că în timpul domniei comuniste ar fi fost arestați "câteva mii", maximum 10.000. Stim că Dl. Roman are cultură lată, vorbește pe mai multe limbi, dar nu știm ce notă a luat la aritmetică. Cum a ajuns cu adunatul la 10.000 când în țară erau 126 de temnițe grele, la care se adaugă lagărele, canalele, spitalele psihiatrice, subsolurile Securității, gropile comune etc.

In cei 10.000 de infractori citați de Dl. Roman se includ cei 200.000 de membri ai P.N.T. (după cum afirmă supraviețuitorii P.N.T.) plus membrii P.N.L. etc.

La care adăugăm și victimele care nici nu meritau măcar să fie numărate: legionarii.

Cei închiși au fost liderii ce-au luminat și întregit neamul: Petre Tuțea, Constantin Noica etc.; fețele bisericești: Staniloae, Hossu etc.; liderii politici: Iuliu Maniu, Gheorghe și Dinu Brătianu, tovarășul Titel Petrescu care a comis păcatul afirmând că mai întâi e Român și apoi Rus.

Dl. Petre Roman e ca cărgiogarul care-și apără clientul:

Cer onorațiilor jurați ca acuzatul să fie achitat deoarece el ar fi putut omorî întreaga familie, dar a mai lăsat în viață un moștenitor.

Stefan Bercia, Primarul orașului Aninoasa (Valea Jiului) a fost arestat pentru luare de mită dela persoane cărora le promisese noroc la împărțirea apartamentelor. Primarul a recunoscut vina și a și motivat-o: dorea să facă o excursie în Franța.

••

In anul 1991 au renunțat la cetățenia română 40.000 de inși.

••

Academia Română suferă de inflație. Numărul nemuritorilor a fost mărit la 180. Problema "culturală" e că nu sunt destule fotolii unde să-i așeze în sala Academiei...

Printre noii membri s'au strecurat și unele eminențe care au călăuzit cultura în timpul vechiului regim.

••

Eliberarea unui pașaport costă 473 lei.

••

Revista "Românul" (nr.2/1992) scrie: executarea ceaușeștilor a avut loc cu câteva zile înainte deoarece: 1) hainele erau nemototolite; 2) la proces președintele completului s'a bâlbâit când a vrut să explice în numele cărui partid sunt acuzați de genocid. Neocomuniștii nu se identificaseră încă oficial cu FSN.

••

Bucureștiul a fost declarat oraș liber. Oricine poate să se mute în Capitala țării.... dacă are unde. In 1991 circa 120.000 de cereri pentru apartamente au rămas nerezolvate.

••

După patru decenii de beznă intelectuală s'a alocat, din bugetul pe 1992, doar 0,35% pentru cultură, mai puțin decât în 1991, și asta fără a ține cont de inflație.

••

Prețul automobilelor se mărește aproape lunar. In curând milionul și automobilul. (Leafa medie este de cca. 10.000 de lei pe lună).

••

Cu ocazia ultimului recensământ, Romii în mare majoritate s'au declarat Români get-beget.

••

Poetul Mihai Ursache, Directorul Teatrului Național "Vasile Alecsandri" din Iași a fost demis din funcție pentruc'a închiriat sala teatrului, în ziua de 24 Ianuarie, Consiliului Național al Unirii și Convenției Democratice. Ordinul a venit dela Ministrul Culturii.

••

S'au pus în circulație bancnote noi de 1000 lei și imediat au apărut și bancnote false tot de 1000 de lei.

••

T.V.L. pregătește un film cu năvălirea minerilor din luna Septembrie. Sunt neînțelegeri în editarea peliculei, unii o vor pro-Roman, alții pro-Iliescu.

••

Dl. Petre Roman și-a pierdut postul de premier, dar nu și "sexapealul". In Bacău s'a format o organizație, compusă numai din doamne - mai tinere și mai bătrâne-care-l vor sprijini la viitoarele alegeri generale.

••

Conducerea Editurii "Presa națională" a anunțat că vor suprima apariția a 13 reviste, pentrucă nu mai pot suporta cheltuielile de editare.

••

S'a înființat la București Fundația culturală "Memoria" care-și propune să dezvăluie întregul adevăr în legătură cu opresiunea la care a fost supus poporul și spiritualitatea românească.

••

Dobânzile pentru anul 1992: la depunerile pe un an, 25%; iar pentru depunere la vedere 18%.

••

S'a decis formarea unei "Gărzi a transporturilor" cu scopul de a stopa corupția, precum și de a asigura securitatea trenurilor, depourilor, aeroporturilor, porturilor, navelor maritime și fluviale de tot restul de hoții, escrocherii etc.

••

Asociația Ziariștilor Români a primit 20 de tichete de cazare în hoteluri. Cu acest tichet, ziaristul trimis în interes de serviciu, va plăti doar 5% din costul hotelului.

••

Si mai rău! Socotind producția din 1991 față de cea din 1990 vedem că a scăzut cu 20%.

••

Românul ar fi avut o iarnă fericită: a avut mai multe zile libere decât în orice altă iarnă; i-au lipsit doar două lucruri: căldura și mâncarea, pentrucă la televizor vede destule filme.

••

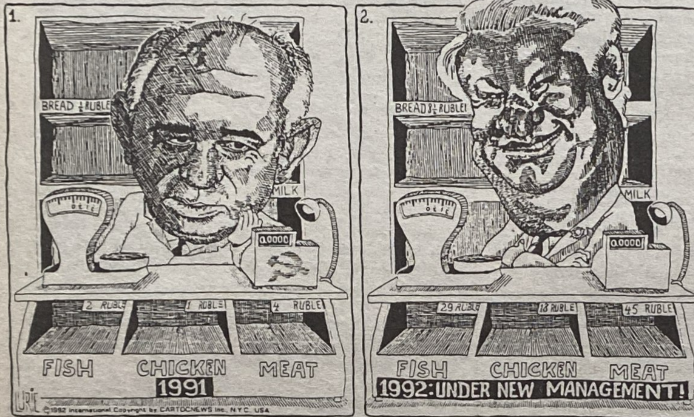
Fiecare cu "leul" lui. Parlamentul Republicii Moldova a votat (196 pentru, 11 contra și 4 s'au abținut) ca moneda oficială să se numească "leu", dar să se imprime pe el "leu" moldovenesc.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

GESTAȚIA ANEVOIOASĂ A FOSTEI UNIUNI SOVIETICE

Comunitatea Statelor Inpendente (CSI - oare cât va dăinui acest nume?!), continuă și va mai continua să treacă printr'o gestație anevoioasă în drumul spre o nouă identitate economică, democratică și militară, după colapsul Uniunii Sovietice.

Pe primul plan rămâne criza economică, care este foarte greu de înlăturat. Creșterea prețurilor, la unele articole până la de zece ori, a adus în același timp la creșterea pauperizării, oamenii fiind nevoiți să-și vândă obiectele din casă pentru a putea să-și cumpere alimentele de bază. Valul de nemulțumiri a dus la o serie de demonstrații procomuniste la Moscova, cu portretele lui Lenin și Stalin. Manifestanții au cerut demisia lui Elțîn și reinstalarea vechiului regim.

Unii economiști consideră că Elțîn a greșit atunci când a eliberat prețurile înainte de a introduce privatizarea și a permite astfel unui sector particular bine organizat să aducă bunuri pe piață.

Creditele valutare a celor șapte țări industrializate și ale Fondului Monetar Internațional pentru republicile CSI, de aproximativ 120 miliarde de dolari, vor fi disponibile de abia după primirea acestora ca membre ale Fondului. Vor fi primite numai republicile care au introdus reforme democratice (până în prezent numai șase, printre care și Moldova). Evenimentul va avea loc la 27 Aprilie la Washington.

De remarcat că după vizita făcută de James Baker în aceste republici, Washingtonul va stabili cu ele și relații diplomatice. Ele vor fi primite și ca membre ONU.

Secretarul de Stat american și Ministrul de Externe al Rusiei Andrei Kozirev au fost de acord să pregătească o înțelegere, pentru semnarea unui nou acord de reducere a arsenalului atomic de către președinții Bush și Elțîn cu ocazia întâlnirii lor din Iulie dela Washington.

S'a discutat și crearea unui centru comun de apărare antibalistică nucleară.

Problema spinoasă a viitorului forțelor armate va fi reluată din nou de liderii CSI în Martie la întâlnirea lor dela Minsk. Fosta Uniune Sovietică a dispus de un potențial urias în oameni și armament convențional: 3,7 milioane de soldați, 56.000 de tancuri, 90.000 piese de artilerie, 800 de vase de război și peste 10.000 de avioane.

După cum se știe, Ucraina pretinde să i se dea cea mai mare parte din flota militară din Marea Neagră, iar Moldova, Azerbaidjanul și Ucraina doresc să aibă propria lor armată națională.

Un viitor cu multe semne de întrebare, care pot cauza griji Vestului, este acela al uriașelor complexe militare nucleare ale fostei Uniuni Sovietice. Aici lucrează peste 100.000 de specialiști. Dintre aceștia 10-15.000 sunt oameni de știință care posedă cunoștințe asupra tehnologiei armelor nucleare, iar 2-3.000 din această elită sunt savanți cunoscători a celor mai sofisticate metode.

James Baker a avut ocazia să viziteze unul din aceste complexe dela Celiabinsk.

Marele pericol pentru întreaga lume îl reprezintă posibilitatea ca unii savanți datorită crizei economice din țara lor, să fie tentați să-și ofere serviciile unor țări din lumea a treia, ca Iran, Irak, Libia sau Coreea, pentru o remunerație mai bună. Salariul unui savant este de numai 1.500 de ruble, iar a unui tehnician, de 750 de ruble.

Pentru a împiedica această posibilitate, Statele Unite au hotărât alocarea a 400 milioane de dolari Rusiei pentru distrugerea arsenalului atomic și utilizarea în acest scop a specialiștilor nucleari din complexe. De asemenea, după o întrevedere Elțîn-Baker, s'a hotărât înființarea în Rusia, cu ajutorul Statelor Unite și Germaniei, a unui centru tehnologic internațional unde vor fi utilizați acești oameni de știință pentru proiecte nemilitare.

Un alt punct de tensiune în CSI îl reprezintă reînceperea unui adevărat război între Armenia și Azerbaidjan pentru enclava armeană Nagorno - Karabakh, cu utilizarea de tancuri, elicoptere și armament greu, sustrase din depozitele armatei sovietice. Rusia a ordonat trupelor sale să părăsească zona.

Un nor negru l-a reprezentat și declarația Republicii Belarus că are pretenția unor rectificări de frontieră cu Lituania.

ORIENTUL MIJLOCIU DIN NOU O POTENȚIALĂ CUTIE A PANDOREI

Cu numai o săptămână înainte de începerea celei de a patra rundă de convorbiri directe de pace arabo-israeliene dela Washington, au început o serie de ciocniri violente între trupele israeliene și facțiunile palestiniene extremiste, care se opun tratativelor de pace cu Israelul.

Astfel, după ce pe data de 14 Februarie trei soldați israelieni au fost uciși într'un campus militar de membri ai organizației Fatah, pe data de 16 Februarie elicoptere israeliene au atacat în Sudul Libanului un convoi de mașini omorând pe Seicul Abbas Musawi, liderul grupării extremiste proiraniene șiite, Hezbollah (Partidul lui Allah).

Partizanii șiiți au început, ca represalii, să lanseze rachete Katiușa asupra zonei israeliene de securitate din Sudul Libanului și în Nordul Israelului. Armata israeliană a răspuns cu focuri de artilerie grea, iar pe data de 20 Februarie carele sale blindate au pătruns în Liban trecând prin barajul trupelor ONU, pentru a ataca bazele șiite din statele Kafra și Yater. Opt soldați ai forului mondial au fost răniți.

După 24 de ore trupele israeliene s'au retras, iar șiiții au încetat atacul cu rachete.

Convorbirile de pace directe arabo-israeliene au început la Washington, pe data de 24 Februarie, dar după cum era de așteptat nu au dus la nici un rezultat.

Israelul a respins planul palestinian de autonomie, deși acesta era foarte apropiat de acordul semnat la Camp Davis în 1978 de Egipt și Israel. Discuțiile cu delegațiile Siriei, Libanului și Iordaniei au fost copii ineficace ale celor anterioare.

Tensiunea dintre guvernul de la Washington și cel al Premierului Shamir a ajuns din nou la maximum în legătură cu împrumutul de 10 miliarde de dolari, cu garanții, pe care administrația continuă să-l condiționeze prin încetarea construcțiilor din zonele ocupate.

Shamir, care a declarat că aceste construcții nu vor înceta nici măcar "o singură zi", este forțat să aleagă între acestea și dolarii necesari pentru a asigura integrarea sutelor de mii de Evrei care au venit și care vor mai veni din fosta Uniune Sovietică.

Poziția americană poate influența rezultatul alegerilor din 23 Iunie, când Partidul Likud al premierului va avea de înfruntat Partidul Laburist, care a ales ca lider, în locul lui Shimon Peres, pe Yitzhak Rabin.

Yitzhak Rabin

Rabin, adept al unei politici maleabile, este împotriva construirii de noi așezăminte și pentru discuții cu Palestinienii în privința retrocedării unor teritorii din regiunea Gaza și Malul de Vest al Iordanului, pentru pace. Ca fost Sef de Stat Major în războiul din 1967, fost Prim Ministru și Ministru al Apărării chiar în perioada "intifadah"-ului palestinian, el prezintă o garanție că va apăra interesele Israelului, însă de pe o poziție mai realistă.

Irakul tinde să apară din nou pe prim plan prin refuzul său de a colabora cu comisiile speciale ONU la distrugerea rachetelor și a armelor cu efect în masă. Bagdadul a condiționat colaborarea de ridicare a embargoului economic.

In această situație, Consiliul de Securitate a dat o rezoluție în care face cunoscut Irakului că va avea de suferit "consecințe serioase" dacă va refuza să colaboreze.

Un factor de tensiune în regiune îl reprezintă și încercările Siriei de a-și mări arsenalul militar prin cumpărarea a numeroase tancuri T-72 sovietice, ca și comandarea din Coreea de Nord a rachetelor Scud-C, o versiune mult perfecționată a tipului Scud-B utilizate de Irak (1000 km rază de acțiune, în loc de 350 km). Un val de neliniște pentru Israel îl poate aduce și hotărârea Washingtonului de a vinde Arabiei Saudite 72 de avioane F-15, cele mai avansate tipuri ale aviației americane.

FORȚELE DE PACE ONU VOR FI TRIMISE ÎN IUGOSLAVIA

La propunerea Secretarului General ONU, Boutros Ghali, pe data de 31 Februarie, Consiliul de Securitate a aprobat trimiterea în Iugoslavia a unei forțe de pace de 14.000 de oameni (12 batalioane de infanterie) și forțe auxiliare (aprovizionare, 350 de polițiști și 100 de observatori).

Forța de Protecție a Națiunilor Unite, după cum a fost etichetată, este compusă din reprezentanții a 31 de țări și va sosi în Iugoslavia probabil la mijlocul lunii Martie. De remarcat că nu s'a apelat la țările vecine cu republica federală.

Trupele vor avea ca misiune pătrunderea în Croația, în enclavele locuite de populația sârbă, în regiunile Krajna și Slavonia, cu un total de 600.000, și care acum sunt ocupate de trupele federale.

Trimiterea de forțe ONU a fost acceptată încă de luna trecută de conducătorii militari și politici ai Serbiei și Croației, singurul obstacol fiind opunerea liderului sârb din Krajna, Milan Babici, care până la urmă a cedat după presiunile făcute de conducerea centrală sârbă.

Intreținerea forțelor ONU va costa 634 de milioane de dolari pentru o perioadă de un an. Conform planului, armata iugoslavă se va retrage din zonele ocupate, după ce va dezarma unitățile paramilitare, permițând trupelor ONU să pătrundă în aceste zone pentru a proteja populația sârbă de eventuale atacuri.

Forțele ONU vor rămâne în Croația până se va ajunge la o rezolvare politică definitivă între părți, mediată de Comunitatea Europeană.

Calea spre o pace definitivă va fi destul de anevoioasă pentru că atât Croația cât și Serbia au pretenții asupra zonelor ocupate de minoritatea sârbă.

Situația din Iugoslavia se poate complica și mai mult în urma hotărârii Bosniei - Herțegovinei, prin referendum, de a deveni independentă. Si aici populația sârbă care reprezintă numai 30%, dar ocupă un teritoriu de 60%, dorește alipirea la Serbia, în caz de secesiune. Deci nu este exclus un scenariu asemănător cu cel din Croația.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

ECHILIBRU FRAGIL

—— Lucian G. COSTI ——

Nimic nu este mai dificil pentru un cronicar al timpurilor noastre decât să descifreze sensul ascuns și direcția în care evoluează evenimentele într'o lume răvășită de transformări profunde, care afectează toți stâlpii edificiului politic de pe mapamond, statornicit după cel de-al Doilea Război. Scrutarea viitorului e cu atât mai anevoioasă, cu cât cauzele care au provocat seismul istoric la care asistăm nu au dispărut. Ne aflăm în mijlocul vârtejului și ne este mai ușor să consemnăm cursul surpriză al întâmplărilor, dar ne trebue un mare efort de imaginație ca să realizăm că asistăm de fapt la procesul pieirii celui mai odios sistem represiv anticreștin ce a fost născocit de tenebrele istoriei, comunismul sovietic. Tentația de a recurge la metodele analitice ale mentalității fenomenologice caracteristice omului de știință de azi, de formație raționalist-materialistă, dă greș în fața avalanșei de răsturnări ce se petrec pe tot globul și pe toate planurile, nu numai în sfera politicului. Suntem martorii unui veritabil final de ciclu în istoria omenirii care nu cruță nici un segment de viață, dela orientări social-politice, la ideologie, la economie, la atitudinea față de religie.

Se derulează în fața ochilor noștri un spectacol grăbit, cu o scenografie ce dispare brusc și cu actori nepreparați pentru efemerul rol pe care-l joacă parcă fără voia lor. Ultimul țar al Uniunii Sovietice, Gorbaciov, nu a priceput nici în ultimul moment că sistemul pe care-l conducea dispărea fără drept de apel și că o mână nevăzută îl arunca peste bord. Gustul imperial caracteristic stăpânilor dela Moscova, nu l-a părăsit nici pe Elțîn, care a semnat precipitat tratatul dela Minsk, încercând să păcălească ursita și să perpetueze URSS-ul, sub noul nume de CSI. Intâlnirea dela Minsk dela începutul lui Februarie a demonstrat că fisurile sunt adânci și Ucraina, Bielorusia, Armenia și Moldova se opun păstrării unei armate comune. Ele și-au exprimat rezerve față de insistențele Moscovei de a menține în viață Armata Roșie, cu efectivul său uriaș de 3, 5 milioane, și singura concesie făcută Rusiei lui Elțîn este comanda unică asupra arsenalului nuclear. Dezacordurile dintre fostele republici unionale, care au proporții de veritabil război, cum este cel dintre Armenia și Azerbaidjan, sau de permanentă stare de tensiune, cum se întâmplă între Ucraina și Rusia, pun sub semnul întrebării supraviețuirea hibridei comunități inventate la Minsk.

Ar fi naiv să credem că dispariția URSS-ului e sinonimă cu desființarea Rusiei și că actualele dificultăți economice și politice vor aduce schimbări radicale în configurația colosului european, dar putem întrezări surse de conflict care să implice Rusia și Ucraina, și care pot și trebue să fie urmărite îndeaproape spre realizarea deziderătului Reîntregirii României. Atitudinea intransigentă a liderilor dela Kiev în problema retrocedării ținuturilor românești ocupate de URSS în 1940 nu lasă loc unei soluții negociabile, atâta timp cât foștii comuniști dețin puterea în Ucraina, afișând un șovinism nedisimulat. In timp ce Sovietul regional de deputați dela Cernăuți făcea sforăitoare declarații asupra "drepturilor inalienabile ale Ucrainei" asupra Nordului Bucovinei (provincie pe care ar fi cazul s'o numim Arboroasa, cu vechiul ei nume românesc de pe timpul lui Stefan cel Mare, și nu cu denumirea slavă străină inventată de Austrieci în sec. XVIII), actualul presedinte dela Cotroceni își îmbrățișa confratele său întru ale lui Lenin, Leonid Kravciuk dela Kiev, amintind în cel mai internaționalist spirit din lume că trebue să fim buni vecini, și nu e cazul să se supere amintitul tovarăș ucrainean de niscai vorbulițe spuse de Parlamentul României, care de fapt cerea solemn începerea tratativelor de retrocedare a ținuturilor anexate și condiționa recunoașterea independenței Ucrainei de renunțarea la pământurile noastre de către Kiev. Poate că indignarea noastră ar trebui rostită răspicat, și este cu totul îndreptățită, dar știm că în vâltoarea acestui sfârșit de ciclu mulți actori nu știu să iasă de pe scenă, deși s'a schimbat decorul și vechea piesă și-a dat duhul, și ce mai rostesc ei azi n'are nici o valoare mâine.

Mecanismul complicat al jocurilor politice de pe glob nu lasă nici un dubiu asupra caracterului tranzitoriu al situației actuale. Stabilității ultimelor cinci decenii i se substituie o perioadă de mari și neașteptate mutații, în care cel mai neînsemnat incident poate provoca o reacție în lanț cu cele mai îndepărtate reverberații. Intreaga Europă de Est se află în convulsiunile trecerii spre o lume mai respirabilă, spre restabilirea rolului valorilor tradiționale și în primul rând a religiei. Vestul Europei nu scapă valurilor tumultului cel puțin sub aspectul opțiunilor politice, cu o vădită înclinare a balanței spre dreapta. Eșecul suferit de socialiștii francezi în alegerile parțiale, împreună cu scandalul de proporții cauzat în Italia de dezvăluirea conținutului scrisorii "eroului comunist" Palmiro Togliatti prin care acesta refuza cu cinism să-și ajute conaționalii deveniți prizonieri în URSS, sunt semne ale timpului, de respingere a ideologiei de stânga.

Revirimentul lumii musulmane complică toate calculele: Algeria este prada unui violent conflict ca urmare a anulării alegerilor ce consacrau ascensiunea la putere a Frontului Islamic al Salvării, iar ideologia fundamentalistă câștiga teren în multe părți ale lumii aflate sub semnul semilunii. Iranul își intensifică eforturile de apropiere cu republicile foste sovietice din Asia Centrală și cu Azerbaidjanul, încercând să formeze un bloc economic, dar cu evidente implicații politice. Prezența armelor atomice pe solul Kazahstanului mărește tentația ce o resimte Teheranul de a polariza interesele vecinilor de aceeași religie din Nord. Geopolitic, Iranul reprezintă un pol natural de gravitație pentru fostele republici sovietice din Asia Centrală, oferindu-le accesul către Golful Persic și comunicații facile cu tot Orientul Mijlociu, deschizând legături istorice, rupte artificial de expansiunea rusă și mai apoi sovietică.

Infățișarea de azi a lumii nu reflectă încă schimbările aduse și de un alt factor, de multe ori determinant, și anume de cel demografic. Algeria are azi 28 milioane de locuitori, de patru ori mai mult decât acum treizeci de ani, când devenea independentă. Pakistanul depășește 90 de milioane, și posedă tehnologia de fabricare a bombei atomice, fiind o putere regională care nu poate fi ignorată. Europa de Vest bate pasul pe loc, în timp ce rata de creștere a natalității maselor de Turci, Marocani, Arabi, Africani, din toate țările Comunității Europene este net superioară localnicilor.

Albanezii din Balcani sunt aproape cinci milioane azi, depășind numărul Croaților. Românii ating cifra de 30 milioane, considerând toate grupările românești aflate în afara frontierelor actuale. Asemănătoare legii atracției universale din fizică, influența exercitată de popoarele dinamice demografic se face, mai devreme sau mai târziu simțită. Iată de ce există suficiente motive să nu acordăm statu quo-ului de azi prea multe șanse de a se păstra nealterat în viitorul apropiat.

Un echilibru fragil domnește în întreaga lume în mijlocul marelui seism istoric ce a consemnat prăbușirea comunismului din Rusia, după aproape șaptezeci și patru de ani dela instaurarea Statului bolșevic. Nu putem ghici planurile Providenței, dar avem motive să fim optimiști că forțele Binelui devin precumpănitoare, iar cutremurele din jur vor favoriza înfăptuirea Dreptății și pentru neamul românesc.

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

EFEMERIDE

Evenimentele politice desfășurate până la sfârșitul anului 1991 și care își continuă desfășurarea, afectează în mod deosebit două profesiuni: cartografii și profesorii de geografie. Nici un atlas apărut până în 1991 numai este actual, iar statele europene și unele state asiatice sunt în plină transformare. Cartografii trebue să rectifice mereu noi frontiere iar profesorii de geografie trebue să predea lecțiile după informațiile din ziare și nu după cărțile depășite de evenimente.

Neînsemnatul oraș Minsk a ajuns peste noapte capitala celui de al treilea imperiu rusesc, însemnat pentru moment cu trei inițiale, C.S.I. (Commonwealth-ul Statelor Independente). După primul imperiu țarist cu capitala la Sankt Petersburg, al doilea, cel comunist cu capitala la Moscova, cel de al treilea, în curs de formare, o ia dela capăt cu o nouă capitală, de data aceasta cu o formulă ușor digerabilă, pentru Occidentul anchilozat în formalisme, cu termenul englez de commonwealth. Dacă ne-am întoarce puțin îndărât, la crearea statului sovietic de către Lenin, sovietul naționalităților și însuși numele statului de Uniune a Republicilor Socialiste Sovietice, vedem că titlul englezesc de commonwealth nu este decât traducerea aceluiași nume de stat, iar în noua denumire a fost suprimat doar termenul de socialiste atât de compromis pe plan mondial.

Ucraina și Bielorusia state noi independente? Dar Stalin a cerut și țările apusene au acceptat fără nici o obiecție chiar la înființarea Organizației Națiunilor Unite, că ele sunt state independente și în această situație li s'a acordat dreptul de a se înscrie în ONU, unde figurează cu drepturi depline dela întemeierea organizației. Cum și-au îndeplinit ele rolul de "Stat independent, membru al ONU" este altă poveste.

Se spune acum că situația s'a schimbat și că membrele C.S.I. sunt cu adevărat independente, că Elțîn a fost comunist dar nu mai este, că Președintele Ucrainei a fost comunist până în August 1991 dar nu mai este, la fel de Președintele Moldovei, Snegur, și de ceilalți președinți ai statelor independente. Cum își vor duce la îndeplinire atribuțiile de țări independente aceste state, nu știm încă. Vor avea ambasadori în fiecare țară sau consulate, vor avea monedă proprie, armată națională, frontiere păzite de grăniceri sau puncte vamale între ele, pașapoarte naționale, limbă oficială, alfabet deosebit în statele musulmane, putere legislativă în interiorul statului sau o coordonare cu un parlament al commonwealth-ului la Minsk?

Statele Unite destul de circumspecte la împărțirea Imperiului Sovietic cu care au dus un război rece formal de circa 40 de ani, nu sunt încântate de emanciparea națională a statelor din fosta Uniune Sovietică. Deși nu au recunoscut niciodată pactul Ribbentrop-Molotov și anexarea Tărilor Baltice, Statele Unite au recunoscut destul de târziu, după ce independența devenise deja o realitate, recunoașterea Letoniei, Lituaniei și Estoniei. De aceea ni se pare destul de curioasă graba cu care s'au grăbit să recunoască "statele independente din CSI".

Cu toată agenda sa încărcată, Secretarul de Stat James Baker s'a deplasat întâi la Chișinău (?!) iar după aceea în Asia Centrală și în Caucazia, pentru a da gir noilor state din CSI, deși dela primirea avută în Republica Moldova, putea trage niște concluzii certe. Cu toate acestea Președintele Moldovei, Snegur, a fost primit la Washington, unde emanatului Iliescu i s'a arătat ușa dela intrare, închisă.

Transformările din Europa afectează însă și relațiile dintre SUA și Comunitatea Europeană. In timp ce aceasta din urmă a recunoscut independența Croației și Slovaciei, Statele Unite s'au opus ferm acestei recunoașteri, dar punctul de vedere al Germaniei a fost însușit de Europeni. Cazul celor două state desprinse din federația iugoslavă poate fi un precedent periculos pentru actuala împărțire a Europei și pentru Pactul dela Helsinki. Nu este un secret pentru nimeni că statul cehoslovac este și el amenințat de secesiune.

Iugoslavia și Cehoslovacia sunt două state create după Primul Război Mondial de țările occidentale dar mai cu seamă de intervenția Președintelui american Wilson, care adept înfocat al Ligii Națiunilor, a crezut că poate aduna mai multe etnii la un loc făcând un stat nou. Ideea n'a avut succes dela început, Națiunile adunate fără consimțământul lor nu s'au sudat nici între cele două războaie, nici după al Doilea Război Mondial.

La Olimpiada de iarnă dela Albertville, valoroșii sportivi din Rusia și C.S.I. care au urcat pe podiumul învingătorilor cu medalii de aur, n'au avut nici steag al țării, nici un imn național și au ascultat blazați o melodie care nu le spunea nimic.

Un popor poate fi învins, dar nu umilit. Tineretul rusesc nu va uita aceasta și este rău că organizatorii jocurilor olimpice n'au sesizat acest fapt. Așa cum au prezentat steagul Croației, spre exemplu.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ALEGERILE DIN AMERICA ȘI ROMÂNIA

—— Ion BOIERU ——

DUPĂ DEZMEMBRAREA UNIUNII SOVIETICE

Prin lichidarea surprinzătoare a Imperiului Sovietic s'a produs un dezechilibru în relațiile internaționale, căci a dispărut tot sistemul de raporturi de forțe politice și militare care se formase prin adversitatea celor două mari puteri mondiale: Statele Unite ale Americii și Rusia Sovietică. Era un echilibru prin care se asigura o oarecare stabilitate și ordine în politica internațională.Astăzi, singura putere militară mondială a rămas America. Asta nu înseamnă că s'a produs o altă stabilitate, decât că doar a dispărut pericolul imediat al unei conflagrații mondiale cu caracter apocaliptic, în care să fie întrebuințate armele nucleare. Dar, a rămas de organizat o nouă ordine politică mondială, prin care să se ajungă la o stabilitate a relațiilor internaționale și deci să se poată orândui o pace mondială. Pace care nu a fost posibilă din cauza adversităților dintre cele două mari supra-puteri.

Noua ordine mondială nu se poate întocmi peste noapte, prin simpla dispariție a colosului sovietic. Pentrucă această dispariției a bolșevismului a lăsat în urma sa ruine de tot felul: juridice, economice, ideologice, psihologice, morale și de identitate spirituală.

In cadrul acestor sumare comentarii vom face câteva însemnări despre două fenomene politice, care sunt semnificative pentru epoca noastră, după prăbușirea imperiului sovietic: alegerile prezidențiale din America și alegerile locale din România.

ALEGERILE DIN AMERICA

Aceste alegeri au loc într'o atmosferă radical deosebită de cele anterioare. Prin dispariția colosului sovietic, America este singura putere militară din lume, fără egal și fără competiție. Din punct de vedere psihologic, nu mai există teama de confruntare nucleară, iar , din punct de vedere pragmatic, bugetul militar, poate fi redus simțitor, fără să afecteze structura forțelor armate.

Atmosfera politică nu este însă clară în prioritatea problemelor care au apărut după căderea Rusiei Sovietice. Toate relațiile internaționale vor suferi schimbări substanțiale și au apărut deja voci politice care cer o izolare a Americii, fără să fie astăzi definită o direcție a politicii externe americane, care va trebui revizuită atât în principiile fundamentale, cât și în obiectivele și metodele de urmat, în cele mai mici detalii. In țesătura competițiilor economice internaționale, America întâmpină dificultăți, dar dispune de puterea imbatabilă a dolarului și a volumului de producție industrială. In acest context, o tendință tot mai accentuată își face loc în dezbaterea chestiunilor economice: tendința protecționismului economic, ceea ce este în contradicție totală cu liberalismul economic al capitalismului american.

Președintele Bush care a fost ales cu ajutorul conservatorilor americani și cu un program moștenit de la Ronald Reagan, înfruntă mari dificultăți din partea ramurei "dure" a conservatorilor care nu admit nici o concesie sau compromis cu punctele specifice ale programului lor, care-i deosebesc de liberalii americani.

Democrații ,la rândul lor, au un număr mai mare de candidați la președinție, ceea ce nu le ajută prea mult, din cauza pozițiilor deosebite pe care le au și uneori chiar contradictorii. Pe lângă asta, nici unul dintre candidații Partidului Democrat nu are o personalitate de "mare statură" politică, ceea ce este un dezavantaj.

Atmosfera politică a campaniei electorale se resimte puternic de instabilitatea politică mondială. Peste tot stăpânește incertitudinea, care are reflexe și în politica americană. In campania electorală se discută despre probleme disparate și uneori fără nici o însemnătate. Apoi, nu a apărut pe ecranul politic nici o "stea " nouă, sau care să aducă o viziune nouă, cuprinzătoare, care să înglobeze și să dea unitate mai legată și o rânduială a problemelor care se pun contemporanilor din Statele Unite. Nu mai vorbim de corpul electoral care nu este orientat decât în problemele interne (și acolo,parțial), fără o pregătire specială în afacerile de politică externă.

ALEGERILE LOCALE DIN ROMÂNIA

Acestea s'au resimțit foarte mult de pe urma dispariției Imperiului Sovietic. O bună parte din populația țării și-a dat seama că nu se mai poate susține o formațiune politică care operează cu vechile cadre ale Partidului Comunist, și în bună măsură încă își menține legăturile cu rămășițele fostului partid bolșevic (Gorbaciov) în speranța unor recuperări de poziții politice în ordinea internațională. Acest lucru s'a văzut cu destulă limpeziciune în alegerile locale din 9 Februarie, când blocul Frontului Salvării Naționale (îmbâcsit de vechi cadre comuniste) a fost înfrânt, și apoi a fost nevoie de un al doilea scrutin, pentru jumătate din circumscripțiile unde nu s'au obținut 50% de către nici una din grupările politice care s'au prezentat în alegerile locale. In al doilea scrutin, opoziția unită a obținut câștiguri importante, cucerind mai multe localități principale din țară. Si lozincile au fost clare:s'a cerut înlăturarea comuniștilor, în frunte cu Președintele Iliescu.

Până la aceste alegeri populația țării fusese înșelată cu tot felul de promisiuni și guvernul era destul de suportat de centrele rurale care nu au avut nici un fel de acces la programele pe care le prezentau partidele din opoziție.Si multă lume este sceptică de acuzațiile aduse FSN-ului, dar o guvernare de doi ani a expus incapacitatea foștilor comuniști de a administra politica țării. Intre timp opoziția a câștigat teren prin eforturile de lămurire a opiniei publice, și prin convenția de a-și uni forțele în vederea alegerilor.

Victoria opoziției în mai multe centre urbane și rurale din țară va avea un efect salutar asupra alegerilor parlamentare și prezidențiale care vor urma după câteva luni de zile. Adică în mod normal, evolutiv, Partidul Comunist care și-a menținut poziția de dominare, a ajuns la punctul unde se resimte din cauza pierderii conducerii centrale pe care o avea în Decembrie 1989, când s'a produs răscoala care a înlăturat dictatura lui Ceaușescu. Au rămas în multe poziții din administrarea țării cadre ale partidului, dar acestea nu au mai fost în stare să mențină pentru o mai lungă perioadă de timp sistemul comunist și puterea politică. Era și normal ca prima lovitură s'o primească în administrația locală, unde corpul electoral cunoștea bine problemele, direct, și nu avea nevoie de o ideologie, pentru a se angaja în luptă. Interesele locale și cunoașterea oamenilor era suficientă pentru a lua o decizie, în cabina de vot.

Dacă România a rămas prin fraudă să fie condusă tot de comuniști, după 1989(Dec.), alegerile locale din Februarie au demonstrat că poporul român nu poate fi înșelat la infinit. Toate au un capăt și bunul simț a biruit. Există un proverb românesc: "Dă-mi Doamne mintea Românului de pe urmă". Așa a început țara să scape de comunismul barbar, care-i străin de sufletul românesc.

NOTE ȘI COMENTARII

"EU CU CINE VOTEZ?..."

Unul dintre cele mai simpatice personaje create de imaginația bogată a lui Caragiale, este și rămâne, fără pic de îndoială, Cetățeanul Turmentat, care, între două sughițuri, punea întrebarea: "EU CU CINE VOTEZ?" Intrebare pe care și-o pun Românii astăzi, în preajma alegerilor generale ce vor avea loc în curând, după o turmentare marxist-leninistă de 45 de ani. O întrebare de care depinde însuși viitorul lor ca națiune liberă. Se vor trezi la timp Românii din beția lor și vor vota așa cum le dictează conștiința, salvând România dela un teribil holocaust, sau vor continua să persiste în starea de ebrietate a unui comunism fără de lege și fără Dumnezeu? A unui comunism respins de istorie, chiar în țara lui de naștere, Rusia Sovietică?...

Sansa, unica șansă de a face curățenie în propria lor casă, măturând definitiv gunoiul comunist și aruncându-l pe geam, sunt și rămân aceste alegeri,la care vor fi chemați în curând să participe și să-și spună răspicat cuvântul. Alegeri, al căror rezultat este așteptat cu înfrigurare de o lume întreagă, o lume dornică să vadă România cu adevărat liberă și integrată în rândul popoarelor civilizate ce își construiesc propriul lor destin. Simpatia pe care România și-o câștigase în timpul Revoluției din Decembrie 1989, s'a spulberat ca prin farmec. Ajutoarele, de tot felul, care curgeau din toată Europa liberă, ba chiar și din țările foste comuniste care făcuseră pasul spre democrație cu câteva luni mai înainte, s'au volatilizat. Si România s'a văzut, dintr'odată, izolată,mai ales după invazia "minerilor" din 13-15 Iunie 1990 la București. Asta, după ce Revoluția le fusese furată Românilor și după ce se instalaseră la putere neocomuniștii.

Ziaristul Stelian Tănase scria în numărul 36 al săptămânalului "ACUM" următorul adevăr ce nu mai poate fi tăgăduit astăzi de nimeni: "România nu a primit mai nimic grație ajutorului neprecupețit dat de echipa Iliescu-Roman. Lumea civilizată ne-a întors spatele după evenimentele din 28-29 Ianuarie, Târgu Mureș/Martie, alegeri, 13-15 Iunie. Aceste nenorociri puse la cale de cei doi ne-au dus la izolarea și mizeria de astăzi".

Că mai sunt Români care văd lucrurile așa cum sunt, arătând cu degetul pe adevărații vinovați, este încă un semn bun. Să sperăm că proximele alegeri vor dovedi aceasta, nu numai nouă, ci lumii întregi.

Iliescu și ai lui, copiindu-l pe Gorbaciov, au vrut și vor să întroneze în România, un așa zis "Comunism cu fața umană", inconștient că aceasta este o ridicolă imposibilitate fiindcă, să fim drepți, un asemenea tip de animal, nu s'a născut încă. Comunistul rămâne toată viața, comunist, orice mască ar purta.

Dl. Tănase, în articolul menționat mai sus, spunea că: "Imaginea guvernului, a Puterii, este aceea a unei mâini de afaceriști care s'au îmbogățit după revoluție. Toate acestea pe fondul unei mizerii care crește cu fiecare zi; speranțele noastre sunt tot mai scăzute; este limpede că acest guvern nu poate duce România la prosperitate și democrație". Pur și simplu: dacă Românii vor prosperitate și democrație, așa cum au dovedit-o că vor în Revoluția din Decembrie 1989, condiția este ca la alegerile viitoare, să schimbe conducătorii.

In ceea ce privește "Clauza" pe care o jinduiesc Românii, tot Dl. Tănase o spune răspicat că:"Departamentul de Stat (al Statelor Unite, n.n.) a recomandat împlinirea a trei aspecte pentru a acorda "Clauza": 1) alegeri libere; 2) televiziune independentă; 3) Serviciul Român de Informații sub controlul public".

Dl. Theodor Stolojan, actualul Prim-ministru, ne asigura mai deunăzi, că, de data aceasta, vom avea cu adevărat alegeri libere, în cel mai democrat sens al cuvântului. Ceea ce, rămâne să vedem!...

Cu toată debandada ce domnește în sânul opoziției, s'au făcut totuși unele încercări de coaliție, din care strălucesc prin lipsă liberalii. Ambițiosul domn Radu Câmpeanu, liderul Partidului Național Liberal, care se vrea în ruptul capului președinte, și-a pus din nou candidatura. Asta, bineînțeles în afară de Ion Ilici-Iliescu care nu vrea să se dea bătut și Don Pedro Roman, ultimii doi iubindu-se unul pe altul ca pisica și câinele. Presa de opoziție din țară și chiar parte din cea din exil, recomandă la președinție pe Dl. Nicolae Manolescu, președintele Partidului Alianța Civică și directorul prestigiosului săptămânal "România Literară".

Așteptăm să vedem trezirea la realitate a Românilor.

Nicolae NOVAC